

БАРИ АЙСЛЪР
РЕЙН-САН: СМЪРТОНОСЕН
БЕЗ ОРЪЖИЕ

Част 4 от „Джон Рейн“

Превод от английски: Росица Панайотова, 2007

chitanka.info

На моята любов, Лора

Пътя си самураят намира в смъртта.

*Ямамото Цунетомо,
„Хагакуре“*

ПЪРВА ЧАСТ

1.

Убийството не е най-трудната част. Уличните гангстери и разни други смелчаци го правят всеки ден. Гневът те залива с адреналин, страхът измества здравия разум, вадиш пистолета, затваряш очи и натискаш спусъка. Боже, и маймуна може да го направи, дори не е нужно да си човек.

Не, истината е, че убийството е лесната част. Приближаването до целта обаче изисква известен талант. Още по-голям — да направиш убийството да изглежда като естествена смърт, което е моята специалност. Всъщност, познавам само още един професионалист, който успешно се справяше с тази задача, но не съм сигурен дали можем да го броим, защото тъкмо аз го убих. Да наставяш улики към себе си, също е майсторлък.

Но кое е най-трудното? Кое не можеш да планираш, кое разбираш едва когато е станало прекалено късно?

Да продължиш да живееш с мисълта, че си го направил. Да носиш товара на причинената смърт. Това е най-трудното. Дори при ограниченията, които съм си поставил — никакви жени, никакви деца и никакви действия срещу второстепенни пионки, — след това човек вече не е същият. Не диша същия въздух и не сънува същите сънища. Повярвайте ми, знам.

Опитваш се по всякакъв начин да дехуманизираш целта. Да приемеш мишената като човек, като мъж, какъвто си и ти, означава да изпиташ съчувствие. А съчувствието затруднява убийството и поражда отровни угризения.

Затова използваш евфемизми: във Виетнам никога не убивахме хора, само „прочиствахме от жълти“ или „откривахме огън по врага“, както е във всяка война. Когато е възможно, предпочиташ дистанцията: въздушните удари са приемливи, намушкването с щик е гадно. Размиваш отговорността: оръжията се обслужват от екипи, веригата на йерархията е дълга, самосъзнанието на войника се подменя с идентифициране с взвода, полка или с друго подразделение. Чертите се замъгляват: качулката се използва не да успокои осъдения на смърт, а

за да може всеки от наказателния взвод да натисне спусъка, без след това да си спомня точно определена физиономия.

Но отдавна не съм се възползвал от тези емоционални стратегемеи. По принцип работя сам, така че няма група, с която да поделя отговорността. Не обсъждам работата си, поради което евфемизмите са безсмислени. И трябва да свърша онова, което върша, от доста интимно разстояние. Когато съм се приближил толкова много, е прекалено късно да покривам лицето на мишената или по друг начин да маскирам факта, че е човек.

Всичко е достатъчно гадно дори при обичайните обстоятелства. Но този път, точно преди да нанесе удара, наблюдавах как целта се радва на неделна разходка из Манила с филипинското си семейство, което очевидно обожаваше, и това само влоши нещата.

Целта. Ето виждате ли? Всеки го прави. Ако се различавам по нещо от другите, то е, че се опитвам да бъда по-честен. По-честен. Въпрос на степенуване.

Казваше се Манхайм Лави, за бизнес партньорите си — Мани. Роден в Израел, жител на Южна Африка и гражданин на света, из който пътуваше непрекъснато, за да обменя опита си в направата на бомби с хора, склонни да използват това знание за все по-грозни цели. Призиванието на хора като Мани на времето предлагаше поносимо съотношение между риска и възвръщаемостта, но след 11 септември продажбата на експертно знание не на когото трябва вече водеше до доста бърза загуба на възвръщаемостта. Това беше историята на Мани, както ми бе дадено да разбера — трагично падение пред едно определено правителство.

Мани беше пристигнал в Манила от Йоханесбург същата вечер. Черен мерцедес на „Пенинсъла“ го беше взел от летище „Ниной Аквино“ и го беше откарал право в хотела. С Докс вече бяхме там, снабдени с първокласни фалшиви самоличности и най-съвременни средства за комуникация, предоставени ни любезно от моя настоящ клиент — израелското разузнаване. Бившият снайперист от морската пехота и някогашен мой боен другар Докс наскоро се беше отказал от пет милиона долара награда, за да ми спаси живота в Хонконг^[1]. Приобщаването му към тази работа беше донякъде моят начин да му се отплатя за това.

Когато Мани пристигна, Докс чакаше във фоайето. Аз си бях в стаята на шестия етаж, пъхнал в ухото си произведена в Дания безжична миниатюрна слушалка с телесен цвят, а безжичният микрофон бе закрепен на обратната страна на ревера на тъмносиньото ми сако. Докс беше екипиран по същия начин.

— Готин — чух тихия му носов глас, — приятелчето ни пристигна. Заедно с най-огромния и грозен като гъз бодигард на света. В момента са на рецепцията.

Кимнах. Отдавна не бях работил в екип, но не чак толкова отдавна Докс доказва, че е дяволски добър партньор.

— Добре. Опитай да разбереш под какво име ще се регистрира и кой номер е стаята му.

— Разбрано.

Това, че сами трябваше да се доберем до подобни сведения, не беше идеалното решение, но Филипините не са точно в задния двор на Израел, така че поръчителите успяха да ни предоставят само следната информация. Мани пътуваше от официалния си дом в Йоханесбург до Манила поне десет пъти в годината. Никога не оставаше за по-малко от седмица; най-дългото от тези посещения беше продължило два месеца. И така цели десет години — може би защото митническият контрол в Манила не беше толкова строг, колкото да речем в Сингапур, което превръщаше Филипините в удобно място за срещи с „Националния фронт за освобождение на моро“^[2], „Абу Сайеф“, „Джема Исламия“ и други терористични групировки от района; а може би и защото Мани харесваше града и всеизвестния му разнообразен нощен живот. Винаги отсядаше в „Пенинсъла“. Имахме четири негови снимки. И толкова.

При липсата на обичайното досие ми беше ясно, че ще трябва да импровизираме. Например къде да приключим с Мани. Хотелът беше единствената ни известна връзка и затова беше логичен избор. Но ако Мани умреше в стаята си, трябваше да изглежда абсолютно естествено, иначе щеше да има сериозно разследване на другите гости на хотела, сред които бяхме и ние двамата с Докс. Преместването ни другаде нямаше да ни помогне с нищо; само щяхме да се отдалечим от мястото на действието.

Доколко „естествени“ да изглеждат нещата, зависи от категорията на хотела и в някои случаи покриването на критериите не

е лесно, но имаше и още един проблем. Повечето от хитростите, които използвам, за да вляза в нечия стая, се основават на анонимността на мишената ми, а Мани беше добре познат в този хотел. И дори да успееш да проникна в стаята му, докато го няма, за да го изчакам вътре, бодигардът му можеше да реши да провери дали всичко е наред, преди Мани да се прибере. Или моят човек да си доведе някое момиче от бара. Не можех да контролирам тези възможности и това не ми харесваше.

И все пак номерът на стаята ми трябваше. Отчасти, в случай че не се предостави по-добра възможност и се наложи да използваме ликвидирането в хотелската стая като план Б; но всъщност най-вече, за да знаем на кой етаж да поставим видеокамерата, с която да следим движението му. Можехме да поставим камера и във фойето, което щеше да ни спести проблемите по откриването на етаж, но с целия народ, който влизаше и излизаше от хотела, трябваше да наблюдаваме непрекъснато зърнистото изображение, за да различим Мани в тълпата. И ако го забележехме, щеше да се наложи да тичаме, за да го проследим навън — поведение, което всеки нормален бодигард би забелязал моментално. Затова реших да използваме фойето само в краен случай.

Даже в долнопробните хотели не дават номера на стаята на госта, а величественият „Пенинсъла — Манила“ с просторното си мраморно фойе и облечените в бели униформи служители беше всичко друго, но не и долнопробен. Ала дори да намерехме недискретен служител, нямаше да знаем за кого да питаме, защото не ни беше известно името, под което щеше да отседне Мани. Затова, докато се навеждаше, за да зададе обичайните въпроси за Манила и околностите, Докс постави под ръба на плота на рецепцията няколко самозалепващи се предавателя. Когато Мани се регистрираше, Докс щеше да чуе разговора му със служителя.

Изчаках две минути и отново до слуха ми долетя носовият глас на Докс.

— Имам една добра и една лоша новина. Нашият приятел се представя под името господин Хартман. Но служителят на рецепцията каза само: „Господин Хартман, номера на стаята го пише тук“.

Не се изненадах, защото и при моето регистриране бяха постъпили по същия начин. Персоналът на хотела беше добре обучен.

— Нещо друго?

— Естествено, че има и друго — чух и си представих ухилената му физиономия. — Взе асансьора откъм „Аяла“.

Хотелът имаше две крила — „Аяла“ и „Макати“. Вече знаехме към кои асансьори да насочим вниманието си. Преследването започваше.

— Вървиш ли по дирите му? — попитах.

— Тръгнах, но бодигардът извънредно вежливо настоя да продължа сам.

Добре, бодигардът явно имаше някакъв тактически усет. Нормално.

— Успя ли да те огледа?

— Доста добре. Навярно при следващата ни среща ще разпознае най-готиния пич в Манила.

Кимнах. Изпращането на Докс на предната линия беше добре пресметнат риск. Скоро щяхме да започнем и двамата да следим Мани и бодигардът му сто процента щеше да насочи вниманието си към белокожия Докс с физиката му на краен защитник и добродушната усмивка. И да се разсее дотолкова, че изобщо да не забележи дребния и незабележим азиатец, с когото работеше Докс.

В крилото „Аяла“ имаше около двеста и шейсет стаи. Помислих си дали да не започнем да звъним по вътрешния телефон във всяка една с предложението „Да ви напълним ли ваната, господин Хартман“, докато не попаднем на правилната. Но ако Мани познаваше реда в хотела, което беше почти сигурно, и ако беше параноичен дори в границите на разумното, едно такова обаждане щеше да събуди подозренията му. Можеше да се обади на рецепцията, за да провери. Или да приеме предложението, откъдето щяха да възникнат други проблеми. Огромният Докс с брадичка катинарче, пълнеж вана, едва ли се вписва в представите за хигиена на повечето хора.

Затова оставих плана с ваната като последен резерв, ако елегантните опити се провалят.

— Можеш ли да направиш още нещо? — попитах.

— Опитвам се. Дай ми пет минути.

Следващата част от плана предвиждаше разходка на Докс до магазина за подаръци, откъдето да купи книга или нещо друго и да го изпрати в стаята си. Служителката на рецепцията щеше да провери

името на Докс и номера на стаята му в списък, за да се увери, че може да изпълни поръчката. Докс щеше да държи камера с висока разделителна способност, приличаща на обикновен мобилен телефон, и да я насочи така, че да заснеме списъка, включително името на Хартман и номера на стаята му. След като вече разполагахме с името, беше време да се види дали този номер ще проработи.

След пет минути на вратата ми се почука. Пристъпих тихо на пръсти и отместих картончето, с което бях препречил шпионката, и погледнах — нямаше смисъл да издавам присъствието си, ако застаналият отпред не ми харесваше. Беше Докс. Отворих вратата. Той влезе с неуморната си усмивка.

— Какво си се ухилил, надявам се да ми носиш добри новини — казах и затворих след него.

Усмивката му стана още по-широка и той кимна.

— Хем ти нося добри новини, хем се радвам да те видя, готин, и не е задължително да е само едното от двете.

И аз му отвърнах с кимване, защото всичко друго щеше да го окуражи да плещи безспир. Докс не ми беше много ясен. В някои отношения си бе истинска плетеница от противоречия. Но определено си падаше по приказките — нещо, което не ми беше по вкуса, пък и говореше доста гръмко. Всички други снайперисти, които познавах, а познавах немало, бяха сдържани и даже необщителни. Всяка среда притежаваше собствен ход, ритъм, свързаност, и снайперистите инстинктивно и по навик се вписваха в този ход, без да го нарушават. Но Докс обичаше да смуцава спокойствието — всъщност бойното му име идваше от „неортодоксален“ — характеристика, дадена му единодушно в Афганистан, където ЦРУ от епохата на Рейгън изпращаше хора като нас да обучават муджахидините да се бият срещу окупиралите ги съветски войски. Там непрестанната му шутовщина първоначално ме беше подразнила и го бях помислил за самохвалко. Но когато видях ефикасността и хладнокръвието му под обстрел, разбрах, че съм сгрешил. Застанеше ли зад мерника на пушката, настъпваше зловеща трансформация, при която добрякът изчезваше напълно, отстъпвайки място на най-съсредоточения и сеещ смърт мъж, когото познавах. Не разбирах противодействащите си сили, съчетани, за да сътворят този характер, и никога нямаше да му имам доверие, ако не беше стореното от него в Квай Чунг. Разбира се, постъпката му сама

по себе си не приспиваше вродената ми склонност да се съмнявам, но по някакъв начин я бе притъпила или поне бе породила едно изключение, което ме караше да се чувствам някак неудобно.

Влязохме в стаята. Аз седнах пред малкото бюро и отворих преносимия компютър „Макинтош“, който бях донесъл за тази операция. Екранът светна и аз написах паролата. Докс ми подаде камерата.

— Сигурен ли си, че засне страницата с името на Мани? — попитах.

Той въздъхна театрално.

— Ето, пак се опитваш да нараниш чувствата ми.

— Това „да“ ли означава?

Докс въздъхна отново.

— Нали ти казах, че я заснех?

Свързах камерата към лаптопа. Натиснах бутона за синхронизация, погледнах Докс и подхвърлих:

— Я да видим дали ще ми се наложи да ти се извинявам за възмутителната си липса на вяра в твоята непогрешимост.

— Не го приемай навътре, готин, аз съм човек с широка душа. Мразя, когато големи хора се унижават.

Изображенията се заредиха за секунди. Първото беше азбучен списък на гостите на хотела от А до М. Затворих го и отворих следващото. От Н до Я. Включително един Рандолф Хартман, стая 914. Право в целта.

— Как я накара да ти покаже страницата от Н до Я? Ти нали се регистрира като Мастърс?

— Да, господин Мастърс каза на служителката, че не помни номера на стаята си, но кутията „Сникърс“, която е купил, трябва да се запише на сметката на господин Херат.

Страхотно. Херат е град в Северен Афганистан.

— И какво?

— Ами симпатичната млада дама — доста симпатична, между другото, и си мисля, че и тя ме хареса — прелисти на страницата с Х и заяви, че нямали гост на име Херат. Тогаз рекох: „Много странно... О, извинявайте, стаята е на мое име, а не на партньора ми. Значи Мастърс“. Така й казах, а също и че, да, сетил съм се, стая 1107, крило „Аяла“.

Погледнах го.

— Тя не се ли усъмни?

Докс подбели очи.

— Готин, що не вземеш да ме гръмнеш по-добре. Купих сникърс, не осребрявах чек. Хич не й пукаше. Пък и със сигурност се разсейваше от разцъфтяващата симпатия към мен. По-късно може да й се обадя да попитам кога свършва работа.

— Ало — изгледах го, — ако ти трябва разтуха, улица „Бургос“ е на две минути път с такси. Недей да въртиш свалки с персонала на хотела. Такива простотии се набиват на очи — още докато го изричах, разбрах, че няма смисъл. Докс беше генетично програмиран да бие на очи. Тази му черта обаче беше един вид предимство в среда като тукашната — приличаше повече на грозен американски турист, отколкото на шпионин. Кресящата му външност беше неговата маскировка.

Докс сви рамене.

— Добре де, не се подмокряй. Просто не обичам да разочаровам красивите момичета и толкоз.

— Красивите ли? — продължих да се ядосвам. — Докс, та ти ще изучукаш и алигатор, стига да стои мирен.

— Говориш глупости, готин, морските пехотинци не се сношават с влечуги. Предпочитаме, когато е възможно, партньорите ни да са бозайници.

Предадох се.

— Добре, добре. Не знам тогава откъде са плъзнали клюките.

— Много простаца има на тоя свят, това е — ухили се той. — Искам да кажа, че овцата е едно нещо, но чак пък алигатор? Удивен съм от толкова ниското ти мнение за мен.

Не проумявах как успява да остава в добро настроение дори когато му предстои операция. Когато аз се подготвям, ставам сериозен и даже намусен. Моят приятел, горкият хакер Хари, винаги се изнервяше, когато трябваше да ми помага, и често се налагаше да се правя на клоун, за да го разведриявам. Но с Докс явно си действахме по точно обратния начин.

Ала дотук се справяше добре. Още не бях сигурен обаче в уменията му да общува. Беше нахален, прекалено директен и, да си призная, свършено различен като стил от мен. Получаването на

номера на стаята на Мани беше тест. Бях сдържал порива си да му кажа как да го стори и той беше изпълнил задачата почти както бих я изпълнил аз. Нещо повече, беше успял. Нямах да ми е лесно, но трябваше да му оставя малко повече свобода на действие, докато продължава да се доказва.

— Я да видим — затворих очи. — Той е в деветстотин и четиринайсета. Това е на ъгъла след асансьорите. Слагането на камера не би трябвало да е проблем, освен ако бодигардът не виси пред асансьора, докато Мани си е в стаята.

— Да, хубаво ще е да знаем кога излиза. Мразя да кисна на открито и да чакам някой да се покаже.

Аз обаче знаех, че в тъмното Докс може да чака с дни. Беше го доказал с убийствата на доста хора.

Отворих чантата на лаптопа и извадих безжична камера, не по-дълга от сантиметър и тежаща не повече от трийсет грама. Включих я, изписах няколко команди на клавиатурата на лаптопа и на екрана се показа заснетият от нея образ.

— Оттук предава идеално, но с тези деветстотин мегахерца обхватът ѝ е само трийсет метра. Може да се наложи да поставя ретранслатори по пътя. Стой тук и наблюдавай екрана. Като стигна на място, ще ми кажеш дали има изображение и дали асансьорите се виждат както трябва.

— Ясно.

Извадих слушалки от чантата и му подадох единия чифт. Отидох до вратата и погледнах през шпионката. В коридора нямаше никого.

Излязох и ключалката щракна след мен.

— Чуваш ли ме? — попитах тихо.

— Чувам те.

Прекрасно. Предавателите работеха.

Слязох с асансьора до фойето, защото не исках да отивам на етажа на Мани направо от моя. За да удовлетвори онзи, който евентуално наблюдаваше през охранителната камера на тавана на асансьора, излязох, купих си пакетче дъвка от магазина за сувенири, върнах се и натиснах копчето за деветия етаж. Асансьорът не спря никъде и след по-малко от минута вратите се отвориха. Излязох и се огледах. Коридорът беше празен.

До стената отсреща бе поставен дървен бюфет с огледало. Пристъпих към него, подпрях се на плота с лявата си ръка и прокарах дясната през косата си. На тавана на коридора също имаше охранителна камера и ако някой наблюдаваше, щеше да види един загрижен за прическата си мъж. Всъщност бях пъхнал самозалепващата се камера под левия ръб на бюфета, откъдето щеше да има широк зрителен ъгъл към асансьорите.

— Как се вижда? — попитах тихо.

— Не става. Много е зърнисто. Сигналът се разпада, преди да стигне до приемника. Май ще трябва да сложиш ретранслатор.

— Добре. Остани на линия.

Направих няколко крачки по коридора и се върнах в асансьора. Поредният гост на хотела, объркал етажата си. Този път слязох на шестия. Погледнах си ключа и се огледах с леко театрално изумление. „Тези етажи всичките ли са еднакви? Къде ми е стаята?“ Просто в случай че ме наблюдаваха. Сложих ретранслатора пред асансьора по същия начин, както го бях сторил на етажата на Мани.

В момента, когато натиснах бутона, Докс се обади:

— Готови сме. Вижда се идеално.

Отстъпих от пътя на сигнала.

— Асансьорите ли виждаш?

— Да, и то доста по-добре от панорамния изглед на дюкяна ти отпреди малко. Можеш да се обадиш на „Най-смешните видеоклипове на Америка“.

Зачудих се дали да му отвърна, но той май точно това искаше. Замълчах си и се прибрах в стаята.

---

[1] Виж Айслър, Б. Рейн-сан: Справедливото клане. С, Бард, 2006. — Б.р. ↑

[2] Моро — изповядващо исляма население на Филипините. — Б.р. ↑

2.

Двамата мъже, които преди седмица ми предложиха работата с Мани, не ми казаха откъде са. Възможно бе да са от Мосад или от друга елитна израелска част като Сайерет Маткал. Знаех само, че са сънародници на Дилайла, тъй като тя им беше ходатайствала. Обаждането ѝ беше достатъчно да ме убеди да се срещна с тях.

Пътищата ни се бяха пресекли за пръв път в Макао, където открихме, че и двамата следим търговеца на оръжие Ахил Белгази, когото бях нает да убия, докато хората на Дилайла го искаха жив, защото им трябваше важна информация. Успяхме да сключим нелеко споразумение и в крайна сметка нещата приключиха добре. Даже много добре, ако се брой месецът, който прекарахме с нея в Рио, преди тя да се завърне в нейния свят, а аз в моя.

Въпреки привличането нямах пълно доверие на Дилайла: все пак тя беше оперативен работник със собствени задачи. Затова настоях нейните хора да отидат до големия японски град Нагоя, на триста километра западно от Токио. В Нагоя щях да съм на собствен терен за разлика от двамата израелци и евентуалните им шпиони. Бихме могли да се срещнем и в Токио, но аз избягвах да се появявам там. Бяха изминали две години от сблъсъка ми с кукловода на разрастващата се корупция Ямаото, но този човек беше злопамятен. Затова предпочетох Нагоя.

Потенциалните ми клиенти се съобразиха с инструкциите ми и в уречения ден и час се срещнахме в „Торисей“ — малка *якитория* в Накаку. В *якиториите* се сервират домашни ястия, основно пилешко или друго месо със зеленчуци, запечени на големи дървени шишове на открит скара. Храната обикновено е придружена от нещо като супа от ориз и чай и винаги се полива обилно с бира или горещо саке. *Якиториите* са малки, уютни и непретенциозни и често са в близост до станциите на метрото, за да може редовната клиентела от *сарариман* и студенти да се отбива да хапне набързо на масичката в ъгъла или в непринудената обстановка на бара.

Когато пристигнаха, седях в една чайна на отсрещната страна на улицата, облечен в ненатрапчив тъмносин костюм на *сарариман*, и четях японския всекидневник „Асахи Шимбун“. Видях ги как идват от север, спират, за да огледат табелата на „Торисей“, и влизат вътре. Макар да не си бяха на мястото в Нагоя, не попитаха никого за посоката и не извадиха никакви бележки от джобовете си, което ми показва, че са свикнали да работят прецизно — по това ще познаеш професионалиста.

Чаках и оглеждах улицата. След десет минути станах и ги последвах в заведението. Докато отварях сините завеси *норен*, мислех като японец и се държах като японец. С периферното си зрение забелязах, че са седнали на една от малките маси. Двамата вдигнаха глави, но аз не им обърнах никакво внимание. Сигурен бях, че Дилайла ме е описала, но се съмнявах, че описанието щеше да им е достатъчно, ако решах да остана анонимен. Седнах на бара така, че да ги виждам и вратата да ми остане отдясно. Поръчах си *яки-онигири* — оризови топки на скара — и едно „Асахи Супер Драй“. Отворих вестника и го зачетох. След няколко минути, когато двамата решиха, че едва ли съм техният човек, вдигнах глава и се огледах.

Това, което видях, ми хареса. Бяха облечени спретнато — в сака, но без вратовръзки, и изглеждаха спокойни в очевидно чуждата за тях среда. За око, по-любопитно от обичайното, което само някой като мен би забелязал, приличаха на европейски туристи или бизнесмени, открили приятно и автентично японско местенце, където да хапнат след уморителния ден в някой еднотипен офис.

Огледах се, но не видях никого или нищо, което да задейства радара ми. Обясних на бармана, че хората, с които имам среща, са тук, но ги виждам чак сега. Казах, че ще отида на тяхната маса, и помолих келнерката да ми донесе там яденето, когато го приготвят.

Станах и се запътих към тях. Оставих вестника на бара, за да съм с празни ръце и да не ги стряскам прекалено с тази малка изненада. Те впериха погледи в мен.

Стигнах до масата им.

— Боаз? Гил?

Тези имена ми бяха дали.

Двамата се изправиха. Този с гръб към вратата каза на английски с лек акцент:

— Аз съм Боаз.

Другият се представи като Гил.

— Извинявайте — обърнах се към тях, — чак сега ви забелязах.

Боаз се разсмя. И двамата прекрасно знаеха, че съм ги видял доста по-рано.

Здрависахме се и аз седнах до Гил. Боаз погледна менюто на японски и усмихнат попита:

— Вие ли ще поръчате, или аз?

Усмивката му беше доброжелателна и аз му се усмихнах в отговор.

— Оставете на мен.

Хапвахме, разговаряхме и аз ги гледах с одобрение. И двамата бяха прехвърлили четиридесетте, което означаваше, че доста са се издигнали в йерархията на организацията си, вероятно по заслуги, а не заради прослужено време, но не чак толкова, че да изгубят напълно връзка с оперативната работа. Чувстваха се удобно с легендите си: по множество дребни признаци разбрах, че са бивши военни, но неопитното око не би доловило този факт. Нямаха нито часовници „Касио G-Шок“, нито тъмни авиаторски очила, нито къси подстрижки, нито какъвто и да е друг белег за военното си минало. Прическите им бяха напълно нормални, бяха облечени с вкус и дори стилно, не носеха оръжия или поне аз не можах да различа очертанията им. Бяха самоуверени, без да са арогантни; вежливи, без да са хладни; напълно сериозни и дори строги по отношение на работата, без обаче да са лишени от чувство за хумор.

Гил беше по-мълчаливият от двамата и изглеждаше по-кротък. Очите му обаче издаваха обратното — полуприкрити от тежки клепачи, които му придаваха спокоен и почти сънен вид, но със странен вътрешен блясък. По очите и по безстрастната интонация разпознах колегата убиец, отнемал човешки живот от близко разстояние, който нямаше да се поколебае да го стори отново. Боаз беше нисък, оплешивяващ, възпълен и по-приветлив. Прецених го като по-малко смъртоносния от двамата. Имаше заразителен смях и непрекъснато разказваше американски вицове, които намирах за забавни. Ако бяха екип, Боаз беше лицето, а Гил дърпаше спусъка — разделение на труда, което според мен удовлетворяваше Гил.

От самото начало настоявах за ликвидирането на Мани да изглежда като естествена смърт. Поисках по-точно определение. Инфарктът със сигурност е толкова естествен, че повече не може и да бъде, а аз умея да го предизвикам при подходящи обстоятелства. Но не бях сигурен, че ще успея да се приближа толкова до човек като Мани, нито че ще съумея да контролирам изцяло средата. Попитах може ли да изглежда като злополука или самоубийство. Можело, ако нещата изглеждали убедително. Заявих им, че не давам гаранции при оскъдната информация, която ми дават. Казах им, че в краен случай мога да го направя да прилича на престъпление — грабеж, отвличане с нелеп край, позагрубяла улична игра, да, но не и нападение, насочено специално към Мани. А оттам и невъзможно да бъде приписано на хора, които не биха желали да им бъде приписано.

Накрая се договорихме за плаваща схема на възнаграждение, като щедростта на всяко потенциално плащане щеше да зависи от степента на „естественост“ на кончината на Мани. Естествено, имаше доста сиви зони, които един добър адвокат сигурно би успял да дефинира по-добре. Но бях сигурен, че всички спорове ще се разрешат в моя полза. Когато някой се опита да ме прецака, обикновено постъпва глупаво и умните хора го знаят.

Отбелязах си начина, по който двамата вземаха решения. Нямах фрази като „Ще ви потърсим по-късно за уточнение по този въпрос“, нито „Първо трябва да съгласуваме това с шефовете“. Просто разглеждаха фактите и вземаха решение на момента. Тяхната организация очевидно им беше дала доста големи пълномощия. Долових известна почтителност в поведението на Гил спрямо Боаз и приех вероятния му по-висок чин за поредното доказателство, че той е мозъкът, а Гил мускулите на операцията.

Попитах ги защо са дошли при мен, а не използват собствените си ресурси. Боаз се разсмя заразително. Погледна първо колегата си, а после мен и подхвърли:

— Как ни виждаш нас двамата да се следем със средата в Манила?

— Може да ви се стори странно — отвърнах, — но азиатците не си приличат като две капки вода. Аз не изглеждам точно като филипинец.

— Не исках да кажа, че всички азиатци са еднакви. Разликите са ни известни. Мисълта ми е, че един азиатец би останал по-незабелязан

от бял човек. Това твърдение не е неточно, нали?

Всъщност аз не се притеснявах. Макар да е вярно, че не приличам много на филипинец, в страната има доста етнически китайци, както и всякакви други смесени раси и значително имигрантско население. С тена, с който се бях сдобил в Рио, където живеях откакто напуснах Япония, щях да се впиша много добре в средата. Но не исках те да си мислят, че ще е лесно. Нямах да е зле да повишат цената заради усилието. Мълчахме известно време. Сетне Боаз каза:

— Освен това бяхте препоръчан горещо.

— От Дилайла ли?

— И от други източници — намеси се Гил.

Зачудих се дали наистина имат други източници, или просто се опитват да изглеждат по-информирани, отколкото са. Ченгета, разузнавателни агенти, разпити... Да демонстрираш добра осведоменост е ценна техника за установяване на контрол.

— Препоръчан на каква основа?

Боаз сви рамене, сякаш отговорът беше очевиден.

— Надеждност. Дискретност.

Без да мигне, Гил добави:

— Смъртоносност.

Огледах се, за да се уверя, че никой не ни чува. Упоритите усилия на японската образователна система да научи хората на английски език повечето пъти претърпяват неуспех, но тук-там бродят разни изключения от правилото и човек трябва да внимава.

— Радвам се, че сте проверили референциите — казах.

Гил сви рамене.

— Дилайла май има доста високо мнение за вас.

Коментарът беше излишен, след като Боаз бе потвърдил, че Дилайла ме е препоръчала. Това, както и нещо в интонацията на Гил ме наведе на мисълта, че ентузиазмът на Дилайла не му допада особено. Ако ревнуваше, беше непрофесионално от негова страна да ми го показва. Същевременно ми стана ясно, че Гил не е бил нает заради таланта си да се погажда с хората.

— Ако трябва да сме по-конкретни, смъртоносност без оръжия — намеси се Боаз.

Умелото изместване на разговора ми подсказа, че съм прав за емоционалните тежнени на Гил спрямо Дилайла. Вдигнах вежди и Боаз продължи:

— Огнестрелните оръжия са проблем в Манила. Във всички обществени места — хотели, търговски центрове, театри — има охрана и детектори за метал. Напоследък станаха доста бомбени атентати и мерките за сигурност са повишени. Затова носенето на пистолет ще ограничи мобилността ви.

— Но ние сме наясно, че не носите — каза Гил.

— Зависи от обстоятелствата — отвърнах умишлено нехайно.

— Но на вас не ви трябва пистолет — настоя Гил, привидно заинтригуван.

Свих рамене.

— Пистолетът е инструмент. Понякога е подходящият инструмент, друг път — не. Както казах, зависи от средата.

Двамата кимнаха. Боаз очевидно удовлетворен, Гил все едно потвърдил наум, че би могъл да ме размаже като муха. Боже, този мъж беше на четирийсет и няколко години, трябваше вече да се е научил да се издига над подобни простотии. Но може би човек така и не се научава да ги преодолява.

След малко Боаз продължи:

— Въпреки това предпочитаме той да не умира от натравяне с олово — вдигна вежди, а аз кимнах, за да покажа, че съм разбрал шегата.

Гил се намеси:

— Както вече обяснихме, колкото по-малко прилича на убийство, толкова по-добре.

— Защото целта е пълно отричане — казах.

На това кимнаха и двамата.

Щеше ми се да обсъдим този въпрос, но долових, че темата е щекотлива, поради което реших да я отложим засега.

— Я ми кажете какво е сторил нашият приятел Мани, че не му желаете дълъг и благополучен живот.

Не че ме интересуваше особено защо искат смъртта му. В моята работа важното е кой, къде и кога. Опитът обаче ме беше научил, че заявените причини и онова, което може да се прочете между редовете на отговорите, обикновено ми спестяваха неприятни изненади.

Гил вдигна от пода куфарчето си, постави го на масата и бръкна вътре. Макар да бяхме на обществено място и всичко да изглеждаше наред, ми направи впечатление, че движенията му са демонстративно бавни. Посланието гласеше: „Ако това, че бъркам в куфара, е проблем, само кажи и ще спра моментално“. Постъпката беше вежлива и издаваше професионализъм.

Гил извади десетина цветни снимки и ми ги подаде. Взех ги така, че никой в ресторанта да не ги зърне случайно, и започнах да ги разглеждам.

— Тази най-отгоре е от Бали, дванайсети октомври 2001-ва — каза Боаз.

На снимката се виждаше разрушена сграда. Навсякъде между горящите палми и димящите руини бяха разхвърляни овъглени тела. На преден план се набиваше на очи откъснатата мъжка ръка с венчална халка на безименния пръст, от крайника стърчаха сухожилия, като жици на електронен елемент, изтръгнат от машина.

— Твърдите, че това е дело на Мани, така ли? — позволих си да се усъмня. — Атентатът в Бали не беше ли на „Джемаа Исламия“?

— Да, операцията беше проведена от тях — отговори Боаз. — Бомбата беше изработена от малайзиеца Азахари Хусин. Но откъде Азахари се е сдобил с познания? От нашия приятел.

— Лави е химик по образование — поясни Гил. — Специалист е по взривните качества на различните материали. Сега продава експертното си мнение.

— Да вземем например Бали — поде отново Боаз. — В бомбата, избухнала там, са използвани много експлозивни с ниска разрушителна мощност — натриев хлорат, сярна, алуминий на прах, стипца и хлорна вар — и съвсем малко количество тротил. Сместа поражда ударна вълна и изпепеляваща топлина. Повечето жертви са били изпечени живи.

— Един израелец прави това, така ли?

Боаз кимна.

— Това е... как да го наречем, нечувано. Но, да, както и във всяка страна, и у нас има хора, готови на всичко за пари. Има израелски войници, осъдени заради продажба на оръжие на палестинците на Източния бряг и в Газа — и с тези оръжия след това са убивали бойните им другари.

Гил поклати отвратено глава.

— Изобщо не знам защо стигат до съд.

Боаз се пресегна и вдигна друга снимка.

— Това е хотел „Мариот“ в Джакарта, август 2003-та. За тази бомба терористите са използвали сяр, натриев хлорат, бензин и тротил. Бомбата е била по-малка, но по-мощна от онази в Бали. Сместа е породила ударна вълна и ужасяващ топлинен ефект.

Посочи следващата снимка.

— Посолството на Австралия в Куниган, Джакарта, септември 2004-та. Този път имаме сяр, натриев хлорат и тротил. Сместа е породила мощна ударна вълна, последвана от огън. И отново е мощна от бомбата в Бали.

— Ето това е Лави, учи се от опита си — процеди горчиво Гил.

Боаз допълни:

— Този човек не просто хвърля семената на познанието си. Той го усъвършенства. Информират го за състава на бомбите, той анализира резултатите и предлага „подобрения“. Лави е едно от най-важните звена в научното осигуряване на световния тероризъм. Помага на тези чудовища да усъвършенстват инструментариума и тактиките си по цял свят. Наученото в Югоизточна Азия се предава към Европа, Щатите и Близкия изток.

— Откога сте наясно с какво се занимава?

— Отскоро — отвърна Боаз. — Случайно засякохме срещата му с един от съучастниците на Азахари, а след това му обърнахме позадълбочено внимание. Искаме да бъде отстранен колкото е възможно по-скоро. Но както сам разбирате, не можем да поемем тази отговорност, за което лично аз дълбоко съжалявам.

— Ако не беше така, списъкът на желаещите да свършат работата щеше да е дълъг — каза Гил.

Стана ми ясно, че Гил е първият на опашката.

— Знание — произнесох замислено. — Как може да се спре разпространението му? Джинът не е ли вече изпуснат от бутилката?

— Правим каквото можем — отвърна Боаз без следа от обичайния си хумор и аз за миг се усъмних дали не съм се подвел в преценката си, че от двамата само Гил е убиец. — Вършим нашата част от работата.

Разгледах и другите снимки. Боаз монотонно изреждаше местата и датите. Първата атака на Световния търговски център през 1993-та; атентатът в Центъра на еврейската общност в Буенос Айрес, 1994-та; покушенията над посолствата на САЩ в Кения и Танзания, 1998-а, над американския военен кораб „Коул“, 2000, и други. Гил обясняваше точно по какъв начин е замесен Мани и как участието му е спомогнало за увеличаване на смъртоносното действие на бомбите и за по-нататъшното усъвършенстване на изработката им.

— И така поде Боаз, след като приключи и подаде снимките обратно на Гил, — за нас ликвидирането на Лави е на практика лечение на смъртоносна болест. Не можем да върнем загиналите, но можем да спасим живота на хората, които ще го изгубят, ако той не изгуби своя.

— Смятаме, че можете да ни помогнете — каза Гил.

— И мислим, че можете да го извършите както трябва — добави Боаз.

Схванах основната идея. А тя беше, че не държаха на нещо съвършено изпитано, просто не искаха подозренията да водят към тях. Ако бяха настояли Мани да получи инфаркт, щях да знам, че основната им грижа е изобщо да не бъдат задавани въпроси. От това следваше, че смъртта на Мани може да натопи необичайно много хора, което пък предполагаше съответна цена. Но те бяха склонни да допуснат задаването на някакви въпроси, стига отговорите да не уличаваха тях.

Намерих за интересен факта, че се бяха свързали с мен директно. Можеха да използват посредник и да останат анонимни. Явно смятаха, че предпазните мерки ще станат безпредметни, в случай че се увеличи вероятността от разкриване. Ако Мани умреше от снайперистки изстрел в главата някой можеше да се почувства длъжен да се разрови сериозно кой стои зад това убийство. Разбира се, предпазните мерки щяха да бъдат взети, но методът на убийството щеше да ги направи безполезни. Моите методи и моят списък с успешно разрешени случаи им даваха по-голяма увереност в крайния успех. Колкото по-малко предпазни мерки и анонимност, толкова по-малко нужда от тях. Танто за танто. А и Дилайла вече ме беше въвлякла. Явно беше решила, че работата е за мен, и беше уредила срещата. При тези обстоятелства нямаше смисъл да се действа под чужд флаг.

Гъвкавостта, за която се бяхме договорили, беше полезна, но като цяло продължавах да оперирам в сравнително ограничен обхват от възможности. Всичко щеше да е много по-просто, ако знаех как протича денят на Мани и пратех Докс да го гръмне в главата от неколкостотин метра разстояние. Но всъщност няхах нищо против ограниченията и май никога не съм имал. В крайна сметка именно те оправдават цените ми. А „естествена смърт“ означава липса на разследване и дори на каквито и да е въпроси. В такъв случай се измъквам без преследване. И си създавам по-малко врагове в хода на работата.

— Едно нещо ме безпокои — казах. — Не разбирам защо не искате смъртта му да се свързва с вас. Щом се занимава с тероризъм, струва ми се, че вие или който и да било друг може да убие Мани по какъвто начин си поиска.

Двамата се спогледаха. Май бях прав, че въпросът е щекотлив.

След кратко мълчание Боаз отговори.

— Имаме причини да смятаме, че Лави е вербуван от ЦРУ.

Моментално удвоих мислено цената на поръчката.

— Имате ли основания?

Той сви рамене.

— Не сме напълно сигурни. Но ако е така, сигурно ще се наложи да се извиняваме.

— А защо ЦРУ вербува такива типове? Защо просто не го изпрати на два метра под земята?

— ЦРУ преувеличава възможностите си — каза Гил. — Въобразяват си, че като контролират хора като Лави, вършат повече добро, отколкото като ги убият. Смятат, че разузнавателните данни, които получават от него и подобните му, служат на „по-голямата картина“ и на „по-голямото добро“.

— Нали сте чували за Абдул Кадир Хан? — попита Боаз.

— Бащата на пакистанската атомна бомба — отвърнах. — Както и на куп незаконни деца, ако се вярва на новинарите. Пакистанското правителство го арестува за международна търговия с ядрени оръжия, но го оправда още на следващия ден.

Боаз кимна.

— Направо да се чудиш какво трябва да направи човек, за да влезе в затвора в тази страна.

— Хан е продал ядрени куфарчета на Иран, Либия, Северна Корея и други, включително на някои неправителствени организации — обади се Гил. — Оказва се, че от ЦРУ са го наблюдавали в продължение на трийсет години. Правил е всичко това буквално под носовете им. На два пъти от ЦРУ убеждават холандското разузнаване да не арестува Хан, защото искали да проследят връзките му.

— Ами вашите хора? — подхвърлих. — Ако питате мен, Хан направо си е узрял за злополука.

— Имахме глупостта да го оставим на ЦРУ — процеди мрачно Гил. — В случая с Хан всички проявихме тъпота. Вече не правим такива грешки.

— Значи смятате, че Управлението подхожда към Мани по същия начин, както с Хан?

— Подобен — поправи ме Боаз. — Не е същият. Хан никога не е бил вербуван от американците. Според нас Лави е. Но и в двата случая нямаме интерес да оставяме тези типове да ни водят до други, подобни на тях. Това е... как му викахте, порочен кръг?

— Да, може и така да се каже.

Той се усмихна, доволен, че е употребил на място английския идиом.

— Е, учим се от грешките си. Сега, когато откриваме хора като Лави, просто ги ликвидираме. В неговия случай обаче, поради причините, които споделихме с вас, дискретната смърт е за предпочитане.

Всички помълчахме известно време. След това заявих:

— Ако смъртта му ще разсърди ЦРУ, рискът е по-голям. Цените, които обсъждахме преди няколко минути, не му съответстват.

Боаз ме погледна и каза:

— Кажете кои цени съответстват на поетия риск.

3.

През следващите няколко дни в Манила с Докс научихме две важни неща. Първо, че Мани всъщност не си стои в хотела. Появяваше се веднъж или два пъти на ден, обикновено в ранния следобед, а понякога и вечер. Престояваше около час, след което отново изчезваше в неизвестна посока. Второ, возеше го кола на хотела — един от четирите еднакви черни мерцедеса S класа. Виждахме колата с регистрационен номер МРН 777 само при появата на Мани, след което шофьорът го изчакваше в гаража да се качи отново. Изобщо не преспиваше в хотела. Мани трябва да беше наел колата за денонощно обслужване, вероятно за целия си престой в Манила.

Изкушавах се да звънна на рецепцията и да кажа: „Здравейте, аз съм господин Хартман, бихте ли ми припомнили за колко време съм резервирал автомобила на хотела?“ Отговорът можеше да ни подсказе колко дълго нашият човек възнамерява да остане в града. Но реших, че подобен разговор е излишно рискован. Като се имаше предвид дългогодишната връзка на Мани с „Пенинсъла“, най-вероятно персоналът познаваше навиците му, а може би и гласа му.

Но безспорно имаше и по-добър начин. Сред джаджите, които си бяхме донесли, фигурираше миниатюрен джипиес за проследяване. Беше елегантно устройство с вградена антена, което се задействаше само при движение на колата, за да пести батерията. Ако успеехме да го поставим в мерцедеса, щяхме да проследим къде ходи Мани, без да се приближаваме до него.

Същия ден наех единия от мерцедесите за разходка до езерото Таал. С подчертан японски акцент казах на шофьора, че искам да видя езерото и действащия вулкан, който го беше създал. На безименния си пръст бях сложил златна венчална халка, купена от уличен търговец, и дадох на шофьора много възможности да я забележи.

Екскурзията, първата ми извън Манила откакто бях дошъл тук, беше учудващо приятна. Първо минахме покрай блатата извън града, край градчетата от бараки, скупчени около магистралите и железопътните линии, с ръждясали ламаринени стени, нетрайни, но по

някакъв начин неподвластни на времето; техните обитатели — насядали, а понякога приклекли пред порутените си убежища сред кокошки и ровещи за храна кучета — наблюдаваха без завист мерцедеса, изнизващ се покрай тях в увеличаващия се утринен трафик. След околоръстното Епифаниос Делос Сантос Авеню, което обгръщаше Манила като задръстена с коли примка, градът отстъпи мястото си на оризови полета и зелени хълмове в далечината и аз се изпълних със странното, но не неприятно усещане, че съм се върнал във Виетнам. Шофьорът увеличи скоростта. Кози и мършави крави ни проследяваха с безизразни погледи. Минахме покрай слабоватото момче, яздещо воден бивол по банкета. Не ни обърна никакво внимание, но аз видях, че се усмихва на нещо свое, и за миг се зачудих какви ли мисли бяха предизвикали тази мила усмивка. Езерото беше олицетворение на самото спокойствие, а вулканът изглеждаше задрямал, но готов да се събуди всеки момент. Поради ранния час още нямаше нашествие на туристи и аз се зарадвах, че мога да се насладя на водата, небето, жуженето на насекомите и чуруликането на тропическите птици, преди да се върна в гъмжилото на Манила и към напрежението на операцията.

В хотела с Докс се редувахме да наблюдаваме изображението пред асансьора за признаци, че Мани се завръща. Работата беше скучна, каквото е всяко следене. Този път имахме късмет: нашият човек се появи към два следобед, след само няколко часа чакане. Веднага щом го забелязахме да минава покрай камерата с бодигарда си, аз се отправих към гаража на хотела.

На развален английски със силен японски акцент изложих на диспечера тревогите си. Отишъл съм с една от колите до езерото Таал и по време на екскурзията незнайно как съм си изгубил венчалната халка. Мъжът май прояви искрено съчувствие: сигурно бе наясно какво ще си помисли една съпруга, ако благоверният ѝ е загубил халката си във всеизвестната с порочните си удоволствия Манила. Разлисти някакви документи и посочи единия мерцедес.

— Ето този, господин Ямада, първият отляво, с него сте пътували. Моля, вижте вътре.

Благодарих му и в продължение на няколко минути демонстративно рових между седалките и дори погледнах под стелките на колата. Много странно, халката ми я нямаше никаква.

— Няма я — казах и очевидно ядосан, поклатих глава. — Вие сигурен ли сте... че това е колата? Изглеждат ми еднакви.

— Съвсем сигурен съм, сър.

Потрих брадичка с длан.

— Може ли да проверя и останалите? Моля ви!

Той кимна и отново ми се усмихна съчувствено.

— Няма проблем, сър.

Отидох право при мерцедеса с номер МРН 777 и изиграх на задните седалки същия театър. Но този път оставих там джипиеса, под шофьорската седалка. Шофьорът си бърбеше пред вратата на гаража с някакъв мъж от персонала и изобщо не забеляза бързото ми вмъкване, а може би не се заинтересува.

Претърсването на третата и четвъртата кола се оказа също толкова безплодно. Смутено благодарих на диспечера и го помолих да ми се обади, ако някой намери златна венчална халка. Човекът ме увери, че непременно ще ме уведоми.

Ако ми се удадеше възможност, щях да прибера устройството след приключването на операцията. Ако не, все някога някой щеше да го открие. Но какво от това? Шофьорът едва ли щеше да докладва, защото можеше да си навлече неприятности. А ако съобщеше за него, началникът му трябваше да се пребори със същите задръжки. Дори инцидентът да стигнеше до управата на „Пенинсъла“, на нея със сигурност можеше да се разчита да не разтръби, че някой е следил гост на хотела, ползващ собствените му автомобили. Ето как алчността и срамът стават мои съучастници.

През следващите дни следихме Мани с джипиеса. Той пътуваше основно из Манила, но имаше един повтарящ се маршрут: предградиято Грийнхилс. Обикновено пристигаше там рано вечерта, понякога излизаше отново за час-два, но винаги се прибираще за през нощта.

— Според теб какво прави там всеки ден и защо не си спи в хотела? — попита Докс, докато записвахме маршрутите на Мани.

Замислих се и забавих отговора си.

— Не знам. Може да е предохранителна мярка — да има възможност да се мести и да обърква преследвачите си. Но две квартири не са толкова много. А и разписанието му е прекалено редовно, за да осигурява безопасност.

— На мен ми се струва, че там има жена.

— Може много по-лесно да си намери жена в Макати, близо до хотела.

— Може да е влюбен точно в тази.

Свих рамене.

— Има само един начин да разберем.

Преди три седмици, още с пристигането ни в Манила, бях взел под наем една невзрачна сива „Хонда Сивик“, и я бях оставил в гаража на „Пенинсъла“. Бях се постарал да приличам на японски мафиот, проучващ обстановката преди пристигането на шефа в града. Легендата беше простичка, позволяваше поведение в широки граници и беше трудна за разкриване. Якудза поддържа сериозно присъствие на Филипините — страната е основен доставчик на дами за „забавление“, и историята ми, включително оскъдицата й откъм подробности, щеше да задоволи обичайното любопитство.

Отпътувах за Грийнхилс в ранния следобед преди обичайното време на пристигане на Мани. Благодарение на джипиеса знаехме къде паркира с точност до метър. Винаги пред № 11 на булевард „Айзенхауер“, което се оказа висока постройка от тухли и стъкло, която миришеше на нови пари. Седнах до витрината в „Джолибий“ — местния еквивалент на „Макдоналдс“ — в един мол от другата страна на улицата. Бях забелязал, че слънцето напича отгоре и с движението му на запад стъклото отразява светлината и откъм улицата не се виждаше почти нищо вътре.

Бях живял известно време в Манила, когато воювах във Виетнам, но това беше много отдавна и градът се беше променил. Предградията като Грийнхилс на времето бяха оризови блата. Сега градът беше по-гъсто населен: имаше повече хора, повече коли, повече суетене. Имаше и нов дух на комерсиалност с мегамоловете, които се виждаха от задръстените с коли магистрали, с билбордовете, рекламиращи избелващи зъбите пасти, и съвременните небостъргачи, подчертаващи контраста с вечните бидонвили около тях. През трите седмици преди пристигането на Мани бях свикнал с тези промени, докато си провеждах опреснителния курс по Манила и околностите. Маршрутите ми се различаваха, но бяха посветени на едно общо нещо.

Все едно пишех пътеводител, озаглавен „Неприятности в рая: засади, пътища за отстъпление и бягство за независими оперативни агенти в Манила“. Повече пот в учението, по-малко кръв в боя, казваше един мой военен инструктор и аз никога не забравях този урок. Ако някога умра по време на операция, няма да е защото ме е домързяло да се подготвя като хората.

Мани се появи на свечеряване. Видях черната S-класа да завива по „Айзенхауер“ и да спира пред къщата.

Бодигардът излезе пръв. Огледа се за евентуална заплаха, но не я забеляза как похапва чийзбургер зад огледалната витрина на „Джолибий“. След като остана доволен, отвори вратата на шефа си, без да спира да оглежда улицата. Мани излезе от колата и последван от телохранителя, влезе в къщата. Двамата униформени пазачи пред сградата го поздравиха с кимване и аз разбрах, че го познават добре. Не би било лошо да го спипам вътре, но щеше да е доста трудно. Трябваше да изчакаме по-добра възможност.

Излязох от „Джолибий“ и влязох в мола. Обадох се на Докс от мобилен телефон с ваучер, който бях платил в брой. Телефонът на Докс беше същият. Той имаше и личен, но му бях наредил да го изключи, докато сме в операция. Има начини за проследяване на мобилен телефон, а аз не знаех кои са хората, които разполагат с номера на Докс.

— Той е тук — казах му. — В къщата в Грийнхилс.

— Знам. Гледам стрелката на компютъра. Видях, че колата паркира преди десет минути. Нещо интересно?

— Сградата се охранява сериозно. Ще се наложи да го наблюдаваме още известно време.

— Разбрано.

— Кога най-рано е напускал къщата?

— Чакай малко. — Чух тракането на клавиатурата. — В седем. Но най-често си тръгва към осем.

— Добре. Изчезвам. Ще дойда пак утре. Видях го как влиза. Може да разбере нещо, като го видя да излиза.

Върнах се малко преди седем на другата сутрин. Беше неделя. Отново хапнах в „Джолибий“. Персоналът се беше сменил. Но дори да беше същият от следобед, съмнявам се, че щяха да ми обърнат внимание. Когато искам, умея да се превръщам в част от декора.

Мани се появи след четирийсет и пет минути. Беше с красива филипинка и момченце на седем-осем години, което изглеждаше от смесена раса. Мани носеше тъмен панталон и кремава копринена риза. Жената беше мургава, дребничка, с хубаво тяло в жълта рокля на цветя. Момченцето беше в синьо сако и каки панталон. Държеше Мани за ръката и подсъзнанието ми в миг сглоби парчетата от мозайката. „Той просто е щастлив, че е с татко си.“ Изненадах се от болката, която ми причини тази мисъл.

Настаниха се на задната седалка на мерцедеса и потеглиха. Мобилният ми телефон иззвъня. Докс.

— Той тръгва.

— Знам. Виждам го.

— Какво виждаш?

Замълчах, след това казах:

— Не спи в хотела, защото има семейство тук, в Грийнхилс. Жена и син.

— Откъде знаеш?

— Просто ги видях заедно. От начина, по който са облечени в неделя сутрин, бих заключил, че отиват на църква. И сигурно съм прав. В досието пише, че Мани има семейство в Йоханесбург. Предполагам, че някога, да речем преди седем или осем години, ако се съди по видимата възраст на детето, е завързал връзка с някоя филипинка. Ето защо идва тук редовно и от толкова време. Не е по работа, по-точно не само по работа. Държи стая в хотела, за да може жена му в Йоханесбург да му се обажда веднъж или два пъти на ден. Помисли кога стои в хотела — когато в Южна Африка е сутрин и следобед. Сигурно ѝ звъни от стаята, за да се изпише номерът на домашния ѝ телефон.

— Мислех си, че дъртият Мани е от еврейската вяра. Като малък не съм ходил кой знае колко на църква, но не помня там да съм виждал много евреи.

Замислих се и отговорих:

— Ако съм познал къде отиват, сигурно угажда на желанието на жената. Филипинците са доста фанатични католици.

— Добре, така става. Някакви идеи как ще се доберем до него?

— Добихме представа къде живее в действителност. Това е добро начало. Дръж ме в течение накъде отива колата, а аз ще ги

следвам от разстояние, докато спре някъде. Може да науча още нещо.

— Разбрано.

Оказа се, че отиват съвсем наблизо: до някакъв охраняван квартал на име Ийст Грийнхилс. Наложих се да покажа на пазача личната си карта, която беше фалшива, разбира се, но той ме пусна, като му казах, че съм дошъл за утринната литургия. Можеше да ме изпита за литургията, ако искаше. Майка ми — американката — беше католичка и ме беше водила редовно на църква.

Алеята към църквата беше задръстена от коли, поради което се наложи да паркирам далеч и да отида пеша. Нищо страшно. И без това предпочитам никой да не вижда колата и да не се навирам много-много пред погледа на пазача.

Църквата беше почти пълна. Разбрах темата на проповедта, която се изнасяше на английски — универсален език в Манила заедно с местния тагалог. Свещеникът разсъждаваше над молитвата на Свети Фанциск Асизки, в която — между останалите неща — се изказваше мнението, че именно чрез смъртта се раждаме за вечния живот.

Опитът ми ме беше довел до обратното заключение, но не виждах смисъл да споря.

Гласът на отца отекваше из продълговатото помещение в опит да надвие няколкото вентилатора на тавана, които се полюляваха сякаш изпаднали в транс от хипнотичния ритъм на проповедта. Сградата беше открита от три страни и въздухът беше натежал от тропическата влага.

Седнах отзад на една от полираните дървени скамейки и се оставих атмосферата да ме погълне. Отдавна, от цял живот не бях стъпвал в църква и не ми се отрази зле.

Виждах моя човек и семейството му, бяха седнали отляво, шест реда по-напред. Момчето беше между него и майка си. Убедих се в правотата на изказаното пред Докс предположение, че ходенето на църква беше начин Мани да достави удоволствие на жената. Може би не даваше и пет пари за религията. А може и да се чувстваше неудобно от цялата работа. Както и да е, фактът, че беше тук, беше поредното доказателство, че обичаше жената и момчето.

Наблюдавах ги от мястото си и се чудех какво ли си мисли малкият за ритуала. Не знаех дали съпричастието на бащата подобрява или влошава нещата. Когато аз ходех на църква, отивахме само с майка

ми, сподирени от мълчаливото неодобрение на баща ми — японца, — според когото това бяха глупости и, както осъзнах впоследствие, ненужно западно влияние.

„Да — помислих си. — Преди четиристотин и няколко години испанците са разпространили заразата сред местните. И тя е намерила благодатна почва и е останала. Жената я предава на момчето.“

Собственият ми баща беше убит, когато бях на осем години, по време на уличен бунт в Токио. Оттогава бях имал много от така наречените „определящи“ моменти, но тази първа смърт беше истински съдбоносна. Още усещам вцепеняващия страх и шок, когато майка ми съобщи новината, опитвайки се и не успявайки да сдържи сълзите си. Ако поискам, а аз рядко искам, мога да си припомня като днес ненормалните сънища през следващите години, в които той се връщаше при нас и беше жив, но винаги безплътен или ням, или умиращ, или по някакъв друг начин непълноценен. Доста време ми трябваше да се възстановя от всичко това.

Осъзнах, че като съм видял Мани със семейството му, съм разринал това бунище. А фактът, че освен това се намирах в църква, съвсем не ми помагаше.

Помислих си за снимките, които ми бяха показали Боаз и Гил. Ако днес Мани пострадеше при смъртоносна злополука, безспорно щеше да бъде спасен животът на много невинни хора. Тогава как можеше да е грях ускоряването на кончината му? Точно обратното, нямаше ли да е грях отлагането ѝ? Нямаше ли това отлагане всъщност да е вид съучастие в тази бъдеща масова смърт?

Знаех обаче, че смъртта на Мани ще съсипе от скръб и самота това дете. Знаех го много добре.

Изпитах ненавист към тази дилема. Ненавиждах всички сили — минали и настоящи, — участващи в заговора по налагането ѝ. Искях да съм един от несведущите, от незаслужено получаващите плодове на ужасните възможности за избор, от тези, които можеха да спят спокойно в леглата си, да сънуват със съня на праведния и да се наслаждават на ползата от жертвата, която щях да принеса в хода на събитията, без да окървявяват ръцете си. Те я заслужаваха не повече, отколкото момченцето заслужаваше очакващото го тегло, и проклет да бях, ако получеха този изцапан с кръв подарък от мен.

След това си помислих: „Може би тъкмо това е жертвата; която се иска от теб. Това е жертвоприношението, което дължиш. За всички хора, чийто живот си отнел... дали е възможно смъртта им да се компенсира със спасените?“

Поклатих объркано глава. Бях в бизнеса повече години, отколкото ми се искаше да си спомням, и за пръв път се тревожех точно по такъв начин. Поне никога не ми се бе случвало в хода на операцията. Понякога научавах нещо впоследствие или виждах нещо, когато бе твърде късно да направиш обратен завой... и се тревожех след това. Но не и по този начин.

„Заради момчето е — казах си. — Никога не си искал да виждаш семейството на мишената. А момчето ти напомня за самия теб. Напълно нормална реакция. Ще премине, както винаги. Съсредоточи се върху работата. Само на нея можеш да се довериш, само тя те крепи в този живот.“

Поех си дълбоко въздух и го издишах. Правилно. Работата.

Литургията продължи още четирийсет минути. След като свърши, излязох заедно с тълпата, но без да изпускам моя човек и семейството му от очи. Когато излязоха от църквата, Мани качи детето на раменете си. Жизнерадостният му смях разцепи тропическия въздух. Видях тримата да се качват в мерцедеса и отидох при моята кола.

Обадих се на Докс.

— Ходиха на църква. Сега сигурно ще отидат да обядват. Съобщи ми накъде се отправят и продължавай да ги следиш. Това може да е нашият шанс, затова имай готовност.

— Вече съм готов.

С помощта на Докс, който ме упътваше за посоката, успях да ги проследя, без те да ме забележат. Оказах се прав за обяда. Отидоха в център „Аяла“ — лъскав мегамол от другата страна на улицата на „Пешгасъла“. Стигнах до мола само минута след тях, запитах се къде са паркирали и се насочих към най-вероятното място. Сега оставаше само да проверя ресторантите. Намерих ги след няколко минути в най-голямото заведение на третия етаж. Седяха във външната част на ресторанта, наречен „Световно пиле“, и вече ядяха. Бодигардът стоеше отстрани. Мярнах го с периферното си зрение, но не показах с нищо, че съм го забелязал. Сигурен съм, че и той не ме отличи от тълпата.

Мястото беше пълно с пазаруващи и обядващи и имах добро прикритие. Обадих се на Докс.

— Виждам го. Намират се в центъра „Аяла“, от другата страна на улицата, срещу теб. Можеш да стигнеш за пет минути.

— Тръгвам.

— Като дойдеш, превключи на радиостанцията.

— Разбрано.

Взех си кафе от автомата и седнах в другия край на заведението. След няколко минути чух Докс.

— Тук съм. В атриума на първия етаж. Ти къде си?

— В „Глориета“. Онази на третия етаж. Под единия мултиплекс, точно до аркадата за видеоигри. Седнал съм близо до прозорците в отдалечената от асансьорите страна. Нашият приятел обядва на три метра от ескалатора. Бодигардът е до него. Качи се и веднага свий наляво, за да не те види. След това се движи по периферията, докато различиш играчите. Не ми се ще той да се сети, че те е виждал в хотела.

— Разбрано.

Докс влезе след минута. Направи широк кръг, както му бях казал, оставяйки тълпата между себе си и главните действащи лица. Видях как погледът му ме откри, без да спре върху мен.

Сетих се, че Мани не е ходил до тоалетната от църквата насам. Допуснах, че по някое време, може би след като се наобядва, ще се подчини на повика на природата. Бодигардът щеше да наблюдава дали някой не тръгва подире му. Но нямаше да му хрумне, че някой социопат вече може да е вътре. Усетих слаб прилив на адреналин.

— Ей.

— Да.

— На този етаж има мъжка тоалетна. Отивам да чакам в нея. Струва ми се, че нашият приятел ще я посети, като приключи с обяда. Ако имам късмет, ще влезе вътре сам.

— Ще ти пазя гърба, готин.

— Добре.

Тоалетните са приятно място, защото са едни от последните градски оазиси, където няма камери за наблюдение. Можех да изчакам вътре, да го издебна в гръб, да му строша врата и да изляза навън още преди да е паднал на пода. В близост няма видеокамери и влизането и

излизането ми щяха да останат нерегистрирани. Поне две минути никой нямаше да се разтревожи какво става с Мани, а може би дори пет минути, което щеше да даде на мен и Докс възможността да се измъкнем незабелязано. Нямаше да е толкова естествено, колкото им се искаше на израелците или за колкото ми се щеше да ми платят, но ставаше. Полицаяте си бяха мързеливци и не изпитваха желание да допълват купища документи, но все пак беше по-лесно да се запише счупеният врат като „подхлъзване с падане“ или „злополука“, отколкото да се прикачи такъв етикет на дупката от куршум в челото. А най-важното беше, че никой нямаше да свърже смъртта с моите клиенти.

Представих си как семейството на Мани го чака да се върне. Двете минути стават три, трите — четири. Момчето се шегува, че татко сигурно е паднал в тоалетната. Жената отива до вратата и го вика. Отговор няма. Тя е объркана, а може би и малко разтревожена. Надниква вътре и го вижда проснат на пода, с глава под невъзможен ъгъл. Изпищява. Момчето идва тичешком. Спира до полата на майка си и хвърля поглед през вратата, която тя държи отворена. Гледката се запечатва в съзнанието му и никога, никога повече не го напуска.

Гласът на Докс бръмна в слушалката в ухото ми.

— Всичко наред ли е, готин?

Огледах заведението.

— Да. Защо?

— Нещо ми се стори разколебан. Да не си видял нещо, което аз не съм?

— Нищо ми няма.

— Добре. Имаш си компания, върви след теб. Притесних се, че не си го забелязал.

— Каква компания?

— С издугина отзад на кръста, под сакото.

— Бодигардът ли?

— Същият.

Учудих се как този тип е успял да внесе оръжие в мола. Сигурно имаше разрешително. Мани идваше в Манила от години и несъмнено си бе създал връзки.

— Налага ли се да се обърна и да му дам да разбере, че съм го видял?

— Мисля, че засега няма проблем. В ръцете му няма нищо. Но със сигурност идва да те провери.

Знаех какво е привлякло вниманието му. Не някоя моя постъпка. А видът ми.

Няма човек, който да маскира напълно близкото си познанство с насилието. Разбира се, тези, които се набиват на очи, са безнадеждните случаи. Успели са да оцелеят в цялата помия, ала нямат способността, а още по-малко склонността да прикриват аурата си на хищници, придобита при това оцеляване. Този вид включва гангстери, бивши затворници и някои бивши военни, и изпраща най-силни и най-отчетливи сигнали, и е най-лесен за забелязване.

Има и друг вид — тези хора са не по-малко добре запознати с насилието, но си дават по-ясна сметка за вълните, които излъчват, и се стремят да ги заличат. Като пример може да се посочат агентите под прикритие, те се забелязват по-трудно, но така или иначе вниманието привлича не наличието на някакво излъчване, а по-скоро пълната му липса. Хората от този вид са наясно със сигналите за опасност, които струят от тях, и реагират, но всъщност прекаляват с реакцията, тъй като ги потискат напълно. В енергийното поле на всяка социална среда те изпъкват като отсъствие, като липса, като сиво петно в цветна картина или черна дупка в звездно небе.

Третият вид се забелязва най-трудно, често и първите два не го разпознават, а цивилните — със сигурност. Той също обхваща хора, изградили се в среда на насилие, които обаче притежават природната дарба да бъдат майстори на камуфлажа, хамелеони. Те прикриват хищническите си белези не с опити да потиснат излъчването, а като го маскират зад друга, безобидна самоличност, която проектират като холограма. Познавам този вид, защото е моят собствен.

Но се случва дори съвършената мимикрия да бъде разгадана, ако човек знае какво да търси. Не мога да кажа какво точно издава хамелеоните. Понякога е нещо в погледа или някоя дреболия не на място в облеклото, походката, начина на говорене. Или пък слабо потрепване в очертанието на самоличността, като не напълно съвършена фасада. Каквото и да е то, интуицията го маркира, макар съзнанието да не може да го долови. Вероятно съм седял в заведението, разтревожен от мислите си, нещо трябва да се е появило в

изражението ми и то именно е накарало идващия след мен мъж да застане нащрек и да реши, че си струва да ме провери по-обстойно.

Обучените агенти не позволяват на никого да ги доближава откъм сляпото им петно, така че ако не се обърна и не му дам да разбере, че съм видял приближаването му, може и да приспя вниманието му и да го накарам да реши, че все пак съм безобиден граждан. Вероятно щеше да подуши наоколо и да продължи по пътя си. Ако пък ме принуди да действам, нямаше да е подготвен за онова, което го очакваше.

— Колко близо? — попитах, без да движа устни. Взех пакетче захар, разкъсах хартията и го изсипах в кафето си. Ако искаш да не те забележат, върши банални неща, а ако е възможно, мисли с банални мисли. Не ме питайте защо, но се получава.

— Осем метра. Седем. Шест...

— Ръцете?

— Нищо. Четири метра.

От четири метра трябваше да съм чул стъпките му. Или беше безшумен по природа, или умишлено се стараяше да не вдига шум. И в двата случая беше ясно, че не става въпрос за обичайното частно ченге охранител.

— Три метра. Спря до саксията с голямото цвете за частично прикритие. Още не държи нищо в ръце. Май не знае какво да прави с теб, но не ми се вярва да е тръгнал да се сприятелявате.

Заех се да бъркам захарта в чашата с дървената бъркалка, докато си мислех: „Хммм, дано да е хубаво, обичам кафето черно, е, това кафе беше доста горчиво, сигурно е арабика, да, препечена арабика, от коя ли държава е?...“

Докс се обади отново.

— Подминава те. Сигурно е решил, че все пак не заслужаваш внимание.

Сръбнах от кафето. Със захарта направо беше доста добро.

— Не съм интересен — казах.

Докс се разсмя.

След като бодигардът се отдалечи, се надигнах и тръгнах с походката на типичния японски сарариман. Усетих погледа му върху себе си и знаех, че ще възприеме излизането ми от заведението като допълнително потвърждение, че не представлявам заплаха.

Но след като потънах в сянката на аркадата в другия край на заведението, се шмугнах в тоалетната. Тя беше правоъгълна, пет на шест метра, входът беше на една от късите страни. На едната стена имаше три писоара; отсреща две кабинки, а мивките бяха срещу вратата. Когато влязох, двама тийнейджъри филипинци тъкмо си вдигаха циповете, след което излязоха.

Мушнах се в кабинката в дъното и затворих вратата.

— Вътре съм. Кажете ми, като тръгне насам.

— Разбрано. Изчаках десет минути.

— Стават. Той май казва довиждане на жената и детето. Да, те се отправят към ескалатора.

Разделяха се. Още по-добре.

— Бодигардът го следва. Няма изненади. Изминаха няколко секунди.

— Насочва се към тоалетната. Предположил си правилно.

Приливът на адреналин, който усетих, беше по-силен от първия.

— С бодигарда ли?

— Не, той изостана. В момента нашият човек върви по коридора право към теб. След десет секунди ще е вътре.

— Добре.

Вратата на тоалетната се отвори. Поех си дълбоко въздух и го издишах бавно, плавно и тихо, за разлика от оглушителното думкане на сърцето ми.

Погледнах през процепа във вратата на кабинката и видях Мани. Той се приближи до единия от писоарите. Застана с гръб към мен.

Отворих вратата. Направих две безшумни стъпки към него.

В ухото ми прозвуча гласът на Докс.

— Мамка му, жената и детето се връщат. Момчето я дърпа към тоалетната. Сигурно му се пишка.

Мамка му. Мамка му.

Отстъпих обратно към кабинката. Не чух никакъв звук, но навярно бях издал някакъв шум, за който не си давах сметка заради замъгления ми от адреналина слух, защото Мани извърна глава и ме видя.

В мига на убийството никога не поглеждам мишената си в лицето. Обикновено фокусирам поглед в тялото, следя движението на раменете, краката и ръцете. Това ми позволява да отгатна защитните

ходове, а щом не виждам очите и изражението на целта, не забелязвам, че това е човек, по дяволите.

Но този път погледнах. Може би от болезнено любопитство. Или някакъв неуместен инстинкт, нещо, което при други обстоятелства би било благородно, ме тласна да се изправя пред последствията от делата си. Каквото и да беше, погледнах.

Очите ни се срещнаха. В неговите видях доброжелателност, може би леко учудване. Но не осъзнаване. Не още страх.

Вратата се отвори. Момчето.

И тогава аз замръзнах.

Не знам по какъв друг начин да го определя. Мисълта ми беше ясна. Както и възприятията ми. Но не можех да помръдна. Все едно се бях вкаменил. Абсурдно си заповядах наум: „Движи се! Движи се!“ Нищо.

От челото ми започна да се стича пот. И не помръдвах.

Мани ме погледна, учудването премина в тревога, след това в страх, след това в решителност. Побърза да си закопчае панталона и бръкна с дясната си ръка в джоба. В съзнанието ми проблесна думата „Нож!“, но крайниците ми продължаваха да не реагират.

Ала не беше нож, а някакъв паникбутон. Само след секунда Докс се обади.

— Мамка му, нещо става. Бодигардът тича към вас.

Не можех да му отговоря, бял онемял. Той продължи:

— Там ли си бе, човек? Кажете нещо! — а след това: — Мамка му, не знам дали ме чуваш, но със сигурност не ми отговаряш. Дръж се, идвам.

Мани заотстъпва към вратата. Обърна се и вдигна момчето на ръце.

В същата секунда вратата се отвори с трясък, бодигардът влетя вътре и за малко не събори и двамата. Позна ме и реши, че е сбъркал, като преди малко не се е вслушал в интуицията си.

Блъсна Мани и момчето вляво и бръкна под сакото си назад към кръста. От лицето ми се лееше пот, но все още не можех да помръдна нито мускул.

Вратата отново се отвори рязко и Докс нахлу в помещението. Бодигардът се обърна с изваден пистолет.

И чак тогава, когато видях, че ще застреля Докс, парализата ми премина. Изревах нещо нечленоразделно, пристъпих две крачки и сграбчих оръжието изотзад с две ръце. Десетилетията сграбчване и извъртане в джудото и джиу-джицу ги бяха придали невероятна сила на ръцете ми и веднъж докопал пистолета на бодигарда, знаех, че е мой. Извивах с всички сили, като гледах дулото да не сочи към мен и към Докс. Бодигардът изкрещя и китката му изпука. Пистолетът гръмна, докато го изтръгнах от ръката му, и грохотът изпълни малкото помещение.

Докс сграбчи врата на бодигарда изотзад и вдигна противника си от земята. Мъжът се вкопчи в масивния му бицепс и зарита отчаяно. Мани и момчето се изнизиха покрай стената. Потърсих права линия за изстрел към Мани, но Докс и бодигардът ми пречеха. Моят човек отвори вратата и избяга заедно с детето.

Докс премина към хадака джиме — захвата на съня — и бодигардът започна да се съпротивлява още по-ожесточено, извивайки тяло и ритайки във въздуха.

Вратата се отвори с трясък за пореден път. Двама бели мъже нахлуха в тоалетната. И двамата бяха с извадени пистолети.

— Долу! — изкрещях на Докс. Но той продължи схватката с бодигарда. Ала все пак направи, каквото можа: извъртя се и изпречи противника пред себе си като щит.

Новодошлите паднаха на коляно, за да намалят обхвата на прицелването ми. Плавността на движението демонстрираше тренинг и опит. Докс и бодигардът бяха между мен и тях — тъкмо в центъра, където след миг щеше да избухне кръстосан огън.

Напълно откачена мисъл си проправи път през мозъка ми: „Как, по дяволите, успяват да внасят тук пистолети?“

С мощно движение, подсилено от прилива на адреналин, Докс хвана с едната си ръка бодигарда за колана и го запокити към двамата мъже. Използва инерцията, за да се хвърли на пода.

Непознатите се опитаха да отскочат от връхлитащата ги маса на едрия телохранител. Само единият успя — този до вратата, който избегна сблъсъка на милиметри. Партньорът му пое удара. Но при отдръпването си първият отклони за миг вниманието си. И в този миг аз изстрелях два куршума в гърдите му.

Вторият мъж падна по гръб и двамата с бодигарда се търколиха като кълбо към стената. Мъжът все пак се опита да се прицели в мен, но прекалено късно. Извърнах се и изстрелях още два куршума. Първият уцели бодигарда в гърба. Вторият попадна в рамото на съборения мъж и го завъртя настрани. Той обаче се съвзе и отново насочи дуло в мен.

Как ли пък не, дрисльо такъв, сега не си на ход. Нямах ход.

Преместих се, без да го изпускам от прицел, и натиснах спусъка още два пъти. Първият куршум раздробих гръдната му кост, а вторият размаза лицето му. Насочих пистолета към бодигарда — спри, дишай, прицели се — и го прострелях в тила, след което изпратих последен куршум в главата на мъжа, когото бях ранил в гърдите.

В помещението изведнъж се възцари зловеща тишина. Ушите ми пищяха. Въздухът киселееше от барутен дим.

Докс ме гледаше от пода. Очите му бяха широко отворени.

— Мамка му, къде си се учил да стреляш така?

Пристъпих към бодигарда и опипах колана му. Ето, резервен пълнител. Взех го, извадих изпразнения от пистолета и сложих новия. Втъкнах оръжието отзад в панталона си, където свободната ми риза щеше да го скрие. Другия пълнител пъхнах в джоба си. Нямах време да избързвам тези вещи, за да не остане по тях моя ДНК и друго, което да ме уличи. Пък и в положението, в което се намирахме, пистолетът и останалите в първия пълнител патрони можеха да се окажат полезни.

— Хайде — бях дошъл на себе си. Щях да мисля за случилото се по-късно. — Разполагаме със секунди. Върви след мен.

— Ти ли ще водиш? — попита Докс и се изправи.

Насилих се да не проявя нетърпение. За мен беше очевидно, че аз ще водя.

— Виж какво, някакъв луд нахлу тук и започна да стреля. Охраната ще дойде всеки момент. Ние бягаме, както би сторил всеки нормален човек при подобни обстоятелства.

— Добре, убеди ме.

Двамата извадихме от джобовете си шапки. Моята беше бейзболна, на Докс — рибарско кепе. По принцип свидетелите помнят само набиващи се в очи подробности, като цвета на ризата или наличието на шапка, така че елементарна предпазливост като нашата спестява доста проблеми по-късно.

Доближихме се до вратата.

— Готов ли си?

— Зад теб съм, готин.

Погледнах го. Беше се ухилил като тиква.

— По дяволите, ние сме жертвите, нали не си забравил? —
напомних му.

— Страхувам се бе, човече!

— Опитай се тогава да го покажеш по-добре — изръмжах.

— Мътните те взели, казвам ти, че точно така изглеждам, като ме
е страх!

Погледите ни се срещнаха за миг. Ухилената му физиономия не
трепна. Поклатих глава.

— Хайде.

Отворих вратата. Коридорът беше чист. Мани и момчето не се
виждаха никъде. Но настроението на тълпата обядващи в залата
очевидно беше тревожно. Тези със здрав разум и опит със звуците от
стрелба в затворено помещение мъдро се изтегляха към ескалаторите.
Любопитните, склонните винаги да отричат и просто глупавите се бяха
строили в една редица и гледаха със зяпнала уста. Специално за тях
извърнах глава към тоалетната и изкрещях:

— Там се стреля! Някой да викне охраната!

Зад себе си чух Докс:

— Страх ме е! Страх ме е!

През главата ми мина мисъл, която по никакъв начин не ми
помагаше — че партньорът ми не е с всичкия си, — но продължих да
крача. Бързият оглед на тълпата не потвърди най-голямата ми тревога
— наличие на хора, които винаги изникват в случай на криза и които
по-скоро инстинктивно, отколкото въз основа на някакъв опит, не
хукват да бягат и не губят ума и дума, а просто хладнокръвно
наблюдават, преценяват и вероятно търсят възможност за намеса. В
общия случай тези индивиди се справят по-добре от средния свидетел
при последващи разпити, но се случва и някакъв дълбоко вкоренен
инстинкт да ги подтикне към нападение. Държах си главата наведена
надолу и избягвах погледите на хората. Така се присъединихме към
тълпата, бързаща да се изнесе по ескалатора. С периферното си зрение
зърнах двама охранители в бели ризи, които идваха от отсрещния край

на етаж. И двамата не бяха извадили пистолетите си; не бяха сигурни какво точно става и още не бяха възприели ситуацията на сериозно.

На втория етаж тълпата не беше толкова разтревожена, но все пак се вълнуваше. Хората се оглеждаха, опитваха се да разберат какво става, за какво е цялата суматоха, дали се налага да направят нещо, или просто да си продължат пазаруването.

Кречехме, извърнали лица настрани, към другите ескалатори надолу. Докато напредвахме, автоматично бяхме свалили шапките си, след което един след друг свалихме и смачкахме на топки горните си ризи, тъмносини на цвят. Отдолу и двамата носехме други ризи, кремави — типични за облеклото на филипинците.

— Трябва да се разделим — казах. — Едър бял мъж и азиатец — само това ще запомнят, но поне за момента е достатъчно, за да ни идентифицират.

— Да, знам.

— Отивай право на летището. Аз ще прибера нещата от хотела. Ще се видим на явката в Банкок.

— Ти ми спаси живота, готин. Наистина.

— Глупости.

— Онзи бодигард щеше да ме направи на решето, ако не го беше застрелял. Видях му очите, изобщо не се колебаеше.

Поклатих глава. Нямаше време за обяснения. А и още не разбирах какво ме беше прихванало там, в тоалетната.

— Според теб онези двамата от ЦРУ ли бяха? — попита той. — Дойдоха доста бързо и се държаха като професионалисти.

Суматоката вече беше останала зад нас. Следващите ескалатори и изходите под тях, бяха само на няколко метра.

— Това е едно от нещата, които трябва да разберем. Но първата ни задача е да се измъкнем от Манила. Съмнявам се, че Мани ще докладва за инцидента на властите — това ще насочи вниманието към него. Но не възнамерявам да вися тук, за да разбера дали съм прав.

Стигнахме до ескалаторите и спряхме за малко.

— Слизай — казах. — Аз ще се отърва от пистолета и пълнителя. Ще ги хвърля в някоя тоалетна. Ако имам късмет, ще намеря в количката на някой чистач белина или друг препарат и първо ще ги накисна.

Докс се ухили като гимназист, току-що скроил някому дебелашка шега.

— Значи ще трябва да вържа тенекия на девойката от магазина за подаръци, така ли?

Част от мен бе готова да се разхили на идиотщината му в точно този момент. Друга искаше да го удуши. Изгледах го, поклатих глава и миг преди да се разделим, зърнах как усмивката му става още по-широка.

4.

Залата за пристигащи на летище „Бен Гурион“ в Тел Авив беше претъпкана и шумна. Туристи по тениски и шорти се бутаха с треперещите пред Бог хареди в черни костюми и шапки. Съобщения на английски и иврит отекваха между дългите бетонни стени. Залязващото слънце проникваше през западните прозорци и терминалът сияеше от заслепяващата му оранжева светлина.

Бяха отминали дните, когато Дилайла се чувстваше тук като у дома. Макар работодателите ѝ да поемаха разходите за прибирането ѝ в родината, за да се види с родителите и близките, годините под прикритие в чужди държави я бяха отчуждавали все повече и повече, докато накрая бе изгубила безвъзвратно усещането си за роден дом. Страната беше нейната, но Дилайла вече не беше същата. Извънредните мерки за сигурност, които съпътстваха тези посещения — фалшиви документи, дегизировка, мерки против проследяване — допринасяха за това. Вече се чувстваше по-удобно да си поръчва кроасан с шоколад на френски в Париж, отколкото да дава напътствия на иврит на шофьора на таксито в Тел Авив. Каза си, че това е естествено и донякъде желано следствие от предаността ѝ към работата, но все пак ѝ беше непривично да усеща как забравя коя е, или поне коя е била. Понякога смисълът на всичко ѝ се струваше толкова далечен, толкова абстрактен. Понякога се чудеше дали и другите оперативни агенти изпитват същите чувства, но знаеше, че няма да е много умно от нейна страна да обсъжда съмненията си с когото и да било. Даваше си сметка, че ако работеше нещо друго, нарастващото отчуждение от неща, които ѝ се бяха стрували изконно нейни, щеше да се нарича просто „цената на бизнеса“.

Нейният бизнес беше това, което родните ѝ медии наричаха *сикул мемукад*, или „целенасочена превенция“, евфемизъм, който тя предпочиташе пред откровеното „наемен убиец“. Според нея първото определение беше по-описателно и по-свързано с целта да се спаси животът на хора, отколкото с целта те да бъдат изличени от лицето на земята. Дилайла не беше от тези, които натискаха спусъка, но понякога

й се щеше да е. В крайна сметка на мъжете със снайперите се падаше по-лесната част от разделението на труда. На тях не им се налагаше да познават набелязания. Нито да прекарват време с него. И със сигурност не и да спят с него. Приближаваха се до мишената само един път, само за миг, след което си свършваха работата и си отиваха. Емоционалният еквивалент за тях беше раздялата след случаен секс за една нощ, докато за нея бе като развод след продължителен брак.

И все пак Дилайла тайно се гордееше, че се жертва, гордееше се, че го прави, защото е убедена, че така трябва, а не заради признанието на колегите си. Признание, смешна работа. Лоша слава беше поуместното определение. Шефовете признаваха уникалния й талант и го използваша с безжалостна пресметливост, но дълбоко в себе си тя знаеше, че я смятат за опетнена по някакъв начин от това, което искаха да върши. Най-свестните й началници се чувстваха неудобно в присъствието на жена, която си проправяше пътя към набелязаните през леглото, която всяка вечер спеше с тези чудовища, която знаеше, дори когато ги приемаше в тялото си, че ги води към смъртта им. А по-малко свестните й началници я смятаха за курва, поне така подозираше.

Понякога изпитваше леден гняв към мъжете, които хранеха подобни мисли; друг път ги съжеляваше. Проблемът им беше, че не могат да се издигнат над мъжката си природа. Бяха си елементарни: движещата им сила беше похотта. И затова си мислеха, че и жените са същите. Идеята, че една жена може да спи с мъж по други, по-пресметливи причини и дори заради сигурността на държавата, ги изкарваше от равновесие. И ги караше да се съмняват дали не са също толкова уязвими, колкото жертвите на тази жена, а това ги изнервяше. Ако жената беше привлекателна, те тайно я желаеха и нервността се превръщаше в агония. Клеймото „курва“ беше техният начин да си вдъхват увереност, че контролът е в техните ръце.

Зачуди защо й се бяха обадили да се прибере. С настоящата й операция нещата вървяха добре. В момента залагаше „медения капан“ на живеещ в Париж саудитски дипломат, който се беше отклонил от повелите на ухабитските си религиозни убеждения заради дългата й естествено руса коса и начина, по който тя се разпиляваше по раменете й; заради сините й очи, безкрайно очаровани, разбира се, от плахите му ласкателства; заради омайващото й западно деколте, откриващо

порцелановата ѝ кожа. Мъжът беше останал поразен от историята ѝ за отсъстващия съпруг и копнежа ѝ за истинска любов и вече беше почти готов да чуе сърцераздирателната случка, че някой е научил за забранената им страст и сега я изнудва със заплахата да я разкрие — разкритие, което включваше и саудитеца, разбира се, — освен ако той не направи определени неща, сами по себе си тривиални, но които с времето щяха да го компрометират все повече и повече, докато паднеше безвъзвратно в ръцете на нейните хора. Защо я викаха у дома, когато беше толкова близо до успеха? Бяха използвали обичайните канали за свръзка, без да ѝ подават сигнал за прекратяване на операцията, което означаваше, че не е в опасност и че операцията не е компрометирана. Но това правеше причините за повикването още по-мистериозни.

Документите ѝ бяха изрядни, а ивритът, макар вече не всекидневният ѝ език, все още ѝ беше майчин, поради което тя и ръчната ѝ чанта преминаха бързо през митническата проверка. Хвана такси пред терминала и се отправи към центъра. Трябваше да стигне до „Краун Плаза“ на „Хаяркон“ — приятен, анонимен хотел за бизнесмени, — това бе мястото на срещата. Участниците щяха да пристигнат и да си тръгнат поотделно, за да запазят тайната, и след това този хотел нямаше да се използва отново с месеци. След срещата щеше да се обади на родителите си и да отиде да ги види, и да преспи в къщата им в Яфа. Никога не им се обаждаше предварително; те разбираха, че работата ѝ, каквато и да беше тя, изключва предупрежденията. Но, първо работата.

Смени няколко таксита, приложи и други техники, за да се убеди, че никой не я следи. Когато се увери, че няма опашка, се отправи към хотела. Взе асансьора направо до четвъртия етаж и пое към стая 416. Не ѝ се наложи да я търси дълго — пред нея пазеха двама мъже в униформи със слушалки в ушите и автомати „Узи“ в ръцете. Набиващата се в очи охрана беше необичайна. Със сигурност ставаше нещо.

Единият мъж огледа личната ѝ карта. Очевидно удовлетворен, отвори вратата и бързо я затвори зад гърба ѝ. Вътре трима мъже седяха около масата. Познаваше двама от тях — Боаз и Гил. Третият беше може би с около двацет години по-възрастен от тях и ѝ отне известно време да се сети кой е. Беше го срещала само веднъж.

Боже! Директорът. Какво правеше тук?

— Дилайла, шалом — поздрави възрастният мъж и стана от стола. Приблужи се, за да се ръкува с нея, и продължи на иврит: — Или може би трябваше да кажа бонжур? На френски ли предпочиташ да говорим?

Стана ѝ приятно, че я попита. Излизането и влизането под прикритие, смяната на две съвършено различни самоличности причиняваше доста стрес. Тя поклати глава и му отвърна на иврит:

— Не, тя няма работа тук. Да я оставим да спи. Ще се събуди, когато се прибере в Париж.

Той кимна и се усмихна.

— И това ще ѝ се стори сън — сетне посочи другите двама. — С Боаз и Гил се познавате, нали?

— Да. Работили сме заедно.

Мъжете станаха и също се здрависаха с нея.

Боаз беше един от най-добрите им специалисти по ИВУ — импровизирани взривни устройства. Дилайла го харесваше, всички го харесваха. Когато обстоятелствата налагаха, се държеше сериозно, но по душа си беше момче, понякога непослушно, и имаше заразителен смях, преминаващ на моменти дори в кикот. Никога не я беше свалил и се държеше с нея повече като със сестра, отколкото като с колежка, което беше нещо рядко в организацията. Ако директорът го нямаше, щеше да го прегърне.

Гил беше друга работа — мрачен, темерут и напрегнат. Хората му се възхищаваха, но се чувстваха неудобно в компанията му поради една и съща причина: беше извънредно добър в работата си. При две от задачите на Дилайла Гил беше стрелецът. И в двата случая се беше появил като от нищото, за да изстреля куршум 22-ри калибър в окото на жертвата, след което беше изчезнал дори без да раздвижи въздуха. Когато се налагаше, работеше и в екип, но Дилайла знаеше, че в сърцето си е единак, който е в стихията си, когато безшумно преследва плячката.

Веднъж в една квартира на организацията във Виена ѝ беше предложил да правят секс. Поведението му беше грубо и прямо и не ѝ се понрави увереността му, че е едва ли не длъжна да удовлетвори желанията му. Знаеше, че сексът би му дал някаква власт над нея — именно затова го беше пожелал, — и нямаше никакво намерение да

разкрива, и то пред колега, част от загадъчността си и един от малкото си лостове за влияние. Отказът ѝ беше толкова недвусмислен, колкото и неговото предложение. Нямаше намерение да прави от мухата слон — не ѝ се случваше за първи път, но при редките им срещи след това той се държеше като човек, който не е забравил обидата. Някои мъже се чувстваха унижени от отказа на жената и Дилайла подозираше, че Гил е от този тип.

Масата беше подредена за четирима, което ѝ подсказа, че не очакват други хора. Седнаха. Директорът посочи сандвичите.

— Хапни нещо.

Тя поклати глава. Все още се чувстваше неловко.

— Вечерях в самолета.

Гил си взе сандвич и отхапа, Боаз вдигна чайника и ѝ се усмихна.

— Чай?

Тя му се усмихна в отговор и протегна чашата си.

— Благодаря.

Боаз сипа чай на всички. Известно време ядоха и пиха чай мълчаливо. След това директорът поде:

— Дилайла, нека ти обясня защо те повикахме. Сигурно се чудиш.

Тя кимна.

— Прав сте.

— Имаме проблем в Манила. Смятаме, че можеш да ни помогнеш да го разрешим.

Имаме проблем, помисли си тя. Космонавтите от „Аполо 13“ не бяха ли казали същото, когато корабът им се бе повредил? Употребата на първо лице множествено число беше не по-малко интересна и донякъде притеснителна.

— Да? — каза и се зачуди какво ще последва.

— Наскоро използвахме наемник за една работа в Манила. Полуяпонец на име Джон Рейн.

Дилайла отвърна без колебание:

— Да, аз бях посредникът в началния етап.

За секунда се зачуди дали директорът не я пързала. Ако проблемът беше дотолкова сериозен, че да наложи присъствието му на срещата, значи е бил запознат с всички подробности, включително и с

нейното участие на ранния етап. Сигурно я пробваше и търсеше възможност да прецени реакцията ѝ.

— Разбира се — продължи той. — С Рейн сте се запознали в Макао. Операцията „Белгази“.

— Да.

— Всичко, което успяхме да научим за този човек, включително и твоята оценка, подсказваше, че той е изключително надежден.

„Включително и твоята оценка.“ Нещо се беше объркало и сега щяха да ѝ трият сол на главата.

— Да — повтори, разбрала, че колкото по-малко си отваря устата, толкова по-добре.

Директорът замълча, за да отпие от чая си, и Дилайла схвана, че така се опитва да я накара да говори. Устоя на порива да каже нещо и също отпи от чая си. След малко той продължи.

— Рейн беше нает да отстрани човек на име Манхайм Лави. Наричат го Мани. Израелски гражданин, в момента живее в Южна Африка. Има бизнес контакти на Филипините, а по-късно се оказа, че е създал там и второ семейство. Наскоро установихме, че е станал предател. Споделял е уменията си за правене на бомби — доста сериозни умения — с нашите врагове.

Директорът нямаше да ѝ казва всичко това, ако не се налагаше. Значи без формалности, но вече бе включена в операцията. Споменаването на нейната оценка бе намек, че част от вината за въпросния проблем е нейна; информацията, която споделяше в момента, ѝ даваше да разбере, че носи отговорност за решаването на проблема.

Погледна към Гил.

— Защо сте използвали наемник? Защо сте изнесли операцията извън нашия кръг?

— Защото Мани има покровители. Смятаме, че е вербуван от ЦРУ. А ЦРУ не реагира благосклонно, когато „приятелски“ разузнавания елиминират сътрудниците му.

— Затова сте въвлекли наемник, а той е оплескал нещата, така ли?

Гил присви очи, а Дилайла му се усмихна, за да му даде да разбере, че току-що е получил една недвусмислена майна, задето е хвърлил вината върху нея. Реакцията ѝ целеше и още нещо: да покаже

на директора, че макар да познава Рейн, не възнамерява да омаловажава провала му, нито да го защитава по какъвто и да било начин.

— Ти ни каза, че бил надежден — обвини я Гил и тя остана доволна от раздражението в гласа му.

Директорът размаха ръка като баща, вдворяващ ред сред децата си, които се карат на масата за вечеря.

— Няма значение как се е стигнало дотук. Важното е какво ще правим оттук нататък.

Всички млъкнаха и той продължи:

— Рейн се е опитал да очисти Мани в тоалетната на някакъв мол в Манила. Мани се е измъкнал, но Рейн е убил трима други. Един бодигард — Директорът замълча и я погледна. — И двама служители на ЦРУ.

Отново замълча, за да ѝ даде възможност да осъзнае информацията. Дилайла не каза нищо, но мислено простена: „О, Боже“. След малко попита:

— ЦРУ може ли да свърже тази каша с нас?

— Именно това е въпросът — отвърна директорът.

— Ето какво знаем — намеси се Боаз. — Вчера Рейн се е обадил, за да ни осведоми за случката. Проследил Мани и семейството му в един мол — местна жена и дете. Когато изглеждало, че жената и момчето си тръгват, Рейн решил, че Мани ще използва тоалетната, и се скрил там да го причака. Мани действително влязъл, но след това се появило и детето. Рейн видял момчето и се разколебал.

— Очевидно не причинява вреда на жени и деца — подметна Гил.

Дилайла го изглежда.

— Това дразни ли те?

— Зависи доколко е оплескал нещата.

Тя се извърна отново към Боаз.

— И какво е станало после?

— Бодигардът нахлул вътре. Според Рейн Мани е натиснал някакъв паникбутон, за да го извика. Рейн обезоръжил бодигарда, но точно тогава пристигнали двамата от ЦРУ. Не ги познава и все още не знае кои са, доколкото ни е известно. Те също били въоръжени.

— Рейн избил всички, освен Мани — обади се Гил.

Дилайла го погледна.

— А детето?

Гил сви рамене, все едно въпросът нямаше връзка с темата.

— И него не е убил.

Дилайла пак премести поглед към Боаз.

— Успели ли са Мани и момчето да огледат Рейн?

— Рейн казва, че не е сигурен.

Гил избухна:

— Глупости на търкалета. Няма начин в цялата суматоха някой да не е видял лицето му. Огледали са го добре и той си го знае. Иначе щеше да ни каже, че се е измъкнал чисто. Както и да е, в случая Рейн има интерес да омаловажава разкриването си. Но разумното е да приемем, че щом според неговите признания Мани го е видял, значи го е видял доста добре.

Нямаше смисъл да спори. Кимна.

— Та ето какво е положението — продължи Гил. — Мани е изплашен до смърт. В момента седи някъде с шефовете си от ЦРУ. Те му показват снимки на известните азиатски оперативни агенти. Купчината от снимки е доста голяма — половин метър, ако не и повече. Ако имат снимка на Рейн и Мани го разпознае, ЦРУ ще се заеме с него. И то сериозно.

Дилайла разбра накъде вървят нещата. Из главата ѝ се замота един и същи рефрен: мамка му, мамка му, мамка му. Не каза нищо.

— Мани има много врагове — поде отново Гил, — но можем спокойно да приемем, че когато ЦРУ изготви списък, ние ще сме сред първите в класацията. А ако пипнат Рейн, статусът ни ще се промени от „основен заподозрян“ в „доказано виновен“.

За момент всички замълчаха. Директорът погледна Дилайла и въздъхна.

— Нали разбираш какъв е залогът?

Тя кимна.

— Не само твоята кариера — продължи той. — Нито тяхната — посочи първо Боаз, после Гил, остави коментара да увисне във въздуха и пак се обърна към нея. — Дори не и моята. Ние ще сме само първите пострадали. Правителството с пълно право ще ни пожертва моментално, за да ограничи щетите. Но ако щетите не могат да бъдат ограничени... не ми се приказва. Става дума за милиарди долари

помощ от САЩ. Да не говорим за доставките на оръжие. Или за достъпа до сателитни изображения и друго разузнавателно сътрудничество. Проумяваш ли за какво става дума? Няма да е проблем само за нас. Ще стане геополитически проблем. Трябва да си възвърнем контрола над ситуацията.

— Проумявам — каза тя.

Той кимна, привидно удовлетворен, и заговори отново:

— Разкажи ни тогава доколко отблизо познаваш този човек.

Трябваше да предвиди подобен въпрос. Сега вече й стана ясно. Сви рамене.

— Пътищата ни се пресякоха в Макао. Едни хора — стрелна с очи Гил — искаха да го премахнат, защото преследваше Белгази и можеше да го ликвидира, преди ние да постигнем целта си. Аз твърдях, че има по-добър начин действията му да бъдат забавени.

— И не беше права — възрази Гил. — Вярно, че нещата се подредиха добре, но си беше чист късмет. Рейн можеше да убие Белгази, преди да получим каквото ни трябваше.

— Аз го контролирах — заяви тя и моментално съжали, че се е хванала на провокацията.

— Значи си прекарала известно време с него? — попита директорът.

Дилайла отново сви рамене.

— Вече ви казах. Убедих го да не предприема нищо известно време, точно толкова, колкото ни беше нужно. След това го проследихме до Рио. Отидох там и си свърших работата. После Боаз и Гил поеха нещата. Всичко това го има в досието на операцията.

— По онова време как се свързваше с него? — попита Гил.

Майната ти, Гил, на теб и на игричките ти.

— Ти не си ли чел досието? — попита го с невинна усмивка.

Той стисна зъби и се опита да си възвърне позициите.

— През някакъв чатрум ли беше?

— Питаш, защото не си спомняш ли? Не е характерно за теб да забравяш подробности, Гил. Обикновено помниш всичко.

Челюстта му отново се стегна. Дилайла знаеше, че ще я намрази, задето го беше злепоставила пред директора, особено по този манипулативен начин, но в момента дребната ѝ победа ѝ доставяше огромно удоволствие.

— Сега можеш ли да се свържеш с него? — попита Гил, изоставяйки играта, която беше загубил.

— Не знам. Навярно, ако още поддържа чатрума и го проверява.

Гил понечи да се намеси, но директорът вдигна ръка.

— Дилайла. Познаваш ли този мъж по какъвто и да е начин, неотразен в досието?

— Не разбирам какво имате предвид — естествено, че разбираше, но дяволите да я вземат, ако отговореше на такъв въпрос, без поне да го накара да изпита неудобството, че го е задал.

— Имали ли сте... лични отношения?

Дилайла замълча, след което каза:

— Няма да отговоря.

С периферното си зрение долови възхищението и съчувствието в погледа на Боаз. В очите на Гил видя изненада от начина, по който си подритва трудовата книжка — нещо, което самият той никога не би имал смелостта да стори. Горкият Гил. Не проумяваше, че предимството ѝ в тази игра се дължи на малоценността на залога за нея. Гил се издигаше в йерархията. Искаше да направи кариера. Докато за нея този път бе затворен. След няколко години щеше да е прекалено стара, за да върши досегашната си работа, тогава щяха да я настанят в някоя канцелария или да ѝ осигурят преподавателско място и всеки щеше да я прескача, пренебрегва и накрая забрави. Какво имаше да губи?

Директорът забарабани с пръсти по масата.

— Причините да те питам не са лични. Професионални са. Тази информация може много сериозно да повлияе на бъдещите ни действия.

Дилайла го погледна в очите.

— И все пак няма да ви отговоря. Не мога да позволя да прекратите тази граница днес. Ако се поддам, ще си позволите да я прекратите и утре.

Директорът я изгледа продължително, след което се усмихна на куража ѝ и не настоя повече. Дилайла оцени деликатността му. Но от друга страна, защо да настоява? С отказа си да отговори, тя вече му беше дала отговора.

Гил изглеждаше объркан, а след това и сконфузен. Не му се вярваше, че току-що е отбелязал точка пред директора.

— Дилайла — обади се Боаз. — Смяташ ли... дали ще успееш да стигнеш близо до Рейн?

— Имаш предвид, дали ще успея да ви го доставя?

Боаз кимна.

— Не знам. Ще опитам.

Тримата мъже се размърдаха едва забележимо на столовете си, сякаш от раменете им се беше стоварила голяма тежест и в този момент ѝ стана пределно ясно за какво си бяха говорили преди появата ѝ: „Дали е спала с него? Дали ще направи каквото искаме? Можем ли да ѝ имаме доверие?“

— Не разбирам за какво съм ви аз — рече на глас. — Вече се познавате с него и би трябвало да имате връзка.

— Ако сега поискаме да се срещнем, той ще заподозре нещо — каза Боаз. — Нужно ни е да приспим бдителността му.

— Разчитаме ти да разсееш подозренията — намеси се Гил. — Защото си най-добра тъкмо в това — тонът му намекваше, че макар и полезни, способностите ѝ също са донякъде подозрителни.

Тя го погледна, но не отвърна на този коментар.

— Как смятате да го направите?

Гил махна с ръка, сякаш това беше най-лесната част.

— Свържи се с него. Отведи го някъде на романтична почивка. Изчакай подходящия момент и се свържи с мен.

— Кой ще стреля?

— Аз.

— Той те познава. Как смяташ да се приближиш?

— Изобщо няма да ме види.

Дилайла едва сдържа смеха си.

— Ти май не разбираш с кого си имаш работа.

— Той прецака нещата. Затова ще умре.

Дилайла се сети за начина, по който Рейн се беше справил с мъжа в асансьора в Макао. Както си говореше най-спокойно с нея, така в следващата секунда, без никакъв преход, му беше строшил врата.

— Ако те види, ще разбере, че съм го предала.

— Тогава го направи ти.

Дилайла не отговори.

— Няма да ме види — увери я Гил. — А ти и без това умееш да се грижиш за себе си.

Настъпи продължително мълчание. Дилайла беше свикнала да взема решения бързо и когато директорът заговори, вече беше решила.

— Ще направиш ли каквото искаме от теб? — попита я внимателно и с открит поглед.

— Някога да съм отказвала? — отговори му с въпрос.

— Никога — обади се Гил и в тези три срички Дилайла чу ехото на думата „курва“.

Погледна го. Когато заговори, гласът ѝ бе от ледена коприна.

— Е, има един случай, когато отказах, Гил.

Той се изчерви, а тя се усмихна, завъртайки ножа. Макар да му беше напълно ясно какво става, директорът се направи, че не разбира.

— Значи уредихме нещата.

5.

В деня след пълния провал с Мани отидох в банкокския ресторант „Баан Канита“ на улица „Сукумвит“ №23 — явката, за която се бяхме разбрали с Докс, ако нещата тръгнат на зло — както и се беше случило.

Избрах обикновен маршрут, по-скоро за да угодя на зараждащата се носталгия, отколкото заради обичайната си предпазливост. Видях, че „Сукумвит“ се е променила много през десетилетията след наситените с изживявания дни, които бях прекарал тук по време на войната, но бе запазила същинската си природа. Вярно, тогава нямаше небостъргачи, нито лъскави молове, и уличното движение, макар и хаотично, не беше достигнало съвременните си размери на библейска напасть. Но мирисът, излъчването, и тогава и сега, бяха на долнопробна търговия — най-вече сексуална. В съзнанието ми „Сукумвит“ беше свързана все с последни неща: последният купон през последната вечер, която всички искат да продължи вечно, защото утре си пак на война; последната възможност за разгулно поведение, за което със сигурност ще съжаляваш в светлината на утрото; последната отчаяна спирка за тези жени, чиито прелести, а оттам и цени са паднали до дъното дори по стандартите на близкия Патпонг.

Кречех по улица „Сукумвит“ и се оставях на тълпите да ме носят, да ме подминават и отново да ме повличат със себе си. Господи, как се беше разраснало това място. Разбира се, след войната бях идвал още няколко пъти и дори веднъж по работа — един японски емигрант, — но овехтялото ми с трийсетина години усещане за мястото отказваше да се подчини на променената топография. И тогава имаше улични търговци, но не чак толкова много. Сега задръстваха тротоарите и продаваха какви ли не боклуци: фалшиви куфари, фалшиви часовници, пиратски дискове, тениски с надписи „Същото-същото“ и „Няма пари, няма медец!“ Подвикваха на минувачите, съревновавайки се с глъчта на тълпите, рева на автобусите, далечния вой на мотоциклетите и тук-туките, лавиращи по задръстените улици. В ноздрите ми нахлуваше мирис на дизелово гориво и кърви и си мислех: „Да, същото-същото,

всичко си е същото“, и се учудих от внезапната тъга и усещане за загуба, на които не можех да дам име. Тук нищо не беше същото, но на мен ми миришеше като същото и дисонансът беше объркващ.

Продължих да крача. И тогава със смесица от удоволствие и ужас се натъкнах на находка от миналото — хотел „Маями“, който продължаваше все така да си стои в края на улица „Сой“ № 13. Запуснат и олющен след възхода през шейсетте, когато беше служил за база за отдих на американската армия, в момента приличаше на архитектурен среден пръст, насочен към богатия небостъргачен Банкок, израснал около него. Докато го подминавах, зърнах побелял емигрант, застанал на един от прозорците да гледа улицата с изражение на човек, получил доживотна присъда за престъпление, което отрича да е извършил. Реших, че е възможно да съм видял някой от първите обитатели на хотела, инат и анахроничен като самия хотел. Продължих да крача. Араби и сикхи с тюрбани на главите пушеха и посръбваха кафе под ръждясалите сенници на порутени дюкяни. Проститутки се спотайваха във вестибюлите на салони за масаж, минувачите не обръщаха никакво внимание на тъжните им очи и отчаяните им усмивки. Някакъв дебел и увит в мръсни дрипи просяк с отрязан крак подрънкваше канчето си с монети към мен от тротоара, където лежеше. Дадох му няколко бата и продължих. Половин пресечка по-нататък сергиите на уличните търговци се разделиха за миг и видях табелата на бар и кафене „Терма“, най-долнопробното от всички долнопробни заведения, приютявало някога жените, които обслужваха войниците от „Маями“. Зачудих се дали посетителите му продължават да го наричат — напълно уместно и неизбежно — Термитника. Предишната сграда очевидно беше съборена, но Термитника беше възроден, демонстрирайки с прераждането си, че макар тялото да е тленно и смъртно, за добро или лошо духът е вечен.

Минах покрай търговец на ножове и се възползвах от възможността да се въоръжа с фалшив сгъваем „Емерсон“ с дървена дръжка и десетсантиметрово, назъбено до половината острие. От доста време се справях без оръжие и ми беше добре. Ако не друго, човек се държи по различен начин, когато е въоръжен, а има хора, които забелязват това поведение. Пък и несъмнено скапаната ми легенда на гражданен щеше да се компрометира донякъде, ако ме хванеха, че нося сгъваем сатър или друг скрит кухненски прибор.

Оставаше въпросът и с кръвта, която може да те опръска целия и да осуети намеренията ти да се слееш с тълпата след среща от близък вид. Реших обаче, че съотношението между цената и ползата се беше променило. На първо място, защото вече не бях бърз както някога. Нито толкова издръжлив. Чудех се и дали случилото ми се в тоалетната с Мани не беше следствие от остаряването. Беше се наложило Докс да ми спасява задника, както го беше сторил и в Квай Чунг преди година. На всичкото отгоре самото ми завръщане на „Сукумвит“ доказваше колко съм остарял и как нещата, които някога правех само с ръце, сега биха били извършени по-ефикасно с инструмент.

Взех един *тук-тук* за последната отсечка до „Сукумвит“ №23. С Докс трябваше да се срещнем в ресторанта по обяд, но аз пристигнах по-рано, за да огледам обстановката, както винаги правя в редките случаи, когато съм се съгласил на лична среща. Предварителният оглед обикновено спестява изненадите. Този път обаче изненадата вече ме очакваше в лицето на Докс. Изтупан в кремава копринена риза, той седеше на един от столовете от тиково дърво с възглавници в дъното на основното помещение и смучеше със сламка някакъв екзотичен бъркоч във висока чаша. Трябва да призная, че изглеждаше напълно у дома си в обстановката.

— Знаех, че ще дойдеш по-рано — ухили ми се, остави питието и стана да ме посрещне. — Не исках да съм груб, като те карам да ме чакаш.

Пристъпих към него, оглеждайки ресторанта. Клиентелата се състоеше наполовина от местни, наполовина от чужденци, които поне привидно се интересуваха много повече от отличната тайландска кухня, отколкото от случващото се наоколо. Улових се, че извършвам проверката за безопасност повече по навик, отколкото защото смятам, че Докс е довел след себе си някакви неприятности. А след това се изненадах, почти се шокирах, че се доверявам на някого по този начин. Погледнах го и смайването ми сигурно си е проличало, защото той вдигна вежди.

— Добре ли си, човече?

Кимнах наполовина раздразнен, наполовина доволен, че го виждам след провала ни в Манила.

— Добре съм.

Протегнах му ръка, но той не я пое. Вместо това ме сграбчи с лапите си и ме прегърна. Господи, помислих си. Потупах го плахо по гърба.

Той се отдръпна, погледна ме в лицето и се разсмя.

— Леле, ти си се изчервил! Абе да не си падаш по мен?

Не му обърнах внимание.

— Някакви проблеми по пътя?

Той се разсмя отново.

— Някакви проблеми. Ей, много се радвам да те видя, нищо, че развиваш неестествени чувства към мен. Тук ли ще хапнем или някъде другаде? Препоръчвам ти да останем. Правят най-хубавия *пу ним пад гра поу* в града.

Огледах наоколо. Докс можеше да знае кой е най-хубавият *пу ним*, каквото и да беше това, но уменията му не покриваха винаги моите стандарти. Но пък чии ли умения ги покриваха, ако трябваше да съм честен?

— Нали не си си включвал телефона? — попитах.

— Не съм, мамо. Държа го изключен. И разочаровам всички дами, които искат да се свържат с мен.

— Сигурен ли си, че не са те проследили?

Той подбели очи.

— Хайде престани. Трябва да преодолееш тия глупости с единака, международно мистериозния мъж и не знам още какво. Не можеш да я караш по този начин двайсет и четири часа в денонощието. Това ще ти изяде главата, човече, виждал съм случаи като твоя.

— Това означава ли, че не са те проследили?

Той се намръщи.

— Да, това означава. Може да не съм градски призрак като теб, но умея да бъда внимателен. Досега съм се оправял сам в нашата шибана професия и както виждаш, още дишам, макар много хора да мечтаят да не дишам.

— Да не дишах.

Той се хвана за главата.

— Помощ, партньорът ми е даскал!

Предадох се и вдигнах ръце.

— Добре, добре.

— „Джон Рейн, убиец и граматик“. Трябва да си го напишеш на визитката.

— Добре.

— „Използвайте правилно подчинителното наклонение или ще ви вземе живота.“

Ама че работа, помислих и се огледах.

— Да хапнем тук.

— Слава Богу. Умирам от глад.

Седнахме на неговата маса. Сервитьорът дойде и Докс поръча. Знаеше какво прави — даже говореше на приличен тайландски. Поръчахме и две айскафета. Последните дни бяха дълги и напрегнати.

— Е, какво става? — попита Докс, след като сервитьорът се оттегли. — Израелците не са побеснели, нали?

Бях му казал кой е клиентът. Те, разбира се, не знаеха за Докс. Не беше необходимо.

— Не съм сигурен.

— Което означава?

— Означава, че веднага щом излязох от Манила, се свързах приятелите си Боаз и Гил. Разказах им какво е станало. Те май го приеха нормално. Бяха разочаровани, че Мани се е измъкнал, и се разтревожиха, че сега той ще бетонира охраната си. Уверих ги, че съм се справил със ситуацията без по-нататъшни инциденти.

— Искаш да кажеш, без да са те заловили и да си ги натопил.

— Именно.

— Те сигурно са се натъжили малко, задето не са убили и теб в суматохата.

— Нищо лично. Бизнес.

— Ще ти се. Ама в случая става дума за теб.

— Не мисля, че трябва да се тревожим. Няма сметка да го направят. Аз съм чист, значи и те.

— Да бе. Какво стана с професионалния параноик, когото всички познаваме и обичаме?

— Внимавам. Не вярвам да постъпят така, но не твърдя нищо.

— И как представи събитията?

— Казах им, че двама непознати, които не съм забелязал, са изникнали на сцената и са я превърнали в стрелбище. Че въпросните господа са били професионалисти и е възможно да са от ЦРУ.

— А те как приеха разказа ти?

— Както вече споменах, разтревожиха се. Но могат много лесно да проверят броя на трупове. Във всички дневни вестници в Манила на английски език само за това пишат.

— Ти провери ли?

Кимнах.

— Цяла сутрин прекарах в интернет.

— Е, и какво пише във вестниците?

— Един мъртъв филипинец, двама мъртви чужденци, чиято самоличност се проверява. Според свидетелите е имало двама стрелци. И двамата азиатци.

Докс се усмихна.

— И двамата азиатци, а?

Кимнах.

— Дори при идеални обстоятелства хората не виждат каквото трябва. А като се прибави и адреналиновият стрес, забравят и какво са видели. Вече може да търсят и някакви марсианци. Боаз и Гил също разследват самоличността на мъртвите. Като научат нещо, ще ни кажат. Междувременно ние трябва да сме нащрек и да чакаме.

Сервитьорът донесе храната и си отиде. *Пу ним* се оказаха задушени раци с меки черупки. Докс не преувеличаваше. Бяха отлични, сочни и пресни, и ухаеха на босилек.

— Според мен онези бяха от ЦРУ — каза Докс.

— Възможно е. Не знам. Ти видя ли ги преди да тръгнат към тоалетната?

— Естествено. Седяха в ресторанта. Само двамата. Не ми заприличаха на агенти. Но признавам, че може да съм се разсеял, тъй като следях действията на Мани и бодигарда, и да не съм обърнал внимание на незабележимите признаци, които иначе щях да забележа. А ти?

— И аз. Мамка му, добри бяха, признавам — боднах един рак на вилицата си. — Според мен са били прикачени към Мани. Не са били там да му навредят, иначе щяха да стрелят по него, докато излизаше от тоалетната, както се опитах аз. Целта им бе да го предпазят.

— Да. За това и аз се досетих. Допълнителна охрана?

— Може би. Но не сме ги мяркали преди. Според мен са имали среща.

— С Мани ли?

— Да. Не приличаха на местни, от което съдя, че са били на хотел — „Пенинсъла“, „Мандарин Ориентал“, „Шангрила“. Всички те са на един хвърлей от „Аяла“, а именно там Мани заведе семейството си на обяд, въпреки че търговският център в Грийнхилс им беше много по-близо.

— Значи обядва със семейството си, казва им довиждане, жената и момчето си тръгват, а той се заема с бизнес с хората, които го чакат.

— Да. А те виждат някакъв огромен тип с брадичка катинарче да нахлува в тоалетната заедно с бодигарда на Мани и осъзнават, че нещо не е наред. Затова влизат и те.

Докс кимна.

— Е, да приемем, че е така. Те са професионалисти и тактиката им е правилна. И както сам каза, се бяха прикрили доста добре. Забелязах ги, когато стана прекалено късно. Аз съм виновен и съжалявам. А ти ми спаси живота, наистина го спаси.

Исках да му кажа истината — че с нахлуването си Докс беше спасил моя живот, а не обратното. Вместо това изрекох:

— Истината е, че още не знаем със сигурност кои бяха тези мъже. С кого са били. Защо са имали среща с Мани. Ако знаехме, можеше да ни се отвори още една възможност.

— Според теб ще успеем ли отново да се доближим толкова?

— Зависи. Но не обичам да си оставям нещата недовършени.

Докс се разсмя.

— Имаш предвид неосребрени чекове ли?

Кимнах.

— Включително и това. Дадох на Боаз и Гил да разберат, че продължавам да преследвам Мани, за да държа връзка с тях и да имам възможност да продължа да ги преценявам.

— За да се убедиш, че не са решили да прекратят операцията.

— Естествено. Но те са и потенциален канал за информация.

— За самоличността на стрелците.

— И така нататък.

Хранихме се в мълчание няколко минути. След това Докс наруши тишината:

— Искам да те питам нещо.

Вдигнах вежди и го погледнах.

— Когато влязох вътре, се учудих, че Мани все още е във вертикално положение. Знам на какво си способен с голи ръце. А доста време беше насаме с него.

Не казах нищо.

— Ще ми обясниш ли какво стана? — попита той.

Отклоних поглед.

— Не знам. Не съм сигурен.

— Ебаваш ли ме, готин?

Замълчах за известно време, после казах:

— Не знам. Той влезе, беше с гръб към мен, излязох от кабинката. Тогава ти се обади, че момчето идва. Понечих да се прибера обратно, преди да е влязло, но сигурно съм издал някакъв звук, защото Мани се обърна. Погледнах го в очите...

— Леле, защо си го погледнал в очите бе, човек?

Поклатих глава.

— Не знам.

— Като стрелям, човече, когато погледна през визьора, никога не ги поглеждам в очите. А ако го направя, поглеждам само в едното и виждам само едно биволско око, разбираш ли какво искам да кажа? Никога не виждам човек. Само цел. — Той ме погледна. — Ако видиш човек, може да... се поколебаеш.

Няколко неща ми хрумнаха в отговор, но не можах да изрека нито едно от тях.

Той отпи от айскафето и погледна нагоре, сякаш обмисляше нещо. След това каза:

— Е, всички разполагаме с определено количество кураж. Ако черпиш от него прекалено често, пресъхва. Виждам съм го. Предполагам някой ден ще ми се случи и на мен — Докс замълча, усмихна се и додаде: — Макар че е малко вероятно.

— Не беше това.

— А какво?

Вперих поглед в стената, по нея като на екран пробягаха образи.

— Заради момчето беше. Като го видях със семейството му... Не знам.

Отново замълчахме.

— През последната седмица май си прекарал повече време с тях, отколкото е трябвало.

— Ами май.

— Е, случва се. Нещата стават по-трудни, вярно е.

Чувствах се като идиот. Какво ми ставаше? Защо бях замръзнал? Защо не можех да го обясня на човека, с когото се биех рамо до рамо, на когото имах доверие?

Доверие. Тази дума пораждаше в съзнанието ми чувство за хлъзгавост, за опасност.

— Не е това. Или поне не е единственото.

— А какво още?

Поклатих глава и въздъгнах дълбоко.

— Отдавна не съм работил с партньор.

— Чакай сега, значи аз съм виновен, така ли?

За пореден път поклатих глава.

— Нямах това предвид. Само че... когато се появи за пръв път в Рио, ти нямах доверие.

— Да, разбрах го.

— Но по-късно, когато направи онова в Квай Чунг... видях, че не съм бил прав. Трудно ми е.

— Май трябваше да те застрелям и да прибера всичките пари. Поне щях да докажа защо не е трябвало да ми имаш доверие.

— Помислял ли си?

Докс се разсмя.

— Готин, може и да стане човек от тебе.

— Помислял ли си го?

Той поклати глава.

— Нито за секунда.

— По дяволите. Знаех си.

— Искаш да ти се извиня ли?

Поклатих глава.

— Не.

— Не ми дължиш нищо. Както ти казах още тогава, знам, че би направил същото за мен. Чакай, не искам да ми отговаряш. Ще вземеш да ми разсееш бляновете.

Сервитьорът дойде да прибере празните чинии. За десерт си поръчахме манго и лепкав ориз. Проследих как сервитьорът се отдалечава.

Исках да попитам Докс за нещо, нещо, за което мислех от доста време, и най-вече след Манила. Досега не бях посмял да го изрека на глас, а и в момента не ми се щеше. Може би защото така щеше да стане по-реално, а може би и защото на Докс сигурно щеше да му се стори смешно. Но и без това вече се бях разприказвал. Исках да стигна до края.

— И аз имам един въпрос към теб.

Той отмести стола си назад, облегна се и преплете пръсти върху корема си.

— Давай.

— Теб някога... притеснявало ли те е това, което вършим?

Той се усмихна.

— Само когато не е платено като хората.

— Говоря сериозно.

Той сви рамене.

— Не, обикновено не.

— Нямах ли понякога усещането... как да се изразя, все едно Господ те наблюдава?

— О, със сигурност наблюдава. Само че не му пука.

— Мислиш ли?

Той отново сви рамене.

— Според мен той само е измислил правилата. Ние играем по тях. Ако не му харесва какво става тук долу на планетата Земя, да си каже. На негово място щях да го направя.

— Може и да казва, ала никой да не го слуша.

— Тогава да говори по-ясно — Докс вдигна поглед. — Нали нямаш нищо против, че говоря така?

Огледах си ръцете.

— Сърцето ми се сви при мисълта, че онова момче ще загуби баща си.

— Разбира се, че ти се е свило сърцето. Ако бе останал безразличен, нямаше да си добрият човек, който си всъщност. Ето защо е най-добре да не се приближаваш до целта. „Ако обсеби ума ти, ще обсеби и пръста ти върху спусъка“ — така каза веднъж един мой инструктор.

— И е бил прав.

— Не можеш едновременно да вземаш решенията и да ги изпълняваш, ако разбираш какво имам предвид. Съдията съди, което му е работата, а след това присъдата се изпълнява от палача. Така стоят нещата. Ние правим това, което се иска от нас.

— Интересна гледна точка — измърморих неохотно.

— И единствената правилна. Готин, не знаех, че си чак такъв философ. Аз май даже не съм те чувал да говориш толкова много.

— Съжалявам.

— Няма за какво. Но си мисля, че прекалените размишления не са препоръчителни за хора като нас. Можем да започнем да си въобразяваме, че ние сме съдиите, и тогава докъде ще стигнем?

Сервитьорът донесе мангото и лепкавия ориз. Беше вкусно, но мислите ми бяха другаде.

— Е, каква е следващата стъпка? С Мани, искам да кажа — попита Докс.

Помислих малко.

— Вече няма да можем да го доближим толкова. Първо, той ме видя много добре, и второ, предполагам, че ще засили охраната си.

— Да, и аз мисля така.

— Трябва ни промяна, която да раздвижи нещата. А единственият шанс за това в близко бъдеще е информацията от Боаз и Гил. Ако открият с кого са били свързани онези двамата, които очистихме в тоалетната, може да изникне нещо, с което да продължим. В противен случай, според мен операцията е мъртва.

— Значи не можем да направим друго, освен да чакаме какво ще ни предложат израелците.

— Точно така.

Той се облегна на стола и се ухили.

— Е, според моя не съвсем незначителен опит най-доброто място за чакане на света е тук, в Банкок.

Въздъгнах. Чувствах се като баща, който ще се скара на сина си тийнейджър.

— Имаме доста работа. Няма да си ми от полза, ако тънеш във всякакви телесни течности и постоянен махмурлук.

Докс се разсмя.

— Добре, мамо.

— Виж какво, просто бъди на разположение, в случай че ми се обадят и се наложи да действаме бързо.

Докс кимна.

— Най-добрият начин да съм на разположение е да се държим заедно. Защо не дойдеш с мен тази вечер?

— Не, според мен...

— Хайде бе, готин, кога за последно си правил читав секс? Или някакъв секс.

Поклатих глава.

— Не си падам по проститутки.

— Кой е казал нещо за проститутки? Местните девойки ще ти се хвърлят на врата веднага щом видят готиния непознат до теб. Ама ми се стори, че отбягваш въпроса ми.

Помислих си за Дилайла, но не казах нищо.

— Хайде, ще ти вземем виагра от черния пазар.

— Не мисля.

— С двойна доза таман ще се справиш. Пък и в теб продължава да се плацика четвъртинка моя кръв. И тя трябва да помогне.

Припомняше ми за кръвопреливането, което ми направиха, след като едва не бях умрял от загуба на кръв в Квай Чунг.

— Исках да кажа, че не съм в настроение за „Една нощ в Банкок“^[1].

— Защо, да не се тревожиш, че може да ти хареса? Виж сега, ако те видя да се смееш и да се забавляваш, обещавам да не кажа на никого. Знам, че си държиш на реномето.

Замислих се. Бих могъл да направя дълга разходка по някои от не толкова гъсто населените булеварди на града. Да наобиколя някои от местата, където бях гулял с други закоравели от войната юноши, но които, както разбирах в ретроспекция, все пак бяха удивително невинни, да разгледам тези реликви и да видя как спомените ми са ги оживили или изкривили. Но докато обмислях тази възможност, с учудване установих, че не ми се искаше да оставам сам.

— Добре! — каза Докс, възприел мълчанието ми за съгласие. — Можем да вечеряме, да побродим по баровете, да побъбрим с дамите, кой знае. Е, ти нали обичаше джаз? Знам няколко местенца в Силов точно като за теб. Аз предпочитам дискотеките, но знам, че ти си човек с изискан вкус, и искам да ти угодя.

Кимнах в знак на капитулация.

— Добре.

Докс се ухили още по-широко.

— Взехте правилното решение, господин Рейн, и аз ви обещавам, че няма да съжалявате. Успя ли да се настаниш в хотела?

Бяхме отседнали в „Сукотай“, който предлагаше подходящото съчетание от висока класа и ниска видимост. В хотелите от типа на „Ориентал“ имаше доста от първото, но никак от второто; безброй други хотели в Банкок предлагаха обратното. Но „Сукотай“ предоставяше едновременно красота и дискретност. С огромните си градини с цветя и лотоси, с продълговатите си симетрични контури и дискретно осветление, с традиционните си акценти от тайландската архитектура и изкуство той определено представляваше тържество на формата. От моя гледна точка беше и високо функционален — малкото му уютно фоайе нямаше нищо общо с грандиозните пренаселени помещения, в които другите хотели посрещаха гостите си, като например в местния „Четири сезона“, предназначен за хора, които искаха да видят и да бъдат видени, но неудобен за другите, които предпочитаха да останат невидими.

— Регистрирах се още сутринта — отвърнах. — А ти?

— И аз. Приятно местенце. Обичам големи вани. Нали знаеш, че събират цели трима души? А с толкова огледала човек може добре да се забавлява. Един път...

— Дай тогава да се срещнем във фоайето.

Той се ухили, че го прекъснах.

— Добре. Осем нула-нула.

— Искаш да си починеш ли?

— Не, синко. Искам да изляза и да ти купя двойна доза виагра.

Опитът да се изкара на бял свят най-доброто от Докс беше безнадеждна кауза. Махнах на сервитьора да донесе сметката.

— Значи в осем.

---

[1] One night in Bangkok — песен на австрийския певец й композитор Фалко, станала символ на порочните удоволствия на града.
— Б.пр. ↑

6.

Джим Хилгър никога не се разстройваше. Това не означаваше, че никога не показваше раздразнение; просто не го изпитваше. Колкото по-ненормална ставаше ситуацията около него, толкова по-голямо спокойствие го обземаше. Благодарение на това си качество беше станал един от най-добрите стрелци в Трети специален отряд по време на Войната в залива. Когато стреляха по него, усещаше как личността му сякаш се оттича някъде и на нейно място се появява една машина. Ако живееше в епохата на дуелите, малцина биха посмели да го предизвикат.

Даваше си сметка, че невъзмутимостта е ценно качество за един лидер. По време на битка хората му виждаха колко е спокоен и смъртоносен и те също ставаха спокойни и смъртоносни. И в новата си роля беше открил, че хладнокръвното поведение му дава власт над подчинените му. Колкото повече се разстройваха те по време на криза, толкова по-хладен ставаше разсъдъкът му и леденото му самообладание успокояваше и околните. Навярно си казваха, че знае нещо, неизвестно за тях; иначе и той би се разстроил, нали? Всъщност Хилгър се съмняваше, че знае повече от другите. Просто се беше научил да разчита на хладнокръвието си и вярваше, че това е единственото, на което може да се разчита изобщо. Запазването на самообладание беше неговото верую.

Вчера, когато му се обади изпадналият в истерия и разярен Мани, хладнокръвието на Хилгър бе подложено на изпитание. „Просто ми кажи какво е станало“ — беше повтарял, докато Мани беснееше и заплашваше. Отне доста време, но накрая успя да го успокои. От друга страна, истерията му си беше напълно уместна. Някой се беше опитал да ликвидира Мани в Манила, а двама от най-добрите служители на Хилгър — Калвър и Гибънс, другари от бойната му част в Залива, бяха убити. Първата важна среща с нов разработван, която Хилгър с помощта на Мани се опитваше да уреди вече две години и тъкмо затова Калвър и Гибънс бяха отишли в Манила, се беше провалила. Цялата операция се беше объркала.

Докато Мани възбудено му предаваше новините, Хилгър автоматично превключи в режим „Разрешаване на проблеми“.

— Къде е МЛЧ? — попита, използвайки абривиатурата, която бяха определили за новия сътрудник.

— Не знам — отвърна Мани. — Нямам директен контакт с него. Сигурно е отишъл на мястото на срещата и след като не сме се появили, си е тръгнал.

Лоша работа. Неблагоприятно първо впечатление.

— Можеш ли отново да установиш контакт? И да уговориш още една среща.

Последва поредното изригване.

— Още една среща? Някой се опита да ме убие! Пред очите на семейството ми!

Хилгър разбра, че не е напипал верния приоритет. Добре, тогава едно по едно.

— Виж, по телефона няма да свършим работа. По-добре да се видим. Ще ми разкажеш всичко с подробности. И ще решим какво да правим.

— Как да ти имам доверие — хленчеше Мани. — Откъде да знам, че не стоиш зад всичко това?

— Убитите бяха мои хора — напомни му Хилгър. — Какво по-добро доказателство искаш?

Здравият разум на Мани явно си беше взел отпуска.

— Било е номер, да, номер е било.

Хилгър въздъхна.

— Дай заедно да решим проблема по подходящ начин.

Настъпи продължително мълчание. Пулсът на Хилгър беше бавен и равномерен. Най-сетне Мани се съгласи:

— Добре, добре.

— Къде искаш да се видим? — предоставянето на Мани да избере мястото щеше да притъпи абсурдните му подозрения.

— Не в Манила. Мога да дойда в... — Внезапно замълча, а Хилгър се досети, че се готвеше да каже „Хонконг“, но беше размислил. Хилгър работеше точно в Хонконг под прикритието на финансов съветник. Явно Мани не искаше да му дава никакви предимства, дори бе готов да откаже на Хилгър всяко удобство от

чиста злоба. — Джакарта — каза най-сетне. — Мога да дойда в Джакарта.

На Хилгър не му се летеше до Джакарта. Този човек беше истински таралеж в гащите.

— Добре. Но имам да приключвам някои неща тук. Ще ми трябват няколко дни. Сигурен ли си, че не можеш да дойдеш в Хонконг?

В слушалката отново се възцари тишина. Хилгър продължи:

— Можем да се видим, където пожелаеш, но в Хонконг можем да го направим веднага, а аз държа да се заема с проблема колкото е възможно по-скоро. В Хонконг, където ти кажеш, става ли?

Това свърши работа. На другия ден седяха в едно кафене на улица „Натан“ в Коулун, на петнайсет минути път с такси от офиса на Хилгър през тунела „Крос-Харбър“. Тук не се виждаха толкова бели лица като в квартала на Централното пристанище, където работеше Хилгър, но имаше достатъчно, за да не изпъкват с Мани. Другото предимство бе по-малката вероятност Хилгър да налети на някой познат. Не че някой щеше да познае Мани — не бяха разлепили по пощите физиономията му с надпис „Търси се“, макар че може би трябваше, — но предпазливостта си е за предпочитане. Хилгър беше взел обичайните мерки против проследяване и се надяваше Мани да е сторил същото. Изтърпя обяснимата истерия на събеседника си. Когато реши, че е кимал съчувствено достатъчно дълго, започна разпита.

— Разкажи ми точно какво стана — заповяда Хилгър с нетърпящ възражение тон, защото знаеше, че властността му ще успокои Мани, че положението е под контрол. — Не само същия ден, а през всичките дни след пристигането ти в Манила.

Мани се подчини. Когато свърши, Хилгър се зае да изкопчи подробностите.

— Казваш, че са били двама.

— Май да, да. Някой влезе след бодигарда.

— Но не си видял лицето му.

— Не го видях добре. Беше едър. Май че бял. Не съм сигурен.

Хилгър обмисли твърденията му.

— Няма значение. Даже да не го беше видял, аз щях да ти кажа, че е имало втори. Казваш, че първият, азиатецът, вече е бил в тоалетната, така ли?

— Да.

— Следил те е известно време, преди да реши да те причака в тоалетната. Но не би го направил, ако не е имал подкрепление, друг човек, който да продължи да те наблюдава. Иначе, ако ти не беше отишъл в тоалетната, щеше да те изпусне.

Мани кимна.

— Да, звучи разумно.

— Можеш да разпознаеш азиатца, нали?

Мани кимна повторно.

— Ако го видя пак, да. Огледах го добре. Ще успеете ли да го намерите? А другия?

Хилгър се замисли за миг.

— Преди да тръгнеш, искам да ти покажа няколко снимки. Да видим дали онези, които ние подозираме, са същите, които си видял.

— И тогава ще ги намерите.

Хилгър знаеше, че ако е прав за въпросните мъже, идентифицирането им щеше да е фасулска работа в сравнение с намирането им. Но потвърди.

— Мисля, че да.

Мани се наведе към него.

— Трябва да ги намерите. И когато ги заловите, накарайте ги да страдат. Следяха ме със семейството ми. Можеха да причинят нещо на сина ми!

Хилгър кимна, за да покаже на Мани, че може да разчита на него.

— Ами МЛЧ? Можеш ли да направиш връзката и да уговориш още една среща? — даде на събеседника си да разбере, че трябва да му се отплати.

Мани сви рамене.

— Вече му оставих съобщение. Но с него не е лесно да се свърже човек. А може да се е стреснал, като е чул какво е станало в Манила.

Хилгър се съмняваше, че МЛЧ е толкова страхлив. Хората от този тип бяха по-корави. Но нямаше смисъл да спори.

— И да се е стреснал, не е голяма работа. Ако му кажеш какво моите хора могат да направят за него, ми се струва, че все пак ще дойде на срещата.

— Уведомил съм го.

— Добре. Продължавай с опитите да се свържеш с него. Като успееш, му кажи, че сме се погрижили за причинителите на проблема в Манила. Кажи му...

— Ще му го кажа, като стане истина.

— Докато се свържеш с него, ще е станало — отвърна Хилгър хладно и го изгледа с леден поглед.

Мани кимна и Хилгър продължи.

— Съобщи му, че лично ще дойда на срещата. Нека мястото определи той. И му дай номера на мобилния ми телефон. Да се чувства свободен да ми се обади направо на мен, когато пожелае.

Мани кимна отново.

— Добре.

Хилгър забеляза, че Мани е стиснал устни, без съмнение подразнен от охотата му да обсъжда въпроси, несвързани пряко със скорошните събития. Отчасти за да продължи разпита, отчасти за да успокои събеседника си, Хилгър попита:

— Кой според теб може да стои зад всичко това?

Мани се облегна назад и сви рамене.

— Откъде да знам? Може да е кой ли не.

— „Кой ли не“ не ми помага да стесня списъка на заподозрените.

— А според теб кой е?

— Мани, аз имам собствени виждания, но се съмнявам, че някой знае по-добре от теб самия. Да не би да криеш нещо от мен? Това не ме улеснява.

Мани поклати глава.

— Нищо не крия. Просто не знам. Възможно е да са били от Мосад. Проклетите лицемери не одобряват избора ми на приятели.

Хилгър вече се беше сетил за израелците. Бяха първи в съкратения списък.

— Още кой? Мани го изгледа.

— ЦРУ, естествено.

Хилгър кимна.

— Моите хора вече се занимават с тази работа. Други? БИН?

— БИН ли?

— Бадан. Индонезийското разузнаване. Ти им натрупа достатъчно проблеми на главите — Бали, „Джакарта Мариот“, австралийското посолство...

— БИН, да. Може. Може.

Хилгър разбра, че няма да получи никаква полезна информация. Мани беше човек, който не можеше да приеме, че има истински врагове — което, като се имаше предвид дейността му, беше почти смешно. Явно за пръв път се беше сблъскал с реалността, че някой наистина и съвсем настойчиво желае смъртта му и полага всички усилия в тази насока. Щеше да му трябва време, за да проумее действителното положение. Междувременно Хилгър щеше да извърши собствено разследване. Е, така и така беше свикнал да си върши сам работата. Понякога това беше единственият начин изобщо да се свърши нещо.

Реши да се върне към предишната линия на разпита, в която от Мани имаше повече полза.

— Казваш, че азиатецът, когото си видял, сякаш замръзнал. Да не би да е видял сина ти?

Мани се намръщи.

— Мисля, че видя мен.

Хилгър се зачуди какво ли си спомня Мани. При тези обстоятелства не очакваше паметта му да е кристално ясна; знаеше, че спомените от травмиращи събития рядко са отчетливи. Освен това сигурно му се искаше да вярва, че нападателите са били зли убийци, лишени от всякаква човечност. Така щеше да се чувства праведник по определение. Възможността единият от тези мъже да се е поколебал при вида на сина му противоречеше на това виждане, на придружаващото го чувство за относителна праведност и вероятно щеше да бъде отхвърлена. Съзнанието на човек като Мани си имаше много начини подсъзнателно да си угажда. Трябваше да внимава.

— И все пак ми се струва странно, че този човек изобщо се е поколебал, каквито и да са причините. Колебанието е проклятието на неопитните.

Мани се намръщи.

— Може тези двамата да са били неопитни.

— Ако бяха неопитни, нямаше да ликвидират бодигарда ти, че и моите хора в добавка. И тримата са били застреляни чисто и професионално. Повярвай ми, не са били неопитни.

— Защо тогава? Защо се поколеба?

Хилгър поклати глава.

— Още не знам.

— Синът ми е травмиран. С майка му отидоха при роднини в провинцията.

— Мога да ти осигуря допълнителна охрана.

— Там, където са, им е добре. Но ми трябва нов бодигард.

Това бе най-близкото до съжаление чувство, което се промъкна в гласа му затова, че единият от тези мъже беше пожертвал живота си, за да спаси неговия. Аз, мен, моето. Не само Мани беше такъв. Целият шибан свят мислеше по този начин, каза си Хилгър.

— В противен случай няма да мога да ви помагам повече — каза Мани.

Хилгър въздъхна. Биваше си го Мани да отправя неуместни и ненужни заплахи.

— Вече съм се погрижил.

— А онези, които се опитаха да ме убият?

— Моите хора ще ги намерят.

Мани стисна зъби.

— Намерете ги по-скоро. Знаеш, че не сте ми единствените приятели.

Поредната глупава заплаха. Но Хилгър бе наясно със ситуацията.

— Мани, знам, че имаш много приятели. Но има ли някой, който да е надежден като мен?

Мани замълча, след което отново избухна.

— Ти ми каза, че вашето приятелство ще ме закриля! Че никога няма да се случи нещо такова!

Хилгър го погледна. За пръв път от началото на разговора позволи в гласа му да се прокрадне емоция. Отчасти за ефект. Но не само.

— Двама от най-добрите ми хора умряха, докато те защитавах. И един бодигард, който аз ти бях намерил.

Мани не отговори. Хилгър се подразни още повече от мълчанието му. Трима мъже бяха умрели заради този тип, а той даже не можеше да каже: „Добре, прав си“.

— Ако отидеш при други, ще ми усложниш работата — продължи Хилгър. — Дай ми малко време да разреши проблема, преди да направиш нещо, с което да го объркаш още повече, става ли?

— Имам и други приятели — повтори Мани.

Хилгър въздъхна. Беше време за инжекция с доза реалност.

— Мани, хората, за които говориш, не са ти приятели. Много добре знаеш, че това са хора с интереси. Ако решат, че техните интереси не съвпадат с твоите, ще откриеш, че са ти станали врагове. Как да те защитя, когато това се случи?

Мани го погледна, ядосан, че Хилгър не се е стреснал от заплахата и че сам е получил едва прикрита заплаха.

— Накарай ги да страдат — повтори, за да има последната дума.

Хилгър кимна. Повече защото мислеше за своите хора, отколкото за да достави удоволствие на Мани, каза:

— Ще ги накарам.

7.

Трябваше да убия няколко часа, преди да излезем на вечеря с Докс, затова взех такси до близката улица „Силом“, където се надявах да намеря интернет кафе.

Рядко заличавам чатрум, след като съм го създал. Клиентите се нуждаят от начин за връзка с мен и поддръжката на чатрумовете е начинът да го сторят. Но когато бизнесът не оправдава постоянното им наличие, мотивацията идва от удоволствието под формата на гризящо любопитство и надежда. Ако бях създал чатрум за Мидори, която ме беше обичала и която ме беше изтръгнала от живота си, след като научи, че съм убил баща ѝ, сигурно щях да го проверявам по няколко пъти на ден. Вместо в чатрум изливам чувствата си по Мидори, като слушам нейните дискове, вече цели четири, всеки следващ все по-задълбочен, по-одухотворен, по-смел от предишния; като си представям как въодушевени почитатели аплодират нейното изпълнение на пиано в тъмните джаз барове в Долен Манхатън, заради които беше напуснала Токио; като шепна името ѝ всяка нощ като тъжно заклинание за призоваване не само на духа ѝ, но и на нестихващата болка от нейното отсъствие.

Казвах си, че проверката на чатрума, който бях направил за Дилайла, беше смесица от бизнес и удоволствие. Когато тя ми се обади, се стигна до договора за Мани, и ако успееш да оправя кашата, можеше да има още такива договори. Но бизнесът не беше истинският мотив, заради който поддържах чатрума, нито причината да го проверявам почти всеки ден. Ясно ми беше, че нетърпението ми да надникна се дължи на откраднатото време, което прекарахме заедно в Рио след първоначалния ни сблъсък в Макао и моята среща очи в очи със смъртта.

Не беше само заради секса, колкото и да беше добър; не беше и заради убийствената ѝ външност. А заради нещо дълбоко в нея, до което аз така и не успях да стигна. Не знаех какво е то: съжалението, че беше спомогнала за толкова много убийства; горчивината от отношението, което получаваше в собствената си организация; тъгата

по нормалния живот, по семейството, които беше решила да пожертва и които може би никога нямаше да има. Когато бяхме заедно, тя в никакъв случай не беше идеалната компания. Понякога се държеше властно, друг път бе намусена, но във всички случаи се проявяваше като жена с характер. Любезността и съвършенството бяха маската, която си слагаше, когато беше на работа. Несигурността и бариерите, които придаваха пикантния вкус на отношенията ѝ с мен, я караха да се чувства истинска, а мен — да ѝ се доверя. А доверието, както откривах с Докс, беше опасен наркотик. Мислех, че съм се спасил от тази омая и съм се отървал от опасността. Но аз не познавах това усещане, без което бях живял толкова години, и в един момент то ми бе станало жизнено необходимо.

Казах на таксиметровия шофьор да ме остави преди улица „Силом“, под станция „Сала Даенг“ на въздушния влак. Линията беше пусната преди няколко години, но аз я виждах за първи път, защото не бях идвал скоро в Банкок. Май не ми харесваше. Построяването ѝ несъмнено улесняваше придвижването из града и свързваше точки, до които някога практически не можеше да стигнеш заради задръстванията. Но това си имаше цена. Надвисналите релси и бетонните платформи задушаваша в сянката си улиците отдолу и по някакъв начин компресираща и засилваша шума, замърсяването, потискащата тежест на целия метрополитен. Усмихнах се, но изобщо, не ми беше весело, защото бях видял същото в Токио — от еуфорията при откриването на въздушната железница до последвалото след време съжаление на всички, освен на строителните компании и корумпираните им приятелчета от правителството, забогатели от цялата схема. Несъмнено те щяха пак да забогатеят, когато архитектите на града решаха, че е време да се премахнат тези мрачни ужасии, които преди бяха отстоявали като много необходими. С изграждането на въздушната железница управниците на Банкок на практика бяха превърнали улиците отдолу в подземия. Представих си едно не толкова далечно бъдеще, когато тя ще се разрасне до невъобразими размери, обраствайки с ресторанти, търговски центрове и кина, а улиците отдолу, пешеходците и колите, и магазините без никакво съзнателно планиране и виновна умишъл ще се превърнат на практика в истинското подземно метро на града, в последна спирка за жителите

му, пропаднали през цепнатините и останали в мрака, от който няма накъде повече да пропадат.

Криволичех из главните улици и техните артерии между „Силом“ и „Суравонг“, подминах няколко места, които рекламираха достъп до интернет и международни телефонни разговори. Повечето бяха малки помещения в големи сгради, които сигурно никой не е искал да наеме преди появата на интернет, която беше създавала възможност за печалба от помещения с пет маси и стола и няколко терминала. Скоро обаче намерих интернет кафе, чийто вид ми хареса. Заемаше една приземна ниша в лъскава сграда на Банкокската банка и почти се криеше в нея. Вътре имаше десет терминала, повечето заети от жени, които ми заприличаха на бар дами, те сигурно изпращаха имейли на онези *фаранг* клиенти, които бяха имали глупостта да оставят адресите си, и им пробутваха взаимозаменяемите си истории за болни майки, умиращи водни биволи и други подобни причини за неловката си молба — „само този път“ — да изкопчат доларите, лирите или йените на *фаранга*. Избрах маса, от която можех да виждам входа. Погълнатите от кореспонденцията си момичета не ми обърнаха почти никакво внимание.

Преди да започна, свалих малко комерсиален софтуер от един поддържан от мен сайт и проверих терминала за прехващане на набраното на клавиатурата и други шпионски техники. Когато се уверих, че съм чист, влязох в чатрума с Дилайла, но без нищо повече от обичайната абстрактна надежда.

Ала там ме чакаше съобщение. Сърцето ми подскочи.

Въведох паролата и отворих екрана. Съобщението гласеше:

„Имам малко почивка. А ти?“

Следваше телефонен номер, започващ с 331 — кода на Франция, и кода на Париж.

По дяволите. Огледах се рефлекторно, реагирайки на неочакваното обезпокоително усещане, че съм сам. Момичетата тракаха решително по клавиатурите и в очите им грееше пресметливост и надежда.

Върнах погледа си на екрана. Съобщението беше оставено вчера. Записах си номера, като използвах обичайния си шифър, излязох от чатрума и почистих брауъра, за да залича всички следи от присъствието си.

Излязох от кафето и се върнах на „Силом“. Сърцето ми туптеше диво, но мозъкът ми не беше изключил. Трудно ми беше да повярвам, че времето на обаждането ѝ е чиста случайност. По-вероятно имаше нещо общо с операцията „Мани“. Но не бях сигурен.

Спях и се замислих. „Не си сигурен ли? Какво ти става, мътните те взели?“

Никога не съм вярвал в случайността, не и за тези неща. Да, възможно е да я има, но човек трябва да действа, сякаш не съществува. Повечето пъти събитията, които изглеждат случайни, не са и съмнението помага за оцеляването. А ако грешиш и наистина е случайност? Какво губиш тогава? Нищо.

Но тук нещо очевидно ми се губеше и съзнанието сякаш се опитваше да изкриви миогледа ми по съответния начин. Въпросът не беше в какво искам да вярвам. Въпросът беше в какво имам нужда да вярвам.

Тогава не мисли повече за съобщението. Не ѝ се обаждай. Или ѝ се обади, като оправиш кашата с Мани.

Мисълта беше депресираща. Дори болезнена.

Докс не знаеше и аз никога нямаше да му кажа, но забележката му за последния път, когато съм правил секс, беше уцелила десетката. Да, от време на време си плащам за секс. Човек трябва да се грижи за физическите си потребности. Но нещо истинско, нещо, което да си струва. Не и от Дилайла насам, а и преди нея не бе имало много други.

Как да разбере какво става и какво ѝ е хрумнало, ако не се видя с нея? Тя може би разполагаше с необходимата ми информация, за да се приближа отново до Мани. Можеше да ми разкрие какво мислят нейните хора за произшествието в Манила и свързаните с него планове. Да, имаше риск. Но риск има винаги. А аз умеех да го контролирам. Беше ми станало втора природа.

Интуицията ми твърдеше, че си струва да пробвам. За миг се изплаших, че вече не мога да се доверя на интуицията си и че инстинктът, който винаги ми беше служил вярно, се е изкривил по някакъв начин, че вътрешните ми навигационни инструменти са се

повредили. Но след това си помислих: „Ако интуицията ти вече не я бива, значи така или иначе си мъртъв“.

Кое то само по себе си можеше да е изкривяване. Но, майната му.

Намерих обществен международен телефон и набрах номера. Докато се свързвах, сърцето ми се разтуптя и се почувствах като пълен глупак. Ако ме видеше в това състояние, Докс щеше да ме скъса от подигравки и да ми каже, че се държа като пубертет.

Тя вдигна на първото извънмяване.

Ало.

— Здравсти — казах и вперих поглед в улицата навън, уплашен от надеждите си.

— Здравей — отвърна тя. Тъй като мълчах, попита: — Как я караш?

Каквото и да бях очаквал, не си представях, че ще е толкова неловко.

— Добре. А ти?

— И аз. Работя по един... проект, но мога да се измъкна за няколко дни, ако си свободен и ти.

Нито дума за бизнес. Обаждането или беше лично, както се надявах, или беше бизнес, маскиран като лично отношение, което при наличния набор от възможности вероятно означаваше най-лошото.

— Мисля, че мога да се освободя. Захванал съм се с нещо обаче, което за момента е в застои, но може внезапно да се раздвижи.

Зачаках дали ще реагира. Не реагира. Само каза:

— Мога аз да дойда при теб, ако искаш.

Замислих се за миг. Трябваше да остана наоколо, ако Боаз и Гил намереха нещо, което да ни върне с Докс обратно в играта с Мани. Пък и предпочитях да се видя с Дилайла на място, което да я затрудни, ако реши да доведе компания. За всеки случай.

— Можеш ли да дойдеш в Банкок? — попитах.

— Разбира се. Сигурно ще успея да хвана директен полет от „Шарл дьо Гол“.

— Напиши ми кога пристигаш. Ще те чакам пред митническата проверка.

— Добре. Но ти сигурен ли си, че искаш да се видим точно в Банкок? Казват, че да си водиш гадже там е като да си носиш сандвич от къщи в ресторанта.

Усмихнах се.

— Аз си знам каква храна предпочитам.

Тя се засмя и напрежението понамаля.

— Добре. От мен полета до Банкок, от теб организацията.

Разпознах отдръпването на онова, което Докс би нарекъл моята параноя. Тя знаеше, че като ме оставя да избира окончателната дестинация, без да съм ѝ я съобщил предварително, ще се чувствам по-добре.

— Само ми кажи под какво име ще пътуваш — казах, — за да мога да направя резервации.

— Ще ти го напиша в чатрума.

— Добре.

Тя замълча. След което изрече:

— Ще се радвам да те видя.

— Аха. Радвам се, че ми се обади.

— *Яа* — демонстрира тя известни познания по японски.

Усмихнах се.

— *А биенто* — и затворих.

Повървах няколко минути и влязох в друго интернет кафе. Взех обичайните мерки за шпионски софтуер, след което проверих самолетите за Банкок от Париж. Единствените директни полети бяха на „Тай Еър“ и на „Ер Франс“. Този на „Тай Еър“ излиташе всеки ден в 13,30. Я да видим, в Париж в момента беше 13,15, което означаваше, че го е изпуснала. Този на „Ер Франс“ излиташе всеки ден в 23,25 и пристигаше в Банкок в 16,35 на следващия ден.

Замислих се. На Дилайла или внезапно ѝ се беше отворило малко свободно време, в който случай би пожелала да се възползва от него максимално, или идваше по работа, което също налагаше известна спешност. И в двата случая щеше да побърза, следователно най-вероятно бе да вземе полет на „Ер Франс“ довечера. Добре. Щях да заложа на него.

Замислих се къде да я заведа и как да се държа. Трябваше да е нещо специално. Отчасти, признавам, защото исках да я впечатля. По-важното обаче беше, че исках да се чувства откъсната от онзи, който евентуално я е пратил. Усещането за дистанция и откъсване щеше да увеличи вероятността тя да говори открито с мен или поне да изпусне важна информация. Мястото, освен това, трябваше да бъде

обезопасено. И трябваше да стигнем до него по начин, който би ми дал възможност да се уверя, че Дилайла пътува сама.

Проверих отново в чатрума и видях, че вече ми е оставила името, под което щеше да пътува. Добре. През следващия половин час направих по интернет нужните резервации. Като свърших, огледах отново всичко и останах доволен. Единственият проблем беше появилото се незнайно откъде нетърпение, което изпитвах. Всичко беше уредено и нямаше какво да правя, освен да чакам. Утре щях цял ден да се чудя как да си убия времето.

В Банкок обикновено съкращавам часовете, като ходя на тайландски бокс в Лумпини или в Рачадамноен или като слушам джаз в „Браун Шугър“ или в „Бамбу бар“ в хотел „Ориентал“, а понякога и като отивам в „Гранд Хаят“ с някое момиче от „Спасо“. Но тази вечер май просто щях да изляза с приятел.

Чувствах се много особено. Но в никакъв случай неприятно. Само че странно. Като да чуеш песен, която някога страшно си харесвал, а след това си забравил, простицьк напев, който тогава ти се е струвал богат и свеж, и изпълнен с обещания, и който сега, с незабелязаното си изчезване и внезапната си поява алхимично се е превърнал в нещо натрапчиво, напомнящо не само какво е било, но и за изгубеното през изминалите години, мелодия, навяваща надежда, че то би могло да се върне, и страх, че загубата му е невъзвратима.

С Докс се видяхме във фойето на хотела, както се бяхме разбрали, и след подходящите мерки за безопасност взехме такси до „Силом“. Попитах го накъде отиваме, но той не пожела да ми отговори. Само заради доверието, което отскоро хранех към него, не спрях таксито и не слязох. Но инфантилността на отказа да ми каже ме подразни.

Слязохме пред сградата на Стейт Тауър Банкок и взехме асансьора до последния шейсет и трети етаж. Минахме през огромна стъклена врата, отвъд която ни посрещна една наистина впечатляваща гледка.

На покрива на небостъргача бяха разположени няколко маси с бели покривки, а в единия му край имаше кръгъл бар с червени, сини и жълти неонов светлини. Отляво се простираше висока тераса, на която джазов квартет свиреше за вечерящите. Застланият с камък и тиково дърво под на ресторанта се простираше до ръба на покрива, зад

който във всички посоки блещукаха безкрайните светлини на града, а реката Чао Фрая представляваше виеща се безмълвна липса на светлина в сиянието. Стъклена табела в дъното на стълбището дискретно обявяваше, че заведението се нарича „Сироко“.

— Е, как ти се струва? — попита Докс. — Харесва ли ти?

— Много — признах с нескрита изненада.

— Ти какво си мислеше, че ще те заведе в някой гоу-гоу бар или нещо такова ли?

— Въпросът ти реторичен ли е?

Докс се намръщи.

— Понякога доста ме подценяваш, готин.

Удивих се. Докс толкова често и толкова успешно се правеше на простак, та ми се струваше направо странно да се обижда, че от време на време не му се признава и някакъв добър вкус.

— Откъде разбра за това заведение?

Той сви рамене.

— Прекарвам доста време тук и гледам да не пропускам новите неща. Отвориха го само преди няколко месеца и ми се стори, че е твой тип. Затова реших да го пробваме.

Погледнах го и казах:

— Благодаря. Нямах предвид...

Докс се ухили.

— Забрави.

— Само исках да кажа, че аз ще поръчам виното.

Усмивката леко помръкна, но след това засия с удвоен волтаж.

— Щом това ще те направи щастлив.

Управителката ни заведе до нашата маса. Менюто, състоящо се според самото „Сироко“ от „вдъхновени средиземноморски ястия“, беше също толкова добро, колкото и гледката. Поръчахме си мариновани в чесън и розмарин агнешки стекове на скара, печен омар от Пукет с лимон и ароматичен зехтин, и запечен на тиган пастет от гъши дроб. Аз избрах виното: „Каберне Совиньон“ резерва от „Емилио Терас“, 96-а година. Беше малко младо, но след като подиша, щеше да се облагороди.

— Страхотно е — премлясна Докс, след като сервитьорката отвори виното, преля го в каната и отпихме първите глътки. — Емилио

не го познавам, но бих му стиснал ръката. Откъде знаеш толкова много за вината, готин?

Свих рамене.

— Не съм чак такъв специалист.

— Зарежи тая скромност. Виждам, че си.

Отново свих рамене.

— С моята работа се налага да се представям от какви ли не обществени прослойки. За да изглеждаш достоверен, трябва да знаеш разни показателни дреболии. Как да избереш виното, коя вилица за кое ястие се използва. Кога какво да облечеш. Или какво да кажеш. Такива неща. Просто гледам и се уча. Добър имитатор съм — отпих от „Емилио Терас“. — И освен това обичам вино.

— Значи просто... си навличаш един облик, а после го сваляш, като маскировка?

— Нещо такова. И ти го правиш, макар и по друг начин. Умееш да изчезваш, когато решиш, виждал съм те.

— Да, това ми е от школата за снайперисти. Просто затваряш цялата си енергия в себе си, прилича на дзен. Трудно ми е да го обясня. Инструкторът ми го сравняваше с онова, което съществото прави в „Хищникът“, или с кораба „Клингон“^[1] с антирадарен екран. Май корабът е по-точното определение. Но не бих имал нищо против да мога да се движа като теб комфортно във всички слоеве на обществото. От друга страна, сигурно е много странно да се движиш в тях, но да не им принадлежиш, не знам дали ме разбираш.

Кимнах.

— Разбирам те.

Вечерята се оказа много приятна изненада. Храната и виното бяха първокласни, а усещането, че си в сърцето на пренаселения метрополитен, но същевременно над него и откъснат от него, беше ободряващо и почти главозамайващо. Времето беше прекрасно: хладно и относително сухо, а през смога над главите ни дори се виждаха няколко звезди. Разговаряхме за Афганистан, където се бяхме били по едно и също време; за общите познати; за дивотиите, които бяхме вършили там; за нежеланите последствия от завземането на властта от добре въоръжените и обучени ислямисти, на които бяхме разчистили пътя, помагайки за прогонването на съветската армия.

Говорихме и за Азия. Удивиха ме познанията и дълбоката му привързаност към този регион, а въпросите му за японската култура бяха наистина интелигентни и смислени. Сподели колко обича Тайланд, където според собствените му думи „пребивавал“ за по няколко месеца, с всяка година все по-дълго, и как накрая се надявал да се пенсионира там. Вече не се чувствал у дома си в Щатите.

Разбирах го. Тайландската култура е гостоприемна и доста *фаранг*, или чужденци, я намират за неустоима. Тъмната страна на тази привлекателност са педофилите и другите перверзници, които пристигат тук, за да задоволяват извратеното си съзнание. А също и застаряващите сравнително заможни типове, дошли, за да приспят съжалението си по несбъднатите амбиции и неусетното, но неумолимо приближаване на смъртта, като плащат на жени, за които са прекалено стари и прекалено негодни в леглото, и да подхранят усещането си за някаква себестойност, като живеят в къщи с неоколониален стил, които местните не могат да си позволят. Но има и други, които остават тук по чисто човешки и нормални причини. Някои са в известен смисъл източни хора, уловени в капана на западно тяло, и там намират истинската си природа, освободена от тайландската „чужда“ атмосфера. Други са просто авантюристи, пристрастени към екзотиката. Трети са бегълци от любовни триъгълници, разводи, фалити и други лични драми. А някои са като нас с Докс — войници, променени прекалено много от нещата, които са извършили, за да се върнат в земите на младостта си. За някои хора разстоянието между онова, което си бил, и онова, в което си се превърнал, става непреодолимо и породеният от връщането насила дисонанс непрекъснато напомня именно за онези промени, които толкова отчаяно искаш да забравиш.

Когато се нахранихме и си поръчахме големи чаши капучино, казах на Докс:

— Искам да ми помогнеш за една работа.

— Никакъв проблем, готин. Само кажи.

— Израелската ми свързка. Която уреди срещата с Боаз и Гил. Обади ми се. Иска да се видим.

— Ето го значи пробива, който чакаме. Може да ни каже нещо ново за Мани.

Поклатих глава.

— Не спомена за Мани. Каза, че просто искала да ме види.

Той източи врат и ме погледна.

— Нещо не разбирам. Защо ще се вижда с теб, ако не е за Мани?

— Преди тя да уреди работата с Боаз и Гил, известно време бяхме заедно — разказах му опростената версия как се бях запознал с Дилайла в Макао и какво се беше случило помежду ни там, а след това и в Рио.

Той ме изслуша мълчаливо, с необичайно за него мрачно изражение. Когато свърших, каза:

— И ти си се съгласил да се видите.

Кимнах.

— Ще го направиш, защото смяташ, че може да има някаква важна информация, или просто искаш да я видиш?

Въпреки че умираше да се прави на селяндур, Докс умееше да пристъпва право към същността на въпроса. Можех да започна да увъртам, но реших и аз да съм прям. Докс го заслужаваше.

— Просто искам да я видя.

Той кимна, помисли малко и изрече:

— Радвам се, че ми го каза. И без това го разбрах от начина, по който говореше за нея, и щях ужасно да се притесня, ако се беше опитал да ме излъжеш. Освен това щях да се усъмня дали не лъжеш и себе си.

— Не знам дали лъжа себе си или не.

— Готин, това е само по себе си вид дълбока честност.

Отпих от капучиното.

— И все пак може да има някаква информация за нас. Но се съмнявам, че обаждането ѝ точно сега е чисто съвпадение.

— Ако не е съвпадение и е заявила, че ти се обажда, защото ѝ е липсвала очарователната ти персона, значи играе двойна игра. В тази работа има нещо нечестиво.

— Нечестиво?

— Да, думата означава „неморално“ или „порочно“.

Намръщих се.

— Знам какво означава.

Докс се засмя.

— Е, щом знаеш, какво мислиш?

— Че може и да си прав.

— Но въпреки това искаш да се видиш с нея.

— Да.

Той сви устни и издиша шумно.

— Готин, това ми прилича на небезопасен секс. Не съм сигурен, че искам аз да съм презервативът.

Кимнах.

— След като поставяш въпроса по този начин, и аз не съм толкова сигурен.

Усмивката му беше от средния волтаж.

— Е, все пак кажи какво искаш.

— Тя ще дойде в Банкок. Казах ѝ, че ще я посрещна при митническата проверка. Ако изпрати там хора да ме чакат, ти може да ги забележиш.

— Добре...

— С нея ще вземем такси от международния терминал до вътрешните линии. Ти ще ни проследиш, за да видиш дали някой не ни следи. Ако нямаме опашка, ще минем през проверката на вътрешните линии. Аз ще нося два билета за Пукет, където ще отидем с Дилайла, а твоят билет ще е за другаде. Ще минеш през проверката и в залата за чакащите още веднъж ще огледаш дали сме сами.

— Пукет, значи? Дано да си поговорил с туристическия си агент. Някои места още не са се оправили от цунамите.

— Знам.

— Защо не отидеш на Ко Чанг в Тайландския залив, там изобщо не пострадаха. Освен това не е толкова застроено и е само на четири часа път с кола от Банкок.

— Знам. Но предпочитам да пътувам със самолет. Така следенето е по-трудно.

— А, тук си прав. Всъщност на Пукет си е много хубаво. Къде смяташ да отседнеш?

По навик се поколебах за секунда.

— Аманпури.

— Охо! Раят на земята! Веднъж бях там и видях Мик Джагър. Не е лошо, но аз лично предпочитам плажа на Чеди. Не ми трябва вила и разни глезотии. Едно бунгало ми стига. С изглед към океана, разбира се. Какъв е смисълът да си в рая, ако не виждаш водата.

— Не мисля...

— Абе как очакваш да ти пазя гърба, ако не съм там? След като пристигнете, тя ще звънне на хората си, а ти ще си съвсем сам.

— Мога да се грижа за себе си.

— Тогава защо искаш да ти помагам?

— Виж, не знам дали ще успея да намеря още една стая. Имах голям късмет, че намерих две без предварителна резервация.

— Я стига, пълно е с места, защото туристите си мислят, че цунамите са съсипали всичко. Че нали екипите на Си Ен Ен непрекъснато обикалят и питат местните: „Абе можете ли да ни заведете на някое особено живописно разрушение, дето ще ни вдигне рейтинга у дома?“ А пък зрителите им ахкат и си мислят: „Леле, тоя остров за нищо не става, я по-добре да отида на Хаваите“. Но ние с теб не сме такива балъци, нали?

Не долових в изражението му склонност да води дебат. Въздъгнах.

— Добре. Но да знаеш, че тази жена е много умна. Забелязва всичко около себе си и помни лица. Ако останеш на снайперско разстояние, няма да има проблем. Но само ако се мернеш в полезрението ѝ, ще те забележи моментално. А това може да умножи проблемите ни.

Докс се ухили.

— Обещавам да се държа прилично.

Погледнах го. Искаше ми се да поклатя глава и да заявя, че от всичко това няма да излезе нищо добро. Но казах само:

— Добре.

— Е, радвам се, че се уредих с безплатна почивка на Аманпури, но работата пак не ми харесва. Тъпо е да се смесват бизнесът и удоволствието. Човек се обърква кое кое е. А пък смъртта ти ще е извънредно тъп начин за изясняване на това объркване.

Отпих поредната глътка капучино.

— Който не рискува, не печели. Ако не се видя с нея, със сигурност няма да разбере какво знаят израелците и какво замислят.

— Да бе, синко, ама май имаш наум и друга печалба.

— Глупости.

— Хубаво, голям човек си и не ми е работа да ти казвам кога и с кого да си лягаш. Само се надявам дамата да си струва.

Кимнах. Появя лек бриз и на терасата за момент стана доста хладно. Зачудих се доколко е честно това, което правя, и доколко е честно да замесвам и Докс.

Звездите, които допреди малко се виждаха и без това слабо, изчезнаха съвсем от замърсеното небе. Погледнах светлините на града. В края на вечерята вече нямах приятното усещане, че съм над и далеч от него. По-скоро чувствах, че съм всмукан в утробата му, дори повече, отколкото си представях.

---

[1] От „Стар Трек“. — Б.пр. ↑

8.

Хилгър седеше зад бюрото в офиса си на осемдесет и осмия етаж на Международния финансов център. Двете сгради бяха сред най-новите небостъргачи на Хонконг и определено най-високите с 454-те си метра. Признаваше си, че наистина харесва това място. Не само заради гледката, лукса, усещането да си на върха на света, откъснат, всемогъщ, недосегаем. Сградата беше идеалното прикритие. Наемът на офис тук беше толкова убийствен, че никое правителство или неправителствена организация не биха си го позволили. Но пък и Чичо Сам всъщност не плащаше нито наема на Хилгър, нито която и да е друга част от операцията. В наши дни Чичо Сам направо беше изоставил своя агент, ползваше благата от разузнавателната му информация, но не държеше много да знае откъде точно идва. Кое то идеално устройваше Хилгър.

Помещението беше застлано с естествен дъбов паркет и бежов вълнен берберски килим. На бюрото имаше много малко вещи: елегантна настолна лампа „Леонардо Марели“, телефон „Беоком 2500“ на „Банг и Олуфсен“ с приставка за обезопасена линия с ЦРУ и сив трийсетинчов тънък монитор „Макинтош“ с безжична клавиатура и мишка. Цялостният вид, който неизменно правеше впечатление на клиентите, излъчваше солидност, енергичност, пари, връзки. Изгледът към небостъргачите на пристанищата Централно и „Виктория“ допринасяше за впечатлението и Хилгър много го харесваше. Тази вечер, за да намали отразената светлина и да разкрие великолепието на пейзажа, беше оставил да свети само настолната лампа. Гледката през прозореца го успокояваше и му помагаше да мисли. Кое то беше добре, защото в момента имаше много неща за обмисляне.

Ситуацията със сигурност не беше напълно в ред, но все още подлежеше на оправяне. Вярно, беше изгубил двама души, но и преди се беше случвало и разбираше, че губенето на хора, включително и на собствения живот, беше част от всяка мисия. Важна беше мисията, операцията. Тя трябваше да успее и Хилгър бе твърдо решен да се погрижи за това.

Започна отзад напред. Целта бе да се предпази операцията. А това означаваше да се ликвидира заплахата срещу Мани, който беше жизненоважна част от нея. Как да се постигне това? Лесно. Като се намерят поръчителят и извършителят на убийството, след което, доколкото е възможно, да бъдат ликвидирани и двамата.

Налагаше се обаче да действа под напрежение. След срещата с Мани в Коулун същата сутрин се беше прибрал в офиса. Очакваше го съобщение от човек от неговата мрежа, който в момента работеше в Ленгли. Хилгър му се обади. Човекът му съобщи обнадеждаваща вест: новината, че Калвър и Гибънс са били застреляни в Манила, беше стигнала до началството моментално. Резидентурата в Манила беше пуснала връзките си в полицията, там бяха проверили досието на мъртвия бодигард и бяха открили, че единственият му клиент е някой си Манхайм Лави, Всеизвестно голямо говно. Засега Лави не можел да бъде открит, но изводът беше, че бодигардът е умрял, докато го е защитавал, а двамата бивши рицари на плаща и кинжала също били замесени с въпросното Всеизвестно голямо говно. Въпросът, който не давал мира на всички, според човека на Хилгър, бил: какво са правели Калвър и Гибънс с този тип и кой още е забъркан? Хилгър знаеше, че ще трябва да събере всички свободни краища, преди някой друг да се е докопал до тях и да е разплел целия проклет чорап.

Е, с намирането на извършителя на опита за убийство се беше справил бързо. По даденото от Мани описание Хилгър веднага беше заподозрял Джон Рейн, който миналата година бе натоварен с поръчката за Белгази в Квай Чунг, Хонконг. Хилгър беше възразил срещу тази операция и за да я прекрати, дори беше наел хора, които да убият Рейн. Рейн обаче се беше оказал корав тип и беше успял да ликвидира Белгази. Кое то, колкото и да е странно, беше донесло полза: копелето Белгази се беше опитвало да пробутва радиологични ракети под носа на Хилгър. Ако Рейн не беше свършил работата, щеше да се наложи Хилгър сам да се заеме с нея.

Все пак бъркотията беше голяма. Някои от хората, които толкова внимателно бе вербувал, бяха заподозрели за участието му. Ако не беше Мани, едва ли щеше да си възвърне отново доверието им. От ЦРУ също му бяха подпалили задника, защото искаха да знаят в какво точно, по дяволите, се е изразявало участието му и защо не са били подадени необходимите доклади. Но и тук външната намеса беше

потушила пожара. Негов човек в Съвета за национална сигурност беше уведолил директора на ЦРУ, че могат да си припишат заслугата — преустановяване на терористична операция в Квай Чунг. На следващия ден всички медии гърмяха за героите от ЦРУ начело с директора, изтъпанен на преден план в прожекторите на хвалебствията. Имаше и други ползи. Тъй като Съветът за национална сигурност беше свързан с президента, фактът, че се беше намесил на страната на Хилгър, трябваше да подскаже на директора на ЦРУ, че агентът е под закрила от най-високо ниво. След този случай го оставиха на мира и директорът на ЦРУ, и директорът по операциите, и кой ли още не от факторите.

Но сега Управлението имаше нов директор — на име Гос — и онези, които Хилгър беше успял да сплаши, бяха или уволнени, или си бяха подали оставките. Хубавото беше, че Гос нямаше никаква представа за ситуацията, поне засега. На толкова неща се опитваше да сложи ръка, че Хилгър сигурно щеше да лети под радара му още известно време. Но ако станеше още някой фал или ако Гос си наумеше, че трябва да се самодокаже, като натрие носа на Хилгър, кашата отново щеше да стане пълна. Е, сигурно би успял да поиска още някоя и друга услуга и да оправи бъркотията, но предпочиташе да не кръстосва шпага с директора толкова скоро. Дори да спечелеше, Гос нямаше да го забрави. Никой ловец не обича да прекъсват преследването му на плячката.

Участието на Рейн предполагаше, също както при Белгази, че ликвидацията е наредена от ЦРУ. Направо му прилошаваше от тази мисъл. Кретените явно нямаха ни най-малка представа с какво се занимава Хилгър и какво беше успял да постигне за последните три кратки години, защото иначе със сигурност щяха да му се махнат от пътя и да го оставят на мира. Да, да го оставят на мира, а ако имаха поне малко чувство за реалност, направо щяха да му целуват задника.

Забарабани с пръсти по бюрото и впери поглед в светлините на баржите, които пълзяха като водни бълхи по тъмната повърхност на пристанището на четиристотин метра отдолу. Нямаше представа защо неговите хора му вярват, но беше факт. Винаги е било така. Знаеше, че макар и съвсем малко прехвърлил четирийсетте, им беше станал нещо като баща. Прекалено би било да се твърди, че го обожават, но мнението му означаваше много за тях, както и разбирането,

склонността му да прощава нещата, които работата изискваше. Самият той не беше имал такава фигура в живота си, но бе наясно какво означават властта, отговорността и положението. Хилгър можеше да потупа човека по рамото, понякога буквално, и да му каже, че всичко е наред, че е постъпил както трябва, че образите, миризмите, страховете и съмненията, мъчителните угризения на съвестта, всичко те всъщност са част от благородството, задето не си избрал обикновения начин, полесната пътека на скатаването от онова, което трябва да се извърши. И тъй като никой никога нямаше да разбере за останалия им в тайна героизъм, за анонимната им жертвоготовност, тъй като никога нямаше да има нито медали, нито почетни караули, нито благодарности от признателната нация, неговото, на Хилгър, разбиране, а когато е нужно и неговото, на Хилгър, опрощение, бяха единствената утеха, на която можеха да се надяват. Вярно, те едва ли бяха достатъчни, за да свалят бремето, но поне можеха да го облекчат. Понякога му се искаше и той да има такъв човек, към когото да се обърне, но нямаше и сигурно това беше част от тежобата на лидерството — да си носиш сам съмненията и тежките спомени.

Мани беше казал, че е имало още един мъж — едър и бял. Страхотно описание, но Хилгър разполагаше с някои факти. В Квай Чунг се беше появил снайперист. Съществуваше вероятност да е бил Рейн, но Хилгър знаеше, че Рейн няма опит със снайпера, а онзи в Квай Чунг беше професионалист. Застреля в главите двамата приднестровци от такова разстояние, че никой дори не чу изстрелите. Това не беше характерно за Рейн, който работеше отблизо. Хилгър не беше сигурен, но подозираше, че изпълнителят е един наемник на ЦРУ на име Докс. Чрез посредник Хилгър се беше опитал да наеме Докс да елиминира Рейн и да спаси Белгази. След това заподозря, че вместо да убие Рейн, проклетият бивш морски пехотинец бе предпочел да работи с него. Знаеше, че двамата са служили заедно в Афганистан и са помогнали на муджахидините да прогонят Червената армия. Беше очаквал инстинктите на наемник на Докс да са по-силни от другарството, което беше възможно да се е формирало в онези времена, но в този случай май беше сгрешил.

Имаше досиета и на двамата, снабдени със снимки. Снимката на Рейн беше доста стара, но Хилгър беше използвал някои компютърни

програми на ЦРУ, за да я осъвремени. Преди Мани да отпътува за Манила, му беше показал снимките и той беше разпознал и двамата.

Дотук добре. Но отгатването на поръчителя на убийството се беше оказало по-трудно. Първо предположи, че е ЦРУ, но не откри нищо. Разбира се, беше му се наложило да разпитва доста дискретно, за да не може чрез Мани никой да го свърже с убийствата в Манила, но все пак си имаше източници. За съжаление не знаеха нищо. Възможно беше ЦРУ да иска смъртта на Мани, но не беше възлагало подобна задача.

Тогава кой? Мани не искаше да признае, но както бяха установили предишния ден, списъкът не беше никак кратък. Проблемът беше, че не му беше известно Рейн да е свързан с нито един от най-вероятните поръчители. Беше работил за японската Либерално-демократическа партия и за ЦРУ, като с Управлението работеше още от войната във Виетнам, но не се знаеше да е приемал поръчки от другото. Това, разбира се, не означаваше, че няма други клиенти; Рейн беше професионалист на свободна практика, наемник. В тази професия обаче разширяването на клиентелата не беше толкова лесно. Не можеш просто да си окачиш табела на дюкяна и да пуснеш реклами по вестниците. Нови клиенти се набират бавно, ако изобщо се появят.

Е, имаше един много пряк начин да стигне до дъното на всичко това. Трябваше да попита Рейн или Докс. Вярно, те едва ли биха казали, но може би щяха да повярват на проявеното от него разбиране, че са просто наемници, на изявлението му, че не храни никаква лична неприязън към тях, нито има професионални мотиви да ги отстранява. По дяволите, след като цялата работа се изяснеше, щеше дори да е щастлив да ги покани в своя отбор.

Предложението щеше да е много привлекателно, да изглежда почти истинско. Всъщност щеше да си е направо истинско, ако не бяха убили Калвър и Гибънс, поради което нещата вече ставаха лични. А и бяха изплашили момчето, като с това не бяха оставили на Мани никаква възможност да прости и да забрави.

Оставаше единствено да се добере до тях. Едно чисто отвличане в задната част на някой незабележим микробус, например. Разумен разговор като мъже с мъже, ако е възможно. Щипци с електричество,

закачени на тестисите им, ако не е възможно. И в двата случая щеше да получи необходимата информация.

Пое си дълбоко въздух. Да, трябваша му хора, които да ги отвлекат, а след това и да ги разпитат. Трябваше да познават региона достатъчно добре, за да стане всичко бързо.

Разполагаше с няколко души, но сред тях изпъкваше едно име: Майкъл Уилям Уинтърс. Този човек беше експерт. Беше се обучавал в прословутия екип на ФБР за спасяване на заложници и беше отстранил ужасно много лоши типове. Беше работил в Азия и дори беше давал консултации по сигурността за филми, нуждаещи се от такова сътрудничество. Уинтърс имаше опит и в бойните изкуства — Хилгър беше чувал за *кали* или нещо такова на Филипините и тайландски бокс в Банкок. Самият той не даваше и пет пари за всичкото това карате — изборът на Хилгър от бойните изкуства беше зигзауер Р229, скрит в кобур на колана на панталона, пък и още не беше виждал *лонг-донг-до* майстор, който да спре куршум, — но все пак опитът в Азия беше от жизнено значение.

Уинтърс имаше и друг плюс — беше завършил една от необявените програми на ЦРУ за техники на разпит, предназначена формално да обучи оперативните агенти да устояват на мъчения, но сред общността беше ясно, че по този начин човек сам се научаваше да измъчва, което беше и действителната цел. Някои възприемаха по-добре учебния материал от други. Говореше се, че Уинтърс бил сред отличниците.

Вдясно над Централното пристанище небето почваше да изсветлява. Хилгър отвори файла с телефонните номера и вдигна слушалката.

9.

След вечерята Докс настоя да отидем на гоу-гоу бар в Патпонг. На мен не ми се щеше, но просто трябваше да приема, че този човек е достатъчно голям, за да носи многообразие в себе си: смъртоносен и гръмогласен; културен и груб; проникателен и повърхностен. А репликата му, че се чувства добре сам със себе си, разбира се, беше вярна. Може би аз не бях честен с него. Реших да се опитам да му се доверя повече. Мисълта беше непривична и някак неудобна, но ми се струваше правилната.

Влязох в едно интернет кафе да проверя плановете на Дилайла. Очакваше ме съобщение от нея: пристигаше в Банкок с полета на „Ер Франс“ утре следобед в 16,35. Добре. Направих резервациите за Докс, върнах се в „Сукотай“, взех си гореща вана в чудесно обзаведената баня, легнах и поспах.

Но сънят ми беше неспокоен. Сънувах, че отново съм дете, че съм в апартамента, където бях израсъл, и че нещо ме преследваше из стаите. Виках родителите си, но никой не идваше, и умирах от ужас, че съм сам. Баща ми имаше един катана — дълъг японски меч, — беше ми казвал, че е принадлежал на праядо ми. Мечът стоеше на церемониална поставка в спалнята на родителите ми и аз изтичах там и затръшвах вратата зад гърба си. Посегнах да грабна катаната, но вместо един имаше два меча и аз не можех да реша кой от двата да взема. Замръзнах. Съзнанието ми крещеше: „Вземи единия! Който и да е!“, но аз не помръдвах. И тогава вратата започна да се отваря...

Събудих се и се свих седнал на леглото. Останах така доста време, затаил дъх, със засъхваща по тялото пот, в опит да се отърся от съня и да дойда на себе си. Накрая станах, използвах тоалетната и си взех още една вана.

Но тя изобщо не ми помогна да заспя. Дълго време лежах и размишлявах. Разтревожих се, че отново бях замръзнал, макар и в съня си. Двата меча бяха ясни — объркване пред изобилието от възможности, когато си в опасност, така поне си мислех. Но аз не

можах да избира нито единия, нито другия. Ако не се бях събудил, онова, което ме преследваше в съня ми, щеше да ме убие.

Следобеда на другия ден с Докс отидохме на летището рано, за да имаме време да набележим маршрут против проследяване и да го обходим. Използвахме радиостанциите от Манила. Ако се налагаше да ме предупреди за нещо, Докс щеше да го направи от разстояние и право в ухото ми. Така имаше по-добри възможности да ме предпази, отколкото ако не разполагахме с устройствата.

Пред залата за митническа проверка се тълпяха купища посрещачи: семейства — тайландци и чужденци; шофьори на хотелски лимузини; туристи с раници, сандали и мазни коси, любители на авантюрите от Европа и Австралия. Никой не задейства радара ми, но тълпата беше прекалено гъста, за да съм сигурен. Ако се появи неприятност, сигурно щеше да прилича на израелец. В крайна сметка първоначалната причина хората на Дилайла да се свържат с мен беше липсата им на азиатски ресурси. Разбира се, „липсата“ беше относително понятие: Израел разполагаше с контакти в Тайланд — като се почне от търговците на скъпоценни камъни и нелегалната търговия с оръжие, и се стигне до групировки като „Тамилските тигри“ в Шри Ланка. Но ако искаха да действат достатъчно бързо, за да се възползват от евентуално предоставената им от Дилайла информация, едва ли щяха да прибегнат до външна помощ. Което съвсем не означаваше, че не обръщам внимание на хората, които не отговаряха на профила. Полезно е обаче в хода на действието да има някакви насоки.

Застанах възможно най-далеч вдясно от изхода, откъдето щях да я видя, като излезе от митническата проверка, но тя трудно би успяла да ме забележи. Докс застана няколко метра по-назад и вляво от мен, но когато рутинно проверих местонахождението му, ми отне цяла секунда да го забележа, въпреки че знаех как изглежда и накъде да гледам. Наистина притежаваше снайперисткото умение да се слива с обстановката.

Имаше две възможности: първо, израелците да са поставили човек пред изхода от митническата проверка, по времето, когато бях казал на Дилайла, че ще я посрещна. Второ, заедно с нея в самолета да пътува човек, който да я следва и да свърши работата. Втората възможност ми се стори по-вероятна, а и с нея щях да се справя по-

лесно. По-вероятна, защото предполагаемият им недостиг на азиатски ресурси щеше да попречи да изпратят тук човек толкова бързо; полесна за справяне, защото който и да следваше Дилайла, трудно щеше да остане незабелязан, след като аз я поемех. И в двата случая не се тревожих ненужно от евентуални действия на самото летище. Наблюдението, мерките за сигурност и проверките на входовете и изходите правеха почти невъзможна една чиста операция на това място.

Самолетът кацна десет минути преди разписанието и сред тълпата не настъпи нищо необичайно. Видях Дилайла веднага щом излезе. Беше облечена в тъмносин костюм и кафяви обувки с удобен ток, а русата ѝ коса беше вързана на опашка. Беше праметнала през лявото си рамо сак от крокодилска кожа, а дамската си чанта беше хванала удобно с другата си ръка. Обичайната ѝ запазена марка — зашеметяващ вид, пари, увереност, стил. Аз знаех, че притежава и много други качества, но тази самоличност ѝ отиваше.

Бръкнах в джоба си и изключих радиостанцията, след което включих миниатюрния детектор за подслушватели, който Хари беше направил за мен в Токио и на който разчитах оттогава досега. Радиостанцията щеше да задейства детектора, а аз исках да съм сигурен, че Дилайла не носи предавател.

Тя се огледа, видя ме и се усмихна. Усетих нещо под пояса си, сякаш спящо куче се размърда при появата на апетитен аромат, и си помислих: „Долу, момче. Не ме излагай.“

Тя дойде при мен, остави сака на земята и ме целуна леко по устата. Прегърнах я и я притеглих към себе си. Миришеше по същия начин, както при първата ни целувка — на чисто, свежо и на някакъв лек, омайващ непознат парфюм. Топлината ѝ, допирът ѝ, уханието ѝ, всичко това се промъкна под дрехите ми и в многолюдната зала прегръдката ни стана уединена, съсредоточена, почти гола с интимността си.

Тя отметна глава и ме погледна, едната ѝ ръка обгръщаше врата ми. Другата се премести нежно на гърдите ми. Кучето вече се беше събудило напълно. Само след секунда тъпчото щеше да се изправи на задните си крака и да се разлае. Отдръпнах се и я погледнах.

Тя се усмихна и в кобалтовите ѝ очи блеснаха весели искрици.

— Май в този момент трябва да попитам: „Това в джоба ти пистолет ли е?...“

Изчервих се.

— Не, просто наистина се радвам да те видя.

Тя се разсмя.

— Къде отиваме?

Детекторът кротуваше в джоба ми. Нямах бръмбари. Небрежно пъгнах ръце в джобовете. Изключих го и включих радиостанцията. Чух леко съскане в ушния си канал, където бях пъхнал устройството с телесен цвят.

— На едно местенце на Пукет.

— Чудесно! Чувала съм, че е много красиво, но никога не съм ходила. Но не връхлитаха ли цунами?

— Там, където отиваме, брегът е висок и няма опасност. Всъщност по-голямата част от острова се възстановява идеално. С колко време разполагаш?

— С три дни, а може и повече. Ти?

— Не знам. Чакам едно нещо. Надявам се да не се материализира поне още няколко дни.

— Тогава да не губим време. Къде отиваме?

— На другия терминал. Излитаме след час.

Отказах се от микробуса на летището и избрах маршрут, който налагаше да прекосим пеша терминала и да се спуснем на долното ниво. Тя знаеше какво правя, но не каза нищо. Долу взех такси и поръчах да ни закара до вътрешните полети. Минута след като потеглихме, Докс се обади в ухото ми.

— Дотук добре. Май никой не ви следи. А ако ви следи, се е покрил добре. Ще се помотая наоколо за познати лица.

Таксито спря пред терминала. Платих, слязох от колата и отворих вратата на Дилайла, като не пропуснах да се огледам наоколо. Тя видя какво правя — аз и не се криех, така или иначе пак щеше да забележи — но пак не коментира. Отбелязах си липсата на реакция като възможен повод за тревога. В Рио бяхме минали отвъд точката, в която я приемах като потенциална заплаха, и знаех, че готовността ми да отпусна гарда си беше важна за нея. Демонстративното възвръщане на подозрителността ми трябваше да е потенциален източник на обида, дори на раздразнение и гняв, както бях научил от собствен опит. Освен

ако, разбира се, не си даваше сметка за причините и не се опитваше безуспешно да приспи подозренията ми.

Влязохме в терминала и се насочихме към осми изход. Докс ни последва след няколко минути и остана близо до стената на залата.

— Много добре, готин, дотук никой не ви следи. Не видях съмнителни лица и пред пристигащите международни. Чист си, освен ако някой не е разбрал къде отивате и не се озове там преди вас. Според мен следващата възможност за тревога ще бъде мястото на пристигане. Тя може да се обади по някакъв начин на хората си и да им съобщи къде сте отседнали. Така няма да се издадат, като ви следят. Ако съм на нейно място, извинявай ако бях на нейно място, знам колко си чувствителен относно граматиката, и ако имах лоши намерения, точно така щях да постъпя.

Достатъчно, помислих си. Не че вече сам не бях стигнал до същото заключение. Всъщност с Докс вече бяхме обсъдили всичко. Просто му се дрънкаше.

С Дилайла разговаряхме за незначителни неща — за полета ѝ и други. Пристигнала с първа класа и спала през цялото време, чувствала се освежена и готова за вечерта в тропическия рай. Но Докс продължаваше да дудне, а както Дилайла беше до мен, нямаше как да му наредя да млъкне.

— Трябва да ти кажа, че тази жена изглежда страхотно! Защо не ми каза? Щях веднага да разбера защо искаш да се видиш с нея. Леле, и аз щях да се опитам да се видя с нея. Ако знаех, че тя е обектът, щях да ти направя проверката за наблюдение безплатно, дори можеше да не ми плащаш ваканцията. Е, вече е късно, сделката си е сделка.

Той млъкна и аз поблагодарих мислено на бога. Но само след секунди започна отново.

— А аз си мислех, че водиш самотен живот, само с уморената си дясна ръка за утеха! Преценил съм те погрешно, човече, и съм достатъчно голям, за да си го призная. Отсега нататък ти си моят герой и ще вземам пример от теб по романтични въпроси.

Качихме се на самолета и поне временно се озовах в безопасност. Махнах слушалката от ухото си, доволен, че сега Докс ще си говори сам.

С Дилайла продължихме да си бърбим, но аз опипвах почвата. Досега разполагах с два факта и двата сочеха проблем: моментът на

обаждането ѝ и пропускът ѝ да реагира на очевидните ми мерки за сигурност. Още не беше време за съд, но доказателствата се трупаха. На някакво ниво се безпокоях, че се е стигнало дотук. В Рио наистина ни беше много хубаво. Трябваше обаче да съумея да го преодолея — тя беше професионалист, а бизнесът си е бизнес, само че, да, безпокоях се.

Боже, колко беше красива. На всеки веднага би му станало ясно защо е толкова ефикасна в работата си. Имаше нещо у нея, някаква аура, магнетизъм, каквито не бях виждал у никого друго.

И въпреки че я подозирах, ми беше приятно, че съм с нея. Нима не бе възможно да греша? Може би фактите щяха да се натрупат в благоприятна посока?

Снижаването и кацането бяха плавни, а пред терминала ни чакаше колата на хотела, за да ни откара до Аманпури. Слънцето залязваше, докато пътувахме към курорта по тесните двулентови улици на Пукет. Сигурен бях, че тя си мисли: „Това ли било? Май не е кой знае какво.“ Но все още бяхме във вътрешността на острова. Красотата му се разкрива в цялата си пълнота чак когато се озовеш на брега. И тогава от изненадата при вида на истинския Аманпури след намаляващите очаквания щеше да ѝ спре дъхът.

Минахме през охранявания портал на курорта точно когато слънцето се скриваше зад характерните за Тайланд остри покриви на бунгалата и павилионите и потъваше в Андаманско море зад тях. Палмите се полюшваха от лекия океански бриз. Тераси от тиково дърво се простираше от края на алеята до дългия басейн с черно дъно, чиято повърхност блестеше като полиран оникс под потъмняващото небе. Слабата златиста светлина превръщаше всичко наоколо в декор на филм.

Портиерът отвори вратата на колата, за да слезем.

— Добре дошли в Аманпури — посрещна ни, долепил длани под брадичката си и свел глава в официален вай — тайландския начин за поздрав и благодарност.

Дилайла се огледа, а след това ме погледна с леко разтворена уста.

— Какъв е този чуден аромат? — попита.

— *Седан малам* — каза портиерът. — Донесена е от Индонезия. Името ѝ означава „божествена нощ“, защото изпуска аромата си само

нощем. На английски май се нарича тубероза.

Усмихнах се и погледнах Дилайла.

— Е? Харесва ли ти?

Тя замълча за миг, сетне възкликна:

— О, Боже!

— Това „да“ ли беше?

Дилайла кимна, отново се огледа и отново се взря в мен. Широка усмивка озари лицето ѝ.

— Да. Означава „да“.

Регистрирахме се под навеса на открития павилион на рецепцията. Някаква служителка на име Аом ни разведе набързо из курорта и ни показа фитнес центъра, библиотеката, балнеоложкия център. Всички постройки бяха от тиково дърво и камък и изглеждаха точно толкова естествено сред хълмовете, колкото палмите. Отбелязах си присъствието на множество охранители, всичките изключително дискретни. В Аманпури се стичат всякакви знаменитости и в курорта охраната е на висота. Което за мен бе част от неговата привлекателност. Дори Дилайла да информираше хората си за местонахождението ни, щяха доста да се поозорят да се вмъкнат нелегално и незабелязано. Доколкото познавах начина на работа на организацията ѝ, задача на Дилайла беше да подрежда кеглите, а не да ги събаря. Проверките по летищата ограничаваха възможността ѝ да носи оръжие. С всичко това наум и неизбежно повлиян от божествено красивата обстановка, започнах да се отпускам. Имах чувството, че някой ни е дал таймаут, през който можем да науча каквото ми трябваше. Възможно беше да успея да обърна ситуацията, ако се наложеше. Да, и преди имаше конфликт на интереси, но бяхме намерили начин да се разберем. Сигурно щяхме да успеем и този път.

Аом ни заведе в нашия павилион — номер 105, със съвършен изглед към океана. Стаята беше обзаведена с ненатрапчив лукс. Стените, подът и семплите мебели бяха от тиково дърво, контрастиращи със снежнобелия порцелан на ваната, памучните одеяла и големите пухкави възглавници. Всичко беше позлатено от залязващото слънце, чийто крайчец все още се виждаше през западните врати на павилиона.

Дилайла беше гладна и затова решихме да вечеряме в единия от двата ресторанта на открито. Седнахме до парапета към океана.

Слънцето се беше потопило изцяло зад хоризонта и като се изключи тънката яркочервена линия, водата беше тъмна колкото и небето. Както във всички останали заведения в Аманпури, в ресторанта мъдро избягваха музикалното озвучаване и необходимото настроение се създаваше от разклащащия палмите бриз и плискащите се по плажа вълни.

Поръчахме си печена патица със задушени батати, черни крабове с чили паста, пържени зеленчуци и пържени соеви кълнове с тофу и чили. Аз поръчах „Въов Клико“ от 93-та.

— Била съм в най-красивите места по света — каза Дилайла. — В Пост Ранч на Големия Сур. В палата в Сен Мориц. В Серенгети. Но тук е невероятно.

Усмихнах се.

— Малко са местата, които те карат да забравиш всичко. Къде си бил и какво си правил.

Тя вдигна вежди.

— А другите кои са? За теб?

Помислих малко.

— Ако щеш вярвай, но някои от тях са в Токио. Но те са повече като... анклави. Оазиси, Закрилят те от света отвън, но ти си знаеш, че той е там. А тук... е друга вселена.

Тя отпи от шампанското.

— Разбирам те. В Хайфа, където израснах, има един плаж. Понякога, когато се прибирам, намирам там спокойствие. Мирисът на морето, шумът на вълните... чувствам се отново дете — невинна и неопетнена. Сякаш съм сама в целия свят, но е хубаво...

— Без компанията на непрестанните спомени — цитирах аз един приятел — човек намира милост.

— Милост ли? — очевидно беше разбрала думата буквално. — Ти вярваш ли в Бог?

Сетих се за разговора ни с Докс.

— Опитвам се да не вярвам.

— Това помага ли ти?

Свих рамене.

— Не много. Но какво значение има дали вярваш? Нещата са такива, каквито са.

— Онова, в което вярваш, променя значението на всяко нещо.

Погледнах я. Не водехме този разговор за първи път и неявната критика и снизхождението в забележката ѝ не ми се понравиха.

— Тогава внимавай в какво вярваш. И какво може да ти струва тази вяра — казах.

Тя отклони поглед. Не бях сигурен, но май потрепери.

Допихме шампанското и аз поръчах „Лафон Волни Сантено“ от 99-а. Знаех, че Дилайла има вътрешна дисциплина, но при наличието на вино и умора от часовата разлика всеки се справя по-зле, отколкото при отсъствието им. Освен това, ако беше дошла за нещо „нечестиво“, както се беше изразил Докс, дисонансът между предишните ѝ чувства към мен и сегашните ѝ намерения също щеше да ѝ струва усилия. Щях да направя всичко възможно да превърна това напрежение в поредица от грешки, а грешките — в разширяваща се пукнатина.

Поговорихме още за какво ли не. Тя не продума нищо за Мани и за общото между провалената операция в Манила и присъствието ѝ тук. Минутите изминаваха, а аз все повече се убеждавах, че не мога да приема момента на обаждането ѝ като съвпадение. Пълното ѝ мълчание по въпроса бе всъщност премълчаване. Умишлено премълчаване.

Ако беше някой друг и ако това се беше случило преди година или две, щях да приема известните ми факти. И да действам въз основа на тях. Така щях да защитя тялото си, макар и с цената на част от душата си. Но сега тя седеше срещу мен, аз също бях повлиян от виното, от обстановката и от чувствата, които продължавах да изпитвам към нея, и затова осъзнах, че търся друг начин. Не толкова директен, не толкова непоправим, нещо, в чиято основа да стои надеждата, а не само страхът.

Имаше и някаква странна привлекателност в този риск. Не толкова първична и вълнуваща като „небезопасния секс“, както беше подхвърлил Докс. По-скоро неизследвани пътеки, потенциален добър изход. Не само възможността да се конфронтирам с нея, тя да се пропука и да ми даде информация, която да ме ориентира какво става с операцията за ликвидирането на Мани. Давах си сметка, че изпитвам и по-дълбока надежда за нещо повече от информация, за нещо нематериално, но безкрайно по-ценно.

След десерта от плодове и тайландски сладкиши, последван от големи чаши капучино, поехме обратно към павилиона. Намалихме

осветлението и седнахме на ниския диван от тиково дърво, обърнат към океана — невидим в тъмнината, но плискащ вълните си пред нас. Тишината в стаята ми тежеше и ме потискаше. Досегашните ми обиколни гамбити в разговора ми бяха дали само намеци и неяви улики. Реших, че е време да бъде директен. От тази мисъл устата ми пресъхна малко и част от мен явно се уплаши от онова, което бих могъл да открия.

— Твоите хора казаха ли ти в какво ме замесиха? — попитах.

Тя ме погледна и от нещо в изражението ѝ разбрах, че всъщност не ѝ харесва. Не за това се бяхме прибрали в стаята. Не беше част от сценария.

— Не. Съобщава се само необходима информация. Ако не трябва да знам, по-добре да не знам.

— Поръчаха ми да очистя един в Манила.

Дилайла поклати глава.

— Защо ми го казваш?

— Не искам отношенията между нас да са само необходима информация. Ако е така, значи просто се прецакваме един друг.

— Пазим се един друг.

— Ти ще ме пазиш ли?

— От какво?

— От нещо лошо.

— Не ме поставяй в това положение.

— А ако ти се наложи да избираш?

Очите ѝ се присвиха едва забележимо.

— Не знам. А ти какво би направил?

Погледнах я.

— Аз съм лесен. Нали знаеш, че не вярвам в нищо? И сам решавам.

— Това не е отговор.

— По-добър е от твоя току-що.

— Казах ти, че не знам. Съжалявам, ако не това си очаквал да чуеш.

— Очаквам истината.

— Знаеш коя съм.

— Точно това те питам.

Тя се разсмя.

— Виж какво, просто си ме представи като омъжена жена. Със семейство, при което винаги трябва да се прибирам.

Не ѝ отговорих. След малко тя каза:

— И престани да се правиш на изненадан.

Това беше опасно близо до твърде добре познатото ми оправдание: „Много добре си знаел в какво се забъркваш. Който се забърква, си носи последствията.“

От всички възможни ъгли и съществуващи ходове истината ми се струваше нещото, за което е най-малко подготвена. Колкото по-близо се придържах към нея, толкова по-малко почва щеше да остава под краката ѝ.

— Тук си само по лични причини? — попитах.

Тя помръдна с милиметър на дивана.

— Да.

— Погледни ме в очите, когато ми го казваш.

Погледна ме. Мълчанието се проточи.

— Тук съм само по лични причини — повтори.

Не. Познавах я от общите ни моменти в Рио. Ако казваше истината, моите подозрения щяха да я провокират моментално. Но сега се опитваше да контролира поведението си въпреки умората, обърканите емоции, алкохола и натиска на моите въпроси, и усилието ѝ личеше.

Изгледах я мълчаливо. Тя не отмести очи. Измина продължително време — десет секунди, може би петнайсет. Забелязах по страните ѝ да плъзва лека руменина, а ноздрите ѝ да се разширяват едва забележимо с всяко вдишване.

В един момент извърна очи. Раменете ѝ се повдигаха и спускаха с ритъма на дъха ѝ.

— Майната ти — изруга почти шепнешком. — Майната ти.

Огледа бързо и опитно стаята.

Стана и закрачи. Отпърво бавно, след това по-бързо, кимайки все едно се беше уверила в нещо и се опитваше да го приеме. Гледаше навсякъде, но не и към мен.

— Трябва да си ходя — каза по-скоро на себе си, отколкото на мен. Отиде до единия гардероб, издърпа едното чекмедже и започна да тъпче нещата си в сака.

— Дилайла.

Нито ми отговори, нито спря. Отвори второ чекмедже и натъпка в сака и неговото съдържание. Изправих се.

— Дилайла.

Тя праметна сака през рамо и тръгна към вратата.

— Чакай — казах и заставах на пътя ѝ.

Опита се да ме заобиколи отляво. Попречих ѝ. Понечи да мине отдясно, по-бързо. Не.

Имах чувството, че не съществувам за нея. Сякаш нещо ѝ пречеше и тя упорито се опитваше да го заобиколи. Неуспехът обаче пренасочи вниманието ѝ и изведнъж забеляза, че препятствието съм аз. Очите ѝ се присвиха и ушите ѝ сякаш прилепнаха към главата като на котка. С периферното си зрение забелязах как премества тежестта си и завърта леко таза. След което десният ѝ лакът се насочи към слепоочието ми.

Отдръпнах глава и повдигнах леко лявото си рамо, като междуременно блокирах удара с лявата си ръка. Лакътят ѝ обърса косата ми. Лявата ѝ ръка вече връхлиташе от другата страна. Прикрих се, коленичих и отбих и този удар.

Тя се отдръпна и насочи основата на дланта си към носа ми. Извърнах се и я парирах с дясната си ръка. От другата страна — същото развитие.

Опита още два бързи удара в главата ми. Избегнах по-неприятния. Тя сграбчи китката ми и се опита да ме извади от равновесие, но яростта и безсилието подкопаха тактиката ѝ.

Ако тялото ми е научило нещо от двайсет и петте години джудо в „Кодокан“ в Токио, то е да стои изправено. Дилайла със същия успех можеше да се опита да помести някоя от дебелиите тикови греди на павилиона.

Издаде звук, колкото на яд, толкова и на отчаяние. Отстъпи и замахна със сака. Неутрализирах част от силата на удара, като отдръпнах глава, а другата част посрещнах с рамо и бицепс. Тя се отдръпна и нападна отново. Направих същото.

Дилайла се разпсува на иврит и започна да ме налага, без друга цел освен да излее гнева си върху мен. Оставих я да ме удря, като поемах ударите на сака с ръце и рамене. Беше във форма и за да се умори, ѝ бе нужно повече време, отколкото ми се искаше. Но в крайна сметка ударите отслабнаха, интервалите между тях се увеличиха. Тя

отпусна ръце. Дишаше тежко. Аз също свалих ръце, без да я изпускам от поглед.

Тя огледа стаята. Разбрах, че търси по-добро оръжие от чантата. Напрегнах се, за да я сграбча, преди да докопа нещо тежко и тъпо или нещо остро.

Сигурно разбра, че ще ѝ попреча. Или не видя нищо подходящо. Престана да оглежда стаята и ме погледна в очите. Зениците ѝ бяха огромни и черни — разширени от адреналина.

Тежкото ѝ дишане разделяше думите.

— Майната... ти... Махай... се... оттук... Разкарай... ми... се... от... пътя...

— След като ми кажеш какво става.

Тя си пое въздух.

— Майната ти.

Погледнах я.

— Май ни чака дълга нощ.

— Какво искаш?

— Искам... — започнах.

Но въпросът ѝ беше само финт. Тя наведе дясното си рамо и се хвърли към мен в опит да ме извади от равновесие. Движението ме свари неподготвен и сигурно щеше да успее, ако не бях хванал раменете ѝ с две ръце и не бях използвал тялото ѝ като моментна опора. Тя се извъртя, замахна да ме удари с глава и ме уцели в брадичката. Зъбите ми изтракаха и едва не си прехапах езика.

Достатъчно. Сграбчих ръката ѝ и я блъснах към стената.

— Кажи ми какво става.

Тя пусна чантата и заби юмрук в корема ми. Хванах я за китките и ги притиснах към стената от двете страни на главата ѝ. Лицата ни се озоваха на няколко сантиметра едно от друго.

Усетих как коляното ѝ се надига и притиснах тялото си в нейното, за да го спра. Тя се изви първо надясно, а след това наляво. Бузата ми се притискаше в нейната и мирисът ѝ, парфюмът, който обичах, примесен с пот, страх и гняв, нахлу в мозъка ми и забърка някаква странна алхимия. Сведох глава към врата ѝ с намерението да я обездвижа, но вместо това започнах да я целувам. Чух я да казва:

— Не, не — но беше престанала да се съпротивлява или поне не толкова яростно.

Без да отмествам тежестта си от ръцете и тялото ѝ, вдигнах лице, за да я целуна в устата. Тя извърна глава. Пуснах китките ѝ и обхванах лицето ѝ с длани. В първия момент тя се опита да ме отблъсне, но после също ме целуна, буквално ме атакува с уста. Спуснах ръцете си към гърдите ѝ, стиснах кръста ѝ, задника ѝ. Осъзнах, че я целувам също толкова страстно, колкото тя мен.

Посегнах да разкопчея блузата ѝ, но ръцете ми трепереха и не успях. Мамка му. Пъхнах пръсти в процепа между две копчета и дръпнах. Копчетата се разлетяха. Сутиенът отдолу беше дантелен със закопчалка отпред. Усещах твърдите ѝ зърна под дантелата. Опитах се да освободя закопчалката. Платът се разкъса. Сутиенът се разтвори и гърдите ѝ се озоваха в ръцете ми. Кожата ѝ беше гладка, гореща и мокра от усилието.

Целувките ѝ бяха толкова настойчиви, че се принудих да отстъпя от стената, тя посегна и раздра ризата ми по същия начин, както аз нейната дреха. Сетне протегна ръка към колана ми. Не, помислих си. Първо ти. Свалих сутиена и блузата ѝ до китките ѝ и я обърнах с лице към стената. Борбата започна отново. Хванах здраво лявата ѝ ръка и я извих зад гърба. Вдигнах я с лявата си ръка почти до лопатката ѝ и я блъснах към стената. Бръкнах под полата ѝ с дясната си ръка. Бикините ѝ бяха влажни. Вдигнах полата нагоре и затиснах плата с таза си, след което разкъсах бикините. Тя отметна глава назад и ме удари с тила си по бузата. Свитки ми излязоха от очите. Притиснах се още по-силно към нея и долепих лицето си до нейното така, че да я прикова изцяло към стената. Посегнах надолу и започнах да я докосвам. Тя затвори очи и застана. Пъхнах пръстите си в нея и тялото ѝ потръпна.

Огледах се трескаво. Вляво — скринът. Метнах я върху него. Отгоре имаше купчина туристически списания. Пометох ги на пода със свободната си ръка. Притиснах тялото ѝ от кръста нагоре върху скрина, без да пускам ръката ѝ. Тя се опита да се измъкне, но всеки път извивах ръката ѝ достатъчно силно, за да се откаже. Отстъпих настрана, разкопчах си колана и копчето и свалих ципа на панталона си.

Настъпих левия крачол с десния крак и освободих лявото си стъпало веднага щом панталонът падна на пода. Нямах никакво намерение да се боря с нея с оплетен в глезените ми панталон.

Повторих процедурата и с десния крачол и си събух боксерките. Еректиралият ми член стърчеше като арматурно желязо.

Пристъпих между краката ѝ и вдигнах полата. Тя вече дишаше на пресекулки, както и аз.

Без да отпускам извитата ѝ ръка, започнах да я докосвам отново. Не знам какво чаках. Сигурно исках да я поизмъчвам малко, по-скоро и двама ни.

— Хайде — прошепна тя. — Направи го или ще те убия.

Сърцето ми туптеше толкова силно, че отекуваше в черепа ми. Пръстите на ръцете и краката ми бяха изтръпнали. Раздалечих краката ѝ, размазах малко от нейната влага върху себе си и влязох в нея с едно плавно движение.

Тя си пое дъх толкова шумно, че звукът премина през мен като микрофония. Започнах да се движа, бедрата ми се поклащаха напред и назад, коремът и задникът ми се свиваха и разпускаха с всеки мощен тласък.

Погледнах я. Лицето ѝ беше подпряно на една страна върху скрина, очите ѝ бяха здраво стиснати, устата ѝ беше отворена, от болка, екстаз или от двете, не знам. По бузата ѝ се стичаха сълзи. Продължих. Изобщо не забавих.

Измина минута, може би две. Забравих коя беше тя, кой бях аз, защо бяхме тук. Съществуваше само стаята, жегата, единението, генериращо ритъм, стар като океана.

Чух силен стон и осъзнах, че съм го издал аз. А може да беше тя. Отвори очи и ме погледна, молейки за нещо. Пуснах ръката ѝ и я хванах за хълбоците. Тя се вкопчи в страничните ръбове на скрина и стъпи на пръсти, повдигайки още по-високо задника си. Устните ѝ мърдаха, но ако изричаше думи, аз не ги чувах. Краката ѝ трепереха. Усетих оргазмът ѝ да приближава и това ме влуди. Забих още по дълбоко пръсти в хълбоците ѝ. Грохотът в гърдите ми подпалваше всичко — краката ми, топките ми, корема, тялото ѝ под мен, всичко. Чух я отново да псува на иврит, усетих я да свършва на талази под мен и навсякъде около мен, усетих себе си да свършвам заедно с нея.

Накрая утихна. Отпуснах се отгоре ѝ, поел част от тежестта си на ръцете. Останахме така, дишането ни се успокои, потта ни изсъхна, малко по малко си възвръщяхме самообладанието.

След малко се надигнах и отстъпих встрани. Докоснах я по рамото.

Тя се оттласна от скрина и ме погледна. И двамата не казахме нищо.

— Добре ли си? — попитах след малко.

— Да. Добре съм.

— Искаш ли да говорим?

— Не. Искам да се махна оттук.

— Ще ти помогне ли?

— Не.

— Дали тогава да не поговорим.

Настъпи мълчание. Тя сведе поглед към остатъците от сутиена и блузата си и ги остави да се свлекат на пода. Излезе и от полата си.

— Кажи ми само едно нещо, става ли? — каза.

— Да.

— Кажи ми, че го правиш за пръв път. Имам предвид, без презерватив.

Сетих се за Наоми, а още повече за Мидори.

— Не съм го правил от няколко години.

Тя кимна.

— Добре. Макар че в момента прихващането на СПИН или на каквото ще да е, е последната ми грижа.

— Обясни ми какво става.

Тя влезе в банята и взе хавлия от закачалката. Аз сторих същото. Отидохме на леглото и седнахме.

— Мъжете, които си убил в Манила — поде тя, оглеждайки ръцете си. Гласът ѝ беше леко дрезгав. — Двама от тях са били служители на ЦРУ.

Погледнах я. Видях, че не ме лъже. Изругах:

— Мамка му.

Тя не отвърна. След малко попитах:

— Колко е зле?

— Моите хора се боят, че ЦРУ ще те намери и ще проговориш. Не искат да поемат този риск.

— Затова изпратиха теб.

Тя сви рамене.

— Ти какво щеше да направиш?

— Дошла си тук, за да ме предадеш.

— Така си мислех. Вече не съм сигурна.

— Не точно това се надявах да чуя.

— Но е истината.

— Не би ли могла сама да натиснеш спусъка?

— Това, което върша, е достатъчно трудно.

Замълчахме, докато аз осмислях чутото.

— Сега какво? — попитах.

Тя отмахна няколко кичура от лицето си.

— Трябва да се обадя на свръзката си и да му съобщя кога и къде ще си уязвим.

— И какво ще му кажеш?

Тя погледна към тавана.

— Нямам абсолютно никаква представа.

— Защо си промени намерението? — попитах и си помислих: „А може и да не си. Може би това е най-доброто ти изпълнение в кариерата.“

Трябваше да продължа да подлагам на изпитание това твърдение. Според мен начинът, по който беше реагирало тялото ѝ, не беше театър. Но може би още куп мъртви мъже бяха убеждавали себе си в същото. А може би аз бях глупак да мисля, че тялото винаги следва съзнанието. И обратното.

Настъпи продължително мълчание. Тя го наруши:

— Дотук имаш късмет. Не познавам друг човек, чийто късмет да е издържал толкова дълго. Но никой не е защитен от куршумите. Не мога да продължавам да те измъквам.

— Да ме измъкваш ли?

— Предупредих те за онзи в стаята ти в Макао.

— Предупреждението ти не ми беше необходимо.

— Така ли? Според мен ти спаси живота.

Оставих забележката без коментар.

— А този път?

Тя ме погледна.

— Хайде стига, става ли? Знаеш защо. Не искам аз да съм отговорна за смъртта ти. Ти прецака нещата в Манила и не знам дали ще оцелееш. Просто не искам аз да те убия. Или да спомогна за убийството ти.

— И аз не бих искал да те убивам.

Тя ме изгледа.

— Не се дръж като дете. Ти забърка цялата каша, а сега и аз съм въввлечена в нея.

Замълчах и вдишах дълбоко. Трябваше да помисля. Не можеше да няма начин за измъкване.

— Какво ти казаха за станалото в Манила?

— Само това, което ти си им съобщил. Че си опитал да очистиш Лави в една тоалетна, но синът му е влязъл и е попречил. След това са нахлули бодигардът и другите двама и нашият човек с момчето се изнизали.

— Да, беше почти така.

— Защо не ми разкажеш всичко от твоя гледна точка, с подробности.

Направих го, но пропуснах участието на Докс. Когато свърших, тя каза:

— Общо взето, съвпада с информацията на моите хора. Поне не са ме излъгали.

— Те знаят ли какво е правил Мани с двама агенти на ЦРУ?

— И да знаят, не са ми казали. Само че Лави също е сътрудник на ЦРУ.

Нещо ме глождеше и се опитваше да привлече вниманието ми. Направих разбор на фактите, опитах се да обоснова предположенията. И разбрах.

— Твоите хора откъде знаят, че онези са били от ЦРУ?

Тя сви рамене.

— Не знам. Не съм ги питала. Замислих се малко и казах:

— От думите на твоите хора излиза, че Мани е гаден тип от световна величина. Не е човек, за когото Управлението ще тръби, че фигурира в разплащателните му ведомости. Всъщност след 11-и септември наемането на тип като Мани е сериозно нарушение на законите. Ако се разчуе, доста хора ще се озоват в неудобно положение. Замесените вероятно ще изгърмят.

— Не те разбирам.

Кимнах.

— Знам, а предполагам, че и твоите хора не могат да разберат. Вие работите за малка и стегната организация, която управлява с малко

надзор и налага известни ограничения. Но в ЦРУ не е така. Работил съм с тях през годините и знам. Тях непрекъснато ги скъсват от разследвания — комисията „Чърч“, чистките при Стансфилд Търнър, а сега и при този Гос — и вече са развили условно рефлекторна антипатия към риска. Да вербуват ли терористи? Абсолютно. Но ако ти си вербувал, контролирал и — не дай Боже — плащал на някого, оцапал ръцете си с американска кръв, и в документацията фигурира твоето име, още при първия случай, когато някоя комисия на Конгреса реши да се самоутвърждава или на някого му потрябва изкупителна жертва, или ако си си създал враг сред бюрокрацията, направо отиваш на кръста.

— Значи смяташ, че те са контролирали Лави. А не е ли възможно също като теб да са се опитвали да го убият?

Поклатих глава.

— Не. Нахлуха в тоалетната, след като Мани натисна паникбутоната, значи са заподозрели опасност и са се опитали да го защитят. Повярвай ми, знам разликата.

— Ясно. Значи не са били там, за да му навредят.

— Точно така. Виждам, че разбираш накъде клоня. Нещо обаче не е както трябва. Мани не е някой втори секретар в китайското консулство, за когото всички искат да поемат отговорност. Той е спец по експлозивите, терорист, изцапал ръцете си с американска кръв. Ако ЦРУ поддържа връзка с Мани, ще се държат с него все едно е радиоактивен. И не биха изпратили двама служители на среща лице в лице. Не се връзва.

Тя ме погледна.

— Ако не са били от ЦРУ...

— Тогава нямам проблеми с ЦРУ. Поне не повече от обичайните. Възможно е ситуацията да е по-благоприятна, отколкото изглежда в момента. В такъв случай може да направя втори опит с Мани.

— Разбирам.

— Можеш ли да научиш откъде твоите хора черпят информация?

Тя погледна надясно, невролингвистичен признак за конструктивност. Вече си представяше как ще го извърши.

— Ще видя какво мога да направя — каза.

— Какво ще кажеш на Гил? — попитах, целях да се включа в представата ѝ в момента.

— Че...

Погледна ме, осъзнала как се подхлъзна и издаде. Но белята беше сторена.

— Ще му се обадя утре сутринта. Ще му кажа, че съм предложила да се гмуркаме на определен плаж в определено време, а ти си заподозрял нещо. И когато съм се събудила, теб те е нямало.

Значи Гил. Убиецът разпознава убиеца.

— Ще ти повярва ли?

— Ще се усъмни. Но ще спечелим време.

— Имаш ли му доверие?

Тя се намръщи.

— Той е много... предан на работата.

— Да. И на мен така ми се стори.

— Но е професионалист. Каквото и да върши, трябва да е мотивиран. Ако не е, минава към следващата задача, която го държи буден нощем.

Кимнах. Оценката ѝ съвпаднаше с моята, Дилайла разтри очи.

— Трябва да поспя.

Наведох се и я погалих по бузата. Взрях се в очите ѝ, исках да видя какво се крие там.

Излъчването ѝ беше добро. Какво повече да кажа. Изгасихме лампата и се пъгнахме под завивките. Дълго време слушах дишането ѝ в мрака. След това потънах в забрава.

Дилайла спа дълбоко два часа, след което се събуди от часовата разлика. Обърна се на една страна и загледа заспалия Рейн. Боже, каква бъркотия.

Беше дошла тук, убедена, че той се е провалил и че единственият начин да се реши причиненият от него проблем, е смъртта му. След като е бил наясно с рисковете, значи си е заслужил последствията. Но сега осъзнаваше, че всичко това са оправдания, психологическа защита срещу емоционалното обвързване, от което се ужасяваше. Срещата ѝ с него не беше замъглила разума ѝ, а го беше прояснила.

Бяха го наели за операция и той се беше справил максимално добре на фона на неблагоприятните обстоятелства. Какво искаха от него, да убие дете ли? Дотам ли бяха стигнали? За Гил беше сигурна,

че не би се подвоумил. Той например щеше да ѝ обяснява за „голямото и малкото зло“, за „неминуемите съпътстващи загуби“ и за „тях и нас“. Дилайла не приемаше тези неща. Не искаше да ги приеме. Фактът, че Рейн все още имаше някакъв морал след толкова време в бизнеса — имаше по-дълъг стаж от Гил, — я впечатляваше. Даваше ѝ надежда за самата нея. Как да помогне за убийството му, след като е действал по начин, който дори Гил, ако бъдеше притиснат, публично би признал за правилен. Да, бе възникнал проблем, но директорът, Боаз, Гил... просто бяха предложили погрешното решение. Сега го виждаше. Тя трябваше да намери правилното. Уверена беше, че ще успее. Ако не успееше... Не, не ѝ се мислеше за това. Не и докато не се наложи.

Даваше си сметка, че изглежда като търсене на оправдание, че нейните хора щяха да приемат решимостта ѝ да намери друг начин като предателство. Не ѝ пукаше. Не бяха чак толкова умни, колкото им се искаше. И отношението им се различаваше от нейното. За тях Рейн беше само пионка върху шахматната дъска. За нея се беше превърнал в много повече.

Харесваше го много, повече от когото и да било от много време насам. Сексът беше добър — Боже, повече от добър, — но това беше само част от привлекателността му. Беше ѝ толкова... хубаво с него. До времето в Рио не беше забелязвала липсата на такъв вид комфорт в живота си. Беше изчезнал толкова отдавна, а тя непрекъснато беше заета с толкова други неща, че дори не ѝ беше хрумвало да скърби за загубата му.

Беше имала много връзки, повече, отколкото можеше да преброи. Но нито един от тези мъже, нито един, не знаеше какъв е животът ѝ. Без значение колко силно се беше влюбвала, колко удовлетворителен беше сексът, винаги си даваше сметка, че те не я познаваха, не можеха да я опознаят истински. Не биха могли да разберат убежденията ѝ, дай съчувстват, да разсейват съмненията ѝ, да утешават безсилието ѝ, да облекчават периодичната болка в душата ѝ. Нищо чудно, че ѝ омръзваха толкова бързо.

С Рейн беше различно. Още от самото начало разбра, макар никога да не му го беше казвала направо, че той е напълно наясно с нейните занимания. Разбираше я, без да има нужда да му казва каквото и да е. Проявяваше търпение, когато тя изпадаше в обичайните си настроения. Знаеше, да, но не я осъждаше. Нещо повече, тя долавяше,

че дори се възхищава на убежденията ѝ, на личните жертви в името на каузата, която я определяше като човек. Беше доловила, че му липсва такава кауза, че копнее за нея, и това бе една от основните характеристики на личността му. Спомняше си, с леки угризения, как беше докладвала за тази му черта като за нещо, потенциално подлежащо на експлоатация.

Но в контекста на всичко това съществуваше и комфорт: нямаше несигурност относно отношенията им, нито наивни надежди за бъдещето. Нямаше обиди, ако единият не се обади или провали среща. Разбираха взаимно обвързаността си с различни организации и, както в случая, конфликта на интереси, породен от тази обвързаност. На френски го наричаха *сутра*, симпатия. На английски се използваше по-банален, но може би по-описателен израз: „на една вълна“. Със своето безмълвие тази фина настройка беше наистина прекрасна.

Всичко това имаше значение за нея, но оставаше и друго — по-важно и по-немислимо: знаеше, че той ѝ има доверие. Естествено, никога не изоставяше тактиките си, не би го и очаквала. Проверките му бяха най-дискретните, които беше виждала, и обикновено бяха маскирани като обичайно поведение, но тя знаеше какво прави. Срещата им на терминала в Банкок и пътуването до вътрешните полети с такси бяха доста добър, макар и неприкрит начин. Ако с нея беше Гил или някой друг, играта щеше да свърши още там. Подозираше, че сред мерките му против проследяване има и други способности, вероятно с електроника, които не беше усетила. От време на време си даваше сметка, че в „невинните“ му въпроси има скрит подтекст и капани. Но за него това беше рефлекс, навик. А също и начин да се увери, че не е омекнал, че все още е защитен, че няма да прояви глупостта да се довери на човек като нея.

Никога не би казала нито на Гил, нито на който и да е друг, но от момента, когато поискаха да се свърже с Рейн, знаеше, че той ще приеме срещата. Зачуди се какви ли оправдания е измислил пред себе си, за да се съгласи да се видят в Банкок. Сигурно си е казал, че рискът си струва, защото може да разбере от нея нещо повече за Лави. Може би се е надявал и на нещо като случилото се помежду им, но тя знаеше истинската причина. Истинската причина беше доверието.

Докато го гледаше как спи, усети толкова силен прилив на благодарност, че в очите ѝ избликнаха сълзи. Доця ѝ се да го събуди с

целувка, да обгърне лицето му с длани, да го погледне в очите и да му благодари, наистина да му благодари, да му даде да разбере колко много означава за нея това доверие, което ѝ нямат дори хората, с които работи. Усмихна се на абсурдния си порив и го изчака да премине.

В много отношения той беше странен човек, но на нея тази странност ѝ харесваше. Понякога погледът в очите му ѝ напомняше за мъката на родителите ѝ, когато брат ѝ загина в Ливан. Разнежваше се, видеше ли го да гледа така, а когато той забелязваше, че се е взряла в него прекалено внимателно, отместваше очи. Веднъж го беше попитала дали някога изобщо е бил дете. Беше ѝ отвърнал, че не. Остави го на мира, защото усети, че каквито и да са били събитията, довели до това изражение, към тях трябва да се подхожда постепенно и заобиколно, ако изобщо се осмели да го стори.

Знаеше, че обстоятелствата са против тях, но сега не ѝ се мислеше за това. Вместо това се замисли как да компенсират факта, че едва не се бяха изправили един срещу друг. Когато всичко се оправеше, разбира се. Бяха останали заедно в Макао, в Хонконг, а сега и в Тайланд. Все на негова територия. И, разбира се, в Рио, което беше нещо като неутрална земя. Искаше ѝ се да го отведе в Европа, която вече чувстваше като свой дом повече от Израел. Може би в Барселона или на брега на Амалфи. Някъде, където не беше ходил, където съвместното им прекарване щеше да е свежо и необременено от спомени.

Продължи да го гледа. Никога не беше виждала мъж, който да спи толкова тихо. Беше почти изнервящо, че някой може да е потаен дори в съня си.

След известно време заспа и тя.

10.

Събудих се рано на другата сутрин. Дилайла все още спеше. Измъкнах се от леглото и отидох на пръсти в дневната, като затворих тихо тиковите врати, които я разделяха от спалнята. Взех мобилния си телефон и поставих в него една от резервните сим карти, които бях купил в Банкок, на практика придавайки на телефона нова идентичност. След това отидох в тоалетната, затворих вратата и го включих. Трябваше да проведе два разговора и за момента не исках да посвещавам никого в тях. Обикновено предпочитам да не използвам мобилен телефон от фиксирано местоположение, но с новата сим карта телефонът беше стерилен. И разговорите щяха да са кратки.

Първо Тацу, старият ми приятел и дух на възмездието от Кейсаучо, японското ФБР. Той ми дължеше услуги до края на живота си, тъй като бях ликвидирал убиеца от якудза Мураками, когото Тацу поиска да премахна, без да замесвам закона. Беше време да си поискам една от тези услуги обратно.

Мобилният му телефон звънна само веднъж. След това чух гласа му. Тъй като не си пилееше думите и дори сричките, каза само:

— *Хай.*

— Здравей, стари приятелю — отвърнах на японски. Настъпи мълчание и аз си представих една от редките му усмивка.

— Здравсти — каза той. — Отдавна не сме се чували.

— Доста отдавна.

— В града ли си?

— Не.

— Значи ми се обаждаш за информация.

— Да.

— Какво ти трябва?

— Преди четири дни в един мол в Манила е имало стрелба. Искам да науча всичко, което знаеш, за застреляните.

Тацу щеше да се чуди дали съм замесен, но знаеше, че няма смисъл да пита. Отвърна:

— Добре.

— Благодаря ти.
— Всичко наред ли е?
— Както обикновено.
— Съжалявам да го чуя.

Захилих се.

— Благодаря ти, приятелю.

— Обади ми се, като пристигнеш в града. Ще си подърдорим за това-онова.

Усмихнах се. Тацу беше съвършено неспособен да си бърбри за дреболии, заради което го заяждах непрекъснато.

— Ще си подърдорим — съгласих се.

— *Яа.* Добре тогава.

— *Яа.* — Затворих.

Знаех, че следващият разговор ще е по-проблематичен. Порискован, но може би по-полезен.

Набрах номера и зачаках. Казах си, че ако онези в Манила наистина са били от ЦРУ, така и така съм се накиснал в лайната и обаждането няма чак толкова да влоши положението ми. Но ако не бяха, обаждането в самото ЦРУ беше най-добрият начин да разбере.

И този път от другата страна отговориха бързо с едно „хай“. Усмихнах се и за миг се зачудих дали Тацу не е взел под крилото си този младеж. Подозирах, че е така.

Томохиса Канезаки беше трето поколение японски американец и изгряваща звезда в токийската резидентура на ЦРУ. През последните години пътищата ни се бяха преплитали нееднократно в някои от онези нефигуриращи в документацията операции и също като с Тацу бяхме успели да се сработим във взаимно изгоден модус вивенди. Беше време да изпробвам границите на тези двусмислени отношения.

— Здравсти — казах на английски, като знаех, че ще познае поздрава и гласа ми.

След кратко мълчание той също отвърна на английски:

— Чудех се кога ли ще ми се обадиш.

— Ето ме.

— Работа ли търсиш?

— Имаш ли работа за мен?

— Не и от твоята компетенция. Критичното положение след единайсети септември започва да се уталожва. Тук за известно време

станахме наистина безмилостни, но вече взе да ни минава. Ако работехме в Департамента по дивеча и риболова, можехме да наречем сегашните си програми „Улови и пусни на свобода“.

— Съжалявам да го чуя.

— Съжалявам, че го казвам.

— Не си търся работа.

— Така ли?

— Така. Гледам да се държа встрани от бизнеса. Много е опасен. Той се разсмя.

— Трябва ми услуга — казах.

— Давай.

— Чух, че наскоро е имало стрелба. В един мол в Манила.

След известна пауза Канезаки се обади.

— И аз така чух.

Мамка му. Не си представях как е могъл да разбере за стрелбата, ако ЦРУ не са били замесени по някакъв начин. Май не трябваше да му се обаждам. Ала вече беше късно.

— Знаеш ли нещо за починалите? Чух, че били служители на компанията.

Още една пауза.

— Бивши служители.

Бивши служители? Интересно.

— Да знаеш какво са правили там?

— Не.

— Аз може би знам. Ако ти кажа, ще видиш ли какво можеш да изровиш?

— Ще направя каквото мога.

Не съм твърдо обещание, но колкото, толкова.

— Били са там на среща с един тип на име Манхайм Лави, израелски гражданин, пребиваващ в Южна Африка. Провери си досиетата и ще разбереш кой е.

Поредната пауза.

— Откъде знаеш?

Рефлекс. Знаеше, че няма да му отговоря.

— Провери си досиетата — повторих.

— Знам кой е Мани.

Трябваше да се досетя. Когато се чухме за последен път, Канезаки отговаряше за няколко антитерористични инициативи в Югоизточна Азия. Ако беше достатъчно добре информиран, а той беше, Мани сто процента се е появил на екрана на радара му.

— Добре. Имаш ли представа защо някакви бивши служители ще се срещат с него в Манила?

— Имената им са Калвър и Гибънс. Пенсioniрали са се преди две години. Били са в отдел ДИ — Далечен изток. Не съм ги срещал, докато са работили тук, но доста други хора ги познават, така че се разшумя страхотно около смъртта им. Всички само за това говорят.

— Ако научиш нещо повече, ще се радвам да ми го кажеш. На кого са докладвали, докато са били на държавна работа, с какво са се занимавали напоследък. Такива работи.

Пауза.

— Каж ми, че не си замесен.

— Казах ти, вече не се занимавам с тези неща.

— Ами? А с какво се занимаваш?

— Мисля да вляза в бизнеса с поздравителни картички.

— Много смешно. Ще си носиш ли телефон в обувката?

Усмихнах се.

— Ще ти бъда признателен за всяка идея.

— Знаеш къде да търсиш — каза той. Имаше предвид чатрума.

— Мерси.

— И не забравяй. Улицата не е еднопосочна. Заради теб поемам доста рискове. Очаквам в замяна полезна информация.

— Разбира се — затворих и изключих телефона. Обух си шортите и направих всекидневните си упражнения от двеста и петдесет хиндуистки лицеви опори, петстотин хиндуистки клякания, няколко минути коремни преси и друга калистеника и разтягания. Онова, което се постига за трийсет минути непрекъсната физическа дейност с нищо друго на разположение, освен пода, тежестта на тялото и гравитацията, би могло да изхвърли от бизнеса всички производители на фитнес оборудване, ако хората разберат.

Когато свърших, влязох в душ кабината. Намазах си физиономията с пяна за бръснене и потръпнах от болка, когато си докоснах бузата. Погледнах се в огледалната стена и видях, че бузата ми е охлузена. След това забелязах, че и ръцете ми са изпъстрени със

сини и морави петна. По дяволите, имах късмет, че чантата не беше пълна с нещо по-тежко. И че си извърнах лицето навреме, когато ме цапардоса с глава.

Дилайла се присъедини към мен точно когато приключвах с бръсненето. Погледна бузата ми и въздъхна:

— Ох.

Хвърлих ѝ поглед.

— Няма страшно, приемам извиненията ти.

Тя ме изгледа странно — полуусмихнато, полуядосано.

— Заслужи си го. Че и отгоре.

Реших да отвърна на усмивката, а не на яда. Прегърнах я и я притеглих към себе си.

Измина известно време, преди да успея да се изкъпя. Този път беше по-бавно и много по-нежно. Слава Богу.

След това Дилайла остана в банята. Аз се облякох в джинси и масленозелена фланела и си събрах нещата.

Седнах на дивана и я зачаках.

Когато се изкъпа, тя влезе в дневната гола. Без грим, с мокра коса. Изглеждаше страхотно. Прииска ми се да имах повече време за нея. Е, можеше да ни изпадне втора възможност. Ако имахме късмет.

Тя извади от чантата си тъмносини шорти и кремава ленена блуза. Седна до мен и отметна няколко мокри кичура от лицето си.

— Имам известна предварителна информация — казах ѝ.

Тя вдигна вежди и аз продължих.

— Имам човек в Управлението. Онези двамата не са били на активна служба. Били са пенсионирани.

Дилайла се намръщи.

— А ти какво очакваше? Обадил си се в ЦРУ и въпросите ти са потвърдили вината ти. Твоят човек те е баламосал, като ти е казал, че няма за какво толкова да се притесняваш. Напълно нормално.

Мисленето на тази жена беше извратено. Навярно смяташе, че ѝ казвам това, за да го предаде на Гил и компания, а те да имат повод да размислят. И същевременно омаловажаваше информацията.

Поклатих глава.

— Този го познавам от доста време. Не мисля, че би играл с мен по този начин.

— Да се надяваме.

— Провери и ти. Да видим дали ще разрешим това очевидно противоречие. Ако намерим доказателство или нещо като доказателство, може би ще накараме твоите хора да променят оценката си, преди нещата да станат много грозни.

Тя кимна бавно, все едно обмисляше думите ми, след което смени темата:

— Искях да ти кажа — видях един едър рус мъж пред терминала за пристигащи в Банкок, а след това и да вечеря тук в курорта. Ти забеляза ли го?

— Не — отвърнах и автоматично поклатих глава, все едно не беше голяма работа и ставаше въпрос за случайно съвпадение. По дяволите, направо ме хвана по бели гащи.

Тя кимна.

— Стори ми се странно, че е на летището в Банкок едновременно с нас, а после и тук, без да е бил в нашия самолет.

— Може да е чакал някого и да са хванали по-късен полет.

Дилайла ме погледна.

— Учудвам се, че съм забелязала това несъответствие, а ти не си. Доколкото знам, си доста чувствителен към околната среда.

Мамка му. Направо ме закова. Но продължих да упорствам още известно време.

— Май вече не съм във форма — като се имаше предвид доста неловкият начин, по който бях паднал в капана ѝ, думите ми прозвучаха обезпокоително вярно.

— Щом нито го познаваш, нито си го видял, бих очаквала да се разтревожиш повече, когато ти съобщавам за присъствието му — нападна ме тя.

Не казах нищо. Докс беше изгърмял. Нищо не можех да направя.

— Кой е той? — попита тя.

Въздъгнах.

— Партньорът ми.

Тя кимна, сякаш ѝ беше вече известно. Всъщност си беше така.

— Бил е с теб в Манила, нали? Свих рамене. Нямах какво да кажа.

— Защо тогава не му се обадиш. Трябва да поговорим.

Осъзнах, че досега не бях виждал как Докс се държи в цивилизована компания. От представата ми стана неудобно.

— Не мисля, че идеята е добра.

Но тя изтълкува неохотата ми погрешно.

— Полезно ще е да обединим умствените си усилия.

За втори път през последните няколко дни си помислих: „От това няма да излезе нищо добро“.

И за втори път се чух да казвам:

— Добре.

Извадих телефона си и му се обадох. Той вдигна моментално и попита:

— Всичко наред ли е?

— Изящно — това беше кодовата дума, че всичко наистина е наред и че не съм под натиск. — Но приятелката ми те е забелязала на летището, а после и тук. Исква да се запознае с теб.

— Олеле, как така ме е забелязала? Да не си й казал ти?

— Не съм. Просто те е забелязала.

— Как? Ега ти конфуза.

Погледнах Дилайла. Тя се подсмивваше, явно си представяше репликите от другата страна на линията.

— Казах ти, че я бива.

— Да, то е ясно. Много ли ще ми се караш?

— Исква ли питане?

Той помълча.

— Добре. Сгафил съм. Но не пред нея, става ли? И без това ми е достатъчно неудобно.

— Добре.

— Обещаваш ли? Господи!

— Обещавам.

— Е, хубаво, къде да го направим? — интонацията му беше като на хлапе, което знае, че ще яде пердах.

— Мисля, че стаята ми е най-доброто място. Няма смисъл да виждат трима ни заедно.

Той въздъхна.

— Ей сега идвам.

Затворих. Дилайла попита:

— Много ли се разстрои?

Свих рамене.

— Сконфузи се.

Тя се усмихна.

— И аз на негово място щях да се сконфузя.

— Обещах да не му се карам пред теб.

Усмивката ѝ разцъфна.

— Обеща ли му?

Кимнах и добавих невинно:

— Но говорех само от мое име. Ти не си обещавала нищо.

Тя се разхили.

— Виждам, че си склонен към жестокост.

Погледнах я.

— Сериозно, как го забеляза?

— Казах ти, по несъответствията. Освен това... той е едър мъж, но когато погледнеш към него, все едно не е там.

Кимнах. Не виждах смисъл да ѝ казвам за снайперисткото му минало.

— Той е като доктор Джекил и мистър Хайд. Повечето време е шумен и досаден като сирена на линейка. Но когато дебне, направо изчезва.

— Точно затова ми щракна нещо. Отначало не го забелязах, а след това ми направи впечатление, че не съм го забелязала, ако разбираш какво имам предвид. Погледнах втори път и осъзнах колко е едър. Именно това ми подсказа, че е професионалист. Не е лесно едър човек да се слее така с обстановката. Дори по-дребните рядко успяват.

На вратата се почука. Отидох, заставах отстрани и се наведох да погледна през шпионката. Беше Докс.

Отворих вратата. Той почти закри слънцето зад себе си. Махнах му да влиза.

Дилайла се изправи. Докс я погледна малко гузно.

След това се обърна към мен. Очите му се разшириха леко при вида на насинената ми буза. След това забеляза синините и по ръцете ми. На лицето му цъфна характерната усмивка.

— Абе не знам какво сте правили нощес, но се надявам да е било по взаимно съгласие.

Мамка му. Е, Докс си беше Докс. Никой нищо не можеше да направи по въпроса.

Дилайла го гледаше. На лицето ѝ беше изписано нещо между умерено веселие и лек укор.

— Що за начин да се представи човек? — попита кротко, без да изпуска погледа на Докс от своя.

Той не сведе очи, но с него се случи нещо странно. Нахалната му усмивка изчезна и по бузите му се разля червенина. Отпусна ръце пред себе си, все едно държеше шапка, и каза:

— Ъ-ъ, не. Не, мадам, не е правилният начин.

Леле, какво ставаше тук?

Тя го окуражи с усмивка и протегна ръка. Главата ѝ беше високо вдигната, тялото ѝ беше изпънато, заело официална поза.

— Аз съм Дилайла.

Той пое ръката ѝ, разтърси я веднъж и сведе леко глава.

— Викат ми Докс.

Тя вдигна вежди.

— Докс ли?

Той кимна и се поизправи, имитирайки несъзнателно нейната поза.

— Съкратено от „неортодоксален“, мадам. Повечето хора явно така си мислят за мен.

Боже, все едно зло куче беше нахлуло в стаята, след което се беше търкулнало по гръб, за да го почешат по корема.

В очите на Дилайла проблесна разбиране и добронамерен хумор.

— На мен не ми изглеждате неортодоксален.

Изражението на Докс беше почти гробовно сериозно.

— Ами не съм. Аз съм си нормален. Останалите са неортодоксални — млъкна, след което добави: — Макар че си харесвам прякора. Нося си го от доста време. Ако искате, можете и вие да го използвате.

Тя се усмихна.

— Добре. Моля, наричай ме Дилайла.

Той кимна.

— Да, мадам — изчерви се, а аз си представих как се ругае наум.
— Искан да кажа, Дилайла.

— Нека да седнем — предложих аз.

Докс се обърна към мен, все едно чак сега си беше спомнил, че съм в стаята. Кимна. След това отново насочи взор към Дилайла и с жест посочи към канапето като истински джентълмен от Юга. Тя се

усмихна и седна. Аз се настаних до нея. Докс се разположи на стола и го обърна, за да е с лице към нас.

С Дилайла го осветлихме за дискусията си предишната вечер, както и за информацията, която бях получил сутринта.

Когато свършихме, той каза:

— Разбрах, че онези са убийци, от начина, по който се движеха. И се боях, че може да са от котилото на ЦРУ. Много кофти. Опитвам се да си създам навика да не обиждам шпионските организации и останалата подобна пасмина.

— Тъкмо това е въпросът — подхвърлих. — Коя именно организация сме обидили.

— А твоите хора? — обърна се Докс към Дилайла. — Джон ми каза, че са от Мосад или някоя от дъщерните му организации.

Тя вдигна вежди и ме погледна.

— Така ли е казал?

Докс сви рамене.

— Професионален облик, ако може така да се изразя. Преди години съм работил с някои израелски снайперисти.

Снайперисти. Защо направо не вземеше да ѝ връчи автобиографията си?

— Как ти се сториха? — попита Дилайла.

— Харесаха ми. Арогантни задници — ъ-ъ, исках да кажа типове — и защо не. Научиха ме на толкова номера, колкото и аз тях — ухили се. Снайперството му беше по-позната територия за разговор. Погледна към мен. — Специална карма се иска, за да обидиш ЦРУ и Мосад, и двете организации едновременно. Ако беше някой друг, щеше да ми е смешно — сетне впери поглед в Дилайла и физиономията му отново стана сериозна. — Настина се надявам, че можеш да ни помогнеш да се измъкнем от ситуацията, преди да е загрубяла.

Дилайла кимна.

— Ще опитам.

Докс сведе глава.

— Е, моите благодарности. Както и тези на партньора ми.

Тя ме погледна.

— Как да се свържа с теб?

Дадох ѝ номера на една от сим картите. През повечето време щях да държа телефона изключен, за да не ни проследят. Но от време на

време щях много предпазливо да проверявам гласовата поща, по-често и по-лесно отколкото чатрума.

— Добре. Налага се да изчезваме. Аз ще се погрижа за отписването на рецепцията.

С Докс се изправихме. Наведох се към Дилайла и я целунах.

— Благодаря ти.

Тя поклати глава.

— Не бързай да ми благодариш.

11.

Хилгър се беше прибрал в апартамента си на улица „Лугард“ в Мид Левълс доста след зазоряване. Беше заспал с черна превръзка на очите, когато телефонът на нощното шкафче иззвъня. Събуди се моментално, свали превръзката и премигна на светлината, струяща през прозорците на спалнята. Вдиша и издиша шумно и си прочисти гърлото. Имаше чувството, че знае кой се обажда, макар увереността му да не почиваше на никакво разумно обяснение. Вдигна телефона.

— Хилгър.

— Здравейте, господин Хилгър. Нашият общ приятел ми даде номера ви.

Гласът беше приятен и уверен, с лек арабски акцент. Хилгър се усмихна. Беше прав. Обаждаше се МЛЧ.

— Чудесно. Благодаря, че се обадохте.

— Линията обезопасена ли е? — попита гласът.

— Абсолютно.

Но гласът остана уклончив.

— Май е имало някакъв проблем в Манила.

— Имаше — отвърна меко Хилгър, за да не подплаши събеседника. — Както знаете, нашият общ приятел има врагове.

— И?

— Проблемът беше решен — не беше съвсем лъжа, защото очакваше в най-близко бъдеще да стане истина. А може вече да бе станало.

— Добре.

— Ако все още сте в района, се надявам да се видим. Бих искал да дойда на срещата лично.

— Последния път няхахте ли възможност да дойдете лично?

Този се опитваше да го притиска. Може да беше мухльо. А може и да изпробваше нервите на Хилгър. Както и да е.

— Нямах възможност. Но май е било за добро.

Мъжът от другата страна се изхили. Това беше добре.

— Къде предлагате да се срещнем?

— Защо не дойдете тук, в Хонконг? Като мой гост. Ще ви настаня в най-добрия хотел. Можем да наемем яхта, да отидем на конни състезания, каквото кажете.

— Боя се, че не разполагам с много време.

Да, човекът беше дребна душица. Искаше да покаже, че той командва и той поставя ограниченията. Но основното беше, че неявно се беше съгласил със същността на онова, което му предлагаше Хилгър. Сега номерът беше да се фокусира около тази същност и едновременно да не разсейва заблудата му, че той води парада.

— Разбирам. Но все пак, ако плановете ви позволяват, според мен ще откриете, че една напълно безплатна екскурзия до Хонконг с билет първа класа е доста приятно преживяване.

Човекът отсреща замълча. Явно размишляваше. От личен опит Хилгър се беше убедил, че богатшите обикновено са най-стиснатите и лакоми хора на планетата. Този сигурно можеше да купи половината Хонконг, обаче от перспективата да получи съвсем малка част от него на чужди разноски му потичаха лигите.

— Ще видим — каза гласът.

Хилгър знаеше, че това означава „да“. Усмихна се.

— Предлагам да организирам нещата и да ви пиша в чатрума. Възможно ли е да вечеряме заедно утре? Ще обсъдим работата, а ако имате време, ще останете няколко дни на мои разноски.

— Можем да вечеряме утре — съгласи се мъжът и тъкмо това интересуваше Хилгър.

— Отлично. Ще организирам нещата и ще ви пиша веднага.

— Прекрасно — мъжът затвори.

Хилгър стана и отиде до бюрото си. Включи лаптопа и потъна в размисъл. Сега, когато Калвър и Гибънс ги нямаше, щеше да е разумно да вземе Уинтърс на срещата с МЛЧ. Агентът така или иначе щеше да дойде в Хонконг, за да докладва какво е научил от Рейн и Докс. На МЛЧ тази малка изненада можеше и да не му хареса, но едва ли щеше да се оттегли. Струваше си да му разроши малко перушината, но трябваше да си осигури гръб на срещата, както и човек, на когото после да прехвърли нещата. Имаше нужда и от присъствието на Мани, който да даде одобрението си. Значи вечеря за четирима. Хилгър знаеше точното място за тази вечеря.

Следващия час прекара на телефона и в интернет, за да уреди всичко и да подготви играчите. Когато свърши, провери един от обезопасените си чатрумове.

Леле, какъв съм пич, помисли си и се изпълни с гордост от качествата на хората, с които работеше. Беше настъпил пробив — хората на Хилгър бяха имали късмет да проследят Докс до Банкок. Онзи беше направил грешка и щеше да плати за нея. Ако Рейн беше с него, а Хилгър се обзалагаше, че го придружава, и двамата щяха да платят. Телефонът иззвъня.

— Хилгър.

— Аз съм — казаха от другата страна.

Хилгър разпозна леко носовия глас. Беше човекът му в Съвета по национална сигурност.

— Кажи.

— Имаме нов проблем.

Хилгър не каза нищо.

— Тази сутрин ми се обадиха. Един журналист от шибания „Вашингтон Пост“.

Тревогата на Хилгър се разля в почти приятно хладно спокойствие.

— Какво искаше?

— Интересуваше се верни ли са слуховете, че двамата в Манила са били служители на ЦРУ и че са загинали, докато са били на среща с известен терорист.

— Нещо друго?

— Не каза.

— Може просто да е опипвал почвата.

— Едва ли. В някои отношения информацията му беше съвсем достоверна. Според мен някой го захранва.

Мамка му, някой нареждаше мозайката прекалено бързо.

— Ще напише ли статия?

— Не мисля. Поне не още. Според мен ще потърси още информация.

— Значи разполагаме с време.

— Виж какво, струваше ми доста усилия, за да залича следите след Квай Чунг. Не знам дали ще успея още един път.

Хилгър вдиша и издиша.

— Няма да ти се наложи.

— Гледай да оправиш ситуацията, и то бързо — отвърна гласът.

— Не можем да си позволим разследване. Стига толкова.

Сериозно?

— Оправям я днес — каза Хилгър. — Ще ти се обадя, след като приключа.

— Добре.

Хилгър затвори. Погледна телефона и се замисли какво ли става в Банкок. За миг се зачуди дали не трябваше сам да отиде и да контролира развитието на операцията. Не. Уинтърс беше най-добрият. Хилгър го беше виждал в действие и гледката не беше приятна. Но човекът постигаше резултати.

Погледна часовника на бюрото. Може би постигаше тези резултати точно сега.

ВТОРА ЧАСТ

12.

Дилайла изчака един час, за да даде на Рейн и Докс достатъчно време да отпътуват, след което се обади на мобилния телефон на Гил.

Той вдигна на първото позвъняване и Дилайла си го представи, както винаги на този етап на операцията, сам в затъмнена хотелска стая, без да яде, пие и спи, сложил мобилния телефон на масата или бюрото пред себе си, мълчаливо и търпеливо чакащ устройството да звънне, за да отприщи към света справедливия му гняв и да го тласне да извърши онова, в което бе най-добър.

— Кен — прозвуча отговорът му на иврит. — Да.

— Аз съм — каза тя. Не получи отговор. Без да обръща внимание на сричките му за вземане на надмощие, Дилайла продължи: — Нашият приятел си тръгна тази сутрин. Събра си багажа и изчезна.

Настъпи мълчание, след което Гил проговори.

— По дяволите. Ти къде си?

— На Пукет.

— Защо не ми се обади по-рано?

— Нямах възможност. През цялото време бяхме заедно.

— Той не спи ли?

— А ти?

Гил млъкна. Несъмнено се опитваше да измисли подходящ отговор. След като не успя, каза:

— Значи те е завел на Пукет.

Дилайла схвана намека и се ядоса.

— Гил, знаеш как стават нещата. Някои мъже просто имат правилен подход към жените. Знаят как да получат каквото искат.

Съжали в момента, в който го изрече. Повечето пъти нагласата да не позволява да я унижават й вършеше работа, но този път щеше да й навреди. Искаше от Гил информация. За да я получи, трябваше да го манипулира, а не да реагира на постоянните му дребнави провокации. Вярно, отвърщаше на ударите, но все пак играеше неговата игра. За да победи, трябваше изцяло да промени стратегията.

От другата страна на линията Гил мълчеше и тя се замисли дали коментарът ѝ не го беше обидил наистина. Тази мисъл смекчи гнева ѝ и породи нещо като жалост. Стори ѝ се, че това чувство може да се окаже полезно.

Зачуди се дали Гил просто не се нуждае от победа в постоянната им словесна битка. Може би тогава ще си върне усещането за мъжественост и ще се държи по друг начин, без да я обижда непрекъснато. Често си мислеше, че и правителството има нужда от нещо такова в отношенията си с палестинците. В крайна сметка тъкмо след Седемдневната война, когато натри носа на Израел, Египет показва склонност да преговаря за мир. Навярно и с Гил беше така. И когато се окажеше в непривичната за него ситуация на успех и власт, сигурно щеше да прояви благосклонност или поне небрежност по отношение на информацията. Да, точно така трябваше да играе. Щеше да го остави да спечели.

След малко партньорът ѝ попита:

— И какво стана?

— Според мен заподозря нещо.

— Някаква представа къде е отишъл?

— Не.

— Мамка му.

Именно, мамка му. За Гил неуспехът да убие някого, на когото е вдигнал мерника, сигурно беше като прекъснат полов акт.

— Къде си? — попита тя.

— В Банкок.

Очакваше го. Беше им казала, че отива в Банкок, за да се види с Рейн. Гил е искал да е възможно най-близо, за да действа бързо.

— За да се махна оттук, ще ми се наложи да се върна до Банкок — каза Дилайла. — Искаш ли да се видим, за да ти разкажа подробностите? — След което добави, привидно импулсивно: — Всъщност защо ти да не дойдеш тук. Страхотно е и не знам кога друг път ще имаме такава възможност.

Настъпи продължително мълчание.

— По-добре ела ти — рече Гил след известно време.

Паузата ѝ подсказа, че предложението да дойде на Пукет го е изкушило, може би заради намека на първото лице множествено

число. Самият отговор пък говореше, че подозира нещо; иначе изкушението щеше да надделее.

— Добре. Ще взема следващия полет и ще ти се обадя, като пристигна. До няколко часа, ако не й по-рано.

— Ще чакам — каза той и затвори.

Дилайла кимна. Непознато място, само те двамата, далеч от хората, които познаваха... идеалната среда за отпускане и разкриване на душата. Беше го виждала безброй пъти. По дяволите, Джон й беше приложил точно същия похват.

Колата на хотела я откара до летището. Успя да вземе полета на „Тай Еър“, който излиташе след по-малко от час. Обади се на Гил, след като кацна на летището в Банкок. Той я попита дали може да дойде в хотел „Ориентал“, за да се срещнат на верандата на ресторанта над реката. Обеща му, че ще бъде там до час.

Обедният трафик не беше натоварен и пътят й отне по-малко от четирийсет минути. Щом видя хотела, разбра защо Гил го беше предпочел. Класическата колониална постройка заемаше цяла пресечка и сигурно имаше безброй входи и изходи. Гостите на хотела можеха да го напускат с такси, тук-тук или речно такси кажи-речи отвсякъде. А охраната, макар и дискретна, бдеше неотстъпно — имаше камери за наблюдение и пазачи с радиостанции. Всичко това затрудняваше максимално евентуална засада — рискът организаторът й да бъде заснет на видеолента беше висок, — както и проследяването, защото се налагаше следящият да е неприемливо близо до следения. Гил не беше просто подозрителен, беше направо обезпокоен, че партньорката му е преминала в другия отбор.

За миг я обзе познатият гняв заради наранено достойнство. След това осъзна, че Гил не греши чак толкова.

Мина през фойето и излезе на верандата. Гил се беше подпрял на парапета като турист, захласнат от гледката към реката. Но в момента на пристигането й хвърли поглед през рамо и я видя. Изправи се и кимна. Видя го да поглежда зад нея, а после и встрани.

Носеше свободно пусната над панталона риза като повечето други туристи. Разликата беше, че обичайното небрежно облекло улесняваше скриването на пистолета, който без съмнение си бе у него. Беше десняк и пистолетът сигурно беше втъкнат отдясно на колана под ризата — сполучлив компромис между дискретността и бързия достъп.

Не че това имаше някакво значение за нея в този момент — Гил си беше Гил и макар че беше задник, бяха от един отбор, — но оценките от този род ѝ бяха станали втора природа и ги правеше автоматично, независимо с кого се срещаше.

— Приятно местенце — отбеляза, пренебрегвайки очевидната му подозрителност.

Той кимна, но не отговори. Очевидно беше напрегнат. Трябваше да го успокои по някакъв начин.

— Какво ще правим? Тук ли ще стоим? Или ще отидем другаде?

Гил я изгледа и сви рамене.

— Можем да останем тук.

— Добре. Защото съм гладна.

Седнаха в открития ресторант над реката. Гледката беше великолепна и тя успя да ѝ се наслади в пълна степен, защото Гил седна с гръб към водата. Дилайла не обичаше да е с гръб към вратата, но много от мишените ѝ също се тревожеха за безопасността си, така че вече бе свикнала с тази неизгодна позиция. Рисковете на професията.

Поръчаха си *као пад гунг* — все пак се намираха в Банкок и нямаше смисъл да се лишават от прелестите на местната кухня — и се разговориха. Тя разказа как се бяха стекли нещата с Рейн от момента на срещата им на летището в Банкок. Остави Гил да задава въпросите. Отначало той си позволи удоволствието да направи няколко неприлични намека. Очакваше ги и беше решила да не им обръща внимание, но след поредното заяждане се чу да казва: „Виж какво, дай да се държим като професионалисти.“ Това явно го отрезви, а Дилайла разбра, че тази нейна реакция, по-искрена от стратегията, която беше планирала, беше по-добрият вариант. Остави го влезе в ролята на разпитващ, а не на слушател. Така щеше да се чувства по-удобно. Да смята, че контролира нещата.

Гил се оглеждаше често. За непредубедения наблюдател щеше да прилича на турист, който иска да се наслади на екзотичната обстановка от всички възможни ъгли. Или на човек, който чака някого и се оглежда дали вече не е дошъл. Но тя знаеше защо го прави. И не ѝ харесваше, че продължава. Реши да го предизвика.

— Изнервям ли те? — попита с приятелска и леко развеселена усмивка по време на една от проверките.

Той я погледна.

— Не.

Усмивката ѝ стана по-широка, но внимателният тон остана.

— За момент реших, че се съмняваш в мен.

— Съмнявам се във всички.

Дилайла подозираше, че това е тъжната истина.

— Точно пък в мен — изрече със съжаление.

— Нищо лично.

— Сигурен ли си? — интонацията ѝ беше точната комбинация от тъга и неувереност.

Той поклати глава. Или нямаше смелост, или му липсваше желание да задълбава в тази тема.

— Според теб какво го е подплашило?

Дилайла разбра, че уловките ѝ не бяха свършили работа. Добре, щеше да играе по интуиция. Сви рамене.

— Той си е параноик по природа. Докато не предложих да отидем на онзи частен плаж, всичко беше под неговия контрол. Но явно фактът, че някой друг предлага място и време...

— Не трябваше да избързваш толкова. Подплашила си го.

Друг път подобна забележка щеше да я накара да го захапне за гърлото. Гил очакваше точно това и беше подготвен да се справи. Но за днес си бяха разменили достатъчно крошета. Ако той държеше да налита, тя просто щеше да отстъпи встрани. Да видим тогава как щеше да запази равновесие.

— Знам — и сведе поглед, сякаш това признание я смуцаваше и сякаш Гил я беше хванал в провинение. — Съжалявам. Трябваше да съм по-деликатна. Грешката е моя.

Настъпи пауза, през която Гил осмисляше чутото.

— Просто не е характерно за теб. Обикновено инстинктът ти е доста добър.

Демонстративен комплимент, но всъщност начин да покаже кой тук е в правото на съдник, при това компетентен. Следователно комплимент, който при други обстоятелства щеше да я вбеси.

Усмихна се плахо, все едно възхитена от увереността му и смутена от собствения си пропуск, след което отклони поглед.

След малко Гил продължи.

— Не се притеснявай. Ще намерим друг начин.

Дилайла го погледна.

— Благодаря ти.

Той поклати глава и сведе очи, сякаш засрамен от признателността ѝ.

Дилайла видя пролуката и атакува.

— Гил. Защо си винаги... толкова враждебен към мен?

Той се опита да изобрази учудване, но не успя напълно.

— Аз? Враждебен към теб? Няма такова нещо.

— Престани. Знаеш, че е така. Непрекъснато го усещам.

Той отново поклати глава.

— Виж какво, имам работа, и то сериозна работа. В повечето случаи не ми остава време за дипломация. Но явно някои хора не го разбират.

Естествено, и това е вярно донякъде, помисли си Дилайла с уважение към инстинктивния отговор, който не беше лъжа, а само полуистина.

Засмя се по-уверено.

— Добре, сигурно аз съм прекалено чувствителна.

— И твоята работа не е лека — протегна той ръка за примирие.
— Знам го.

Дилайла сведе поглед, сякаш доброжелателността му беше засегнала някаква много дълбоко погребана част от душата ѝ, сякаш искаше да му каже още много неща, но не намира точните думи. Забеляза, че не беше правил обичайния оглед вече цяла минута.

Бяха на половината път към разбирателството. Знаеше, че на него му се иска да го извървят докрай и че няма да я отблъсне точно сега.

— Ще оставя още едно съобщение в чатрума. И ще му кажа, че съм много обидена от начина, по който ме е изоставил. Може отново да го накарам да се срещнем.

Гил кимна. Тя долови, че му се ще да останат на не толкова професионални теми. Че подсъзнателно би скочил през няколко обръча, за да се върнат на предишната тема.

— А може да получим информация и от ЦРУ — продължи тя. — Те също го издирват. Вече дадох ли ни някакви сведения?

— Не.

— Така ли? Мислех, че се консултират с приятелските разузнавателни централи.

— Още не са.

Дилайла кимна.

— Знаеш ли какво си мисля? Може да ти прозвучи странно, ама... ние сигурни ли сме, че онези двамата са от ЦРУ?

Гил кимна, очевидно доволен, че притежава недостъпна за нея информация и ѝ се налага да го пита.

— Сигурни сме.

— Защото нали ги знаеш американците. Доста ще им е трудно да контролират тип като Лави. Ако Конгресът разбере, някой ще загази.

Гил се разсмя. Шегите с некадърността на ЦРУ бяха като да ловиш риба в бъчва. А и майтапът беше един вид ласкателство, подхранване на самочувствието, че, виж сега, Гил, ние не сме такива. И сме от един отбор.

— Преди година, когато за пръв път заподозряхме какви ги върши Лави, аз бях шеф на екипа, който го следеше физически и електронно. Видяхме го да се среща няколко пъти с един американец, когото познавам като Джим Хъкстън от първата война в Залива, но който сега явно се нарича Джим Хилгър. По онова време Хилгър беше в Третия специален отряд на американската армия. Дватама американци, които Рейн е убил в Манила, са служили заедно с него. След войната и тримата са напуснали армията и са постъпили в ЦРУ.

Дилайла се изненада, че познанствата му датираха толкова отдавна.

— Ти... работил ли си с тях?

Гил кимна.

— Поставихме насочващите маркери за ракетата „Скъд“, която удари бункера на Саддам Хюсеин. Иначе не знам с какво още са се занимавали. Не си даваха труда да ни осведомяват.

Дилайла помисли малко.

— Те ли ти казаха, че отиват на работа в ЦРУ?

Той сви рамене.

— Знаеш как е, някой и друг намек, намигване. Но поведението на Хилгър с Лави го потвърждава, не че е необходимо някакво потвърждение. Прехващаме електронни комуникации. Хилгър има

кодово име в ЦРУ — Топ Дог. Да ти кажа ли какво име са дали на Лави?

Тя кимна.

— Еврейчето.

— Леле.

Гил отново сви рамене.

— Оттам разбрахме.

— А знаем ли какво са правили онези двамата с Лави в Манила?

— Не. Нямахме и представа, че ще бъдат там, иначе щяхме да отзовем Рейн.

— Според теб за какво му е на Управлението Лави?

— Знам ли. За каквото и да е, не ни казват. Ако ни бяха информирали, можеше да решим, че Лави е по-полезен жив, отколкото мъртъв, поне за известно време. В някои ситуации правителството иска отстраняването на хора като Лави... — той махна с ръка, все едно прогонваше нещо.

— За да може някой друг да заеме мястото им — довърши тя с неподправена тъжна усмивка.

— Знаеш как е. Руши и лишавай — това е играта. Премахването на Лави ще разруши мрежите, които разчитат на него. И ще ги лиши от неговия опит.

Тя кимна. Сега беше моментът да върне разговора към личните теми. Щеше да му се подчини, но не по начина, по който той се надяваше.

— Помниш ли онази нощ във Виена? — попита и го погледна в очите.

Той задържа погледа ѝ, но не отговори. Дилайла знаеше, че иска да каже „да“, за да я накара да продължи, но го е страх, че изричането на тази дума ще бъде признание за нещо, което не желаше да признава.

— Не че не исках. Не можех. С колеги спазвам дистанция. Иначе ще полудея. Можеш ли да ме разбереш?

Той кимна объркан. И какво друго да направи?

— Възхищавам ти се за работата, която вършиш — продължи тя. — Знам, че е трудно. Просто... просто исках да ти го кажа.

Подтекстът беше „толкова много други неща искам да ти кажа“. Възхищението и дори тайното желание нямаше как да не го размекнат.

Поне щяха да отвлекат мисълта му от далеч по-съществените неща, за които го беше разпитвала досега.

— Всичко е наред — усмихна се колебливо и едва доловимо той.

Беше го принудила да приеме, че този път няма да има нищо. Но все пак да се надява, че е възможно да се случи друг път.

И тя му се усмихна. Мъжете бяха толкова лесни.

13.

Щом се върнахме в Банкок, двамата с Докс се регистрирахме в „Гранд Хаят Ераван“ на „Рачадамри“. Не беше толкова дискретен като „Сукотай“, но аз не обичам да използвам едно и също място два пъти поред. Липсващото очарование на малкия хотел „Ераван“ компенсираше с оперативно удобство: предлагаше многобройни входи и изходи на два етажа и значителна охранителна инфраструктура, състояща се от гардове и видеонаблюдение. Обикновено следенето и охраната за мен са пречка и се опитвам да ги избягвам. Но този път предпочитам да бъда на място, където всеки, пожелал да ме посети неочаквано, ще бъде възпрепятстван. Не че някой знаеше къде съм, но сънят ми винаги е по-спокоен, когато повечето пластове са си на мястото. А ако са налице и най-качествените памучни чаршафи... е, в тази професия глезотиите не се срещат под път и над път. Възползвам се, когато мога.

Нямаше какво да правим, освен да чакаме, и затова оставих Докс да ме изведе на още една вечеря в града. Онази преди няколко дни ми беше доставила удоволствие, доста по-голямо от обичайната самотна вечер в хотела, та не му беше много трудно да ме убеди. Но този път аз щях да избира мястото.

Слязох във фойето точно в осем, както се бяхме разбрали. Той отново беше подранил и отново приличаше на местен чужденец с кремавата си ленена риза с къс ръкав, пусната над джинсите. Четеше книга. Приближих се и прочетох заглавието: „Отвъд доброто и злото“.

— Ницше ли четеш? — удивих се.

Докс вдигна глава.

— Защо да не чета Ницше?

Смутих се, каквото и да отговорех, сигурно щях да го обидя.

— Ами...

Той се усмихна.

— Знам, знам, всички си мислят, че един южняк не може да бъде интелектуалец. Е, баща ми работеше в една голяма фармацевтична компания в Германия и аз израснах там. Изучавахме дъртия Фридрих в

училище и ми хареса. Всичките онези работи за желанието да властваш и прочие. Сега, като го чета, ме успокоява.

— Кой ли шъ си пумисли? — имитирах диалекта му.

Той се разсмя.

— А ти бе каубой, как изобщо разбра какво чета? Надхвърляш очакванията ми.

Свих рамене.

— Като малък все избирах губещата банда. Най-доброто скривалище се оказа библиотеката. Никога не се сещаха да ме търсят там. Накрая ми доскуча и започнах да чета книгите. И не спрях.

— Да избираш губещата банда ли?

Разсмях се.

— Май така излиза. Не спрях да чета, това имах предвид.

— Значи ето откъде взимаш разните сложни думички, дето толкова ти допадат. Беше ми чудно. Пък и не се стряскаш от моя богат речник. Даже дума като „перинеум“ ти е втора природа.

— Кой го казва.

Той затвори книгата и се изправи.

— Е, къде сме тази вечер? На дискотека? В салон за масаж?

— По-скоро ми се ще да идем на мач в „Лумпини“, а след това може и на бар. Бар за възрастни.

— Нямам нищо против да погледам малко тайландски бокс. Ама не съм сигурен за възрастния бар... Всъщност, да не е като филмите за възрастни? Тях ги харесвам.

— Значи ще се разочароваш. Но не виждам защо да не пробваш.

Докс се ухили.

— Естествено, че ще опитам. Аз съм трисексуален, готин, и опитвам от всичко поне веднъж.

Слязохме по стълбището и излязохме през мола на „Амарин Плаза“. На улицата Докс започна да маха за такси.

— Чакай — спрях го. — Дай да се поразходим.

— Да се поразходим... Налага ли се? Нали проверихме на идване. Чисти сме.

— Това, че си бил чист, не означава, че и сега си чист. Вчера си се къпал, нали? Това означава ли, че днес няма да вземеш душ?

— Да, ама...

— Има и други начини за проследяване, освен физическия. Спомни си какво каза Дилайла. Търсят ни доста мотивирани хора. Дай да не ги улесняваме.

Той въздъхна.

— Добре де, добре. Просто не искам да изпусна мачовете.

Отидохме пеша до „Чит Лом“ и взехме въздушната железница за една спирка до „Плоен Чит“. Изчакахме на платформата всички пътници да се разотидат и се качихме в обратната посока до „Сиам“. Слязохме с асансьора до приземното ниво, минахме през един от суковете и излязохме на „Анри Дюнан“, където хванахме такси.

Докс си погледна часовника.

— Сега доволен ли си? Изпуснахме половината мачове.

— Добрите мачове започват в девет. Той ме погледна.

— Ти май познаваш Тайланд по-добре, отколкото изглежда, готин.

Свих рамене.

— Прекарал съм тук известно време. Но не наскоро и не като теб.

— Вие сте мистериозен тип, господин Рейн.

Трепнах леко, когато произнесе името ми. Знаех, че съм параноик, както Хари не пропускаше да ми напомня. Наистина името едва ли говореше нещо на шофьора на таксито, който ни беше взел напълно случайно и който така или иначе със сигурност не говореше английски. Но защо трябваше да го използва? Ако параноята не ти струва нищо, защо да не й отдадеш дължимото? Досега този подход беше успешен.

Но запазих мълчание. Започвах да се уча, че с Докс, а може би и с всички останали, трябва да подбирам битките си.

Пътуването до стадион „Лумпини“ отне десет минути. Купихме си билети за места до ринга за по хиляда и петстотин бата и влязохме.

Муай тай, или тайландският бокс, е местният спорт. Състезателите са с ръкавици и в това отношение, както и в някои други, играта на пръв поглед прилича на западния бокс. Но тайбоксорите легално и ентусиазирано вкарват в боя краката, колената, лактите и главите си дори при клинчове, които западните рефери моментално биха разделили. Атмосферата по време на мача също е различна, защото липсват всичките просташини между

състезателите, които вече доминират в повечето американски спортове. Тайбоксьорите загряват заедно на ринга и не си обръщат голямо внимание, докато изпълняват танците *вай кру*, с които отдават почит на треньорите си, след това се бият под съпровода на музика, която е влудяваща кръвта смесца от кларнет, барабани и цимбали. Преди години в Япония се запознах с един бивш тайбоксьор, дошъл в „Кодокан“ да тренира джудо. Научихме се взаимно на много неща, а у мен остана голямо уважение към свирепостта и ефективността на тази бойна система.

Стадионът беше изцяло подчинен на функционалността: три реда седалки, грапави бетонни подове, ярко луминесцентно осветление, обливащо ринга с убийствена бяла светлина. Въздухът смърдеше на години пот и лечебни мазила. Най-пълнен беше вторият ред, почти само с тайландци — там се разиграваха най-сериозните залагания, и всеки як ритник по пиццала или удар с широк замах се посрещаша от тях с хорови крясъци, вдъхновени колкото от жаждата за печалба, толкова и от жаждата за кръв.

Хванахме последните три мача за вечерта. Както винаги, останах впечатлен от уменията и страстта, които тези мъже демонстрираха на ринга, но този път ме жегна и лека завист. На тяхната възраст бях не по-малко бърз и скоростта ме беше направила победител в безброй неприятни срещи отблизо. Но рефлексите ми, макар още добри и поддържани с внимателно подбрана диета, хранителни добавки и всекидневни упражнения, вече не бяха същите. Попипах ножа в джоба си и си помислих: „Е, затова пък имам играчка. И гъвкава тактика.“

Докс беше в обичайното си шумно настроение, крещеше ентузиазирано и дори ставаше да поздравява на тайландски победителите, които слизаха от ринга. Щеше ми се да не се набива толкова на очи, но ми беше ясно, че за него е невъзможно. Напомних си, че ако искам това странно партньорство да доведе донякъде, се налага повече или по-малко да приемам Докс такъв, какъвто е.

След края на последния мач излязохме навън.

— Нощта тепърва започва. Ще нападаме ли тоя твой „възрастен бар“? — подхвърли Докс.

Кимнах.

— Да, освен ако не си уморен.

Той се ухили.

— Аз не съм, гледай ти да не си. Хайде да хващаме такси — но като видя изражението ми, въздъхна: — О, човече, пак ли...

— Само до края на улицата. Ще минем покрай парка „Лумпини“. Там ще вземем такси. Дори ще ни е по-лесно, защото няма да има толкова народ.

— Покрай парка „Лумпини“? Че там няма жива душа.

— Още по-добре. Значи няма да имаме конкуренция.

Той въздъхна шумно и кимна, а аз осъзнах със странно чувство на признателност, че върши наум същите изчисления като мен — как да постъпи, ако иска нещо да стане.

Повървахме, после взехме такси. Пътят до мястото, което имах предвид, беше само няколко минути: „Браун Шугър“ — най-добрият джаз клуб в Банкок.

Намираше се на „Сой Сарацин“ срещу северозападния край на огромния парк „Лумпини“. Оповестяваше съществуването си дискретно и със самочувствие — семпла зелена тента с бели букви: „Браун Шугър — най-хубавият джаз ресторант“. Фасада от червени тухли, врата от лакирано дърво, отворена и подканяща. Витрина с наредени върху стъклени рафтове дреболии — керамична кана за вино с картата на щата Кентъки, старинен шейкър за мартини, колекция от стъклени бутилчици, двойка метални кутии за кафе, чашка, керамични войници в Наполеонов униформи. Няколко дървени маси и столове покрай пътеката, осветявани единствено от светлината, идваща от вътрешността на клуба.

Доволен бях, че мястото все още процъфтяваше. Беше хванато като в клещи от алеята отдясно, а отляво от разни неонов барове с имена като „Бар Д“, „Стаята“ и „Кафе Ноар“. За разлика от „Браун Шугър“, който притежаваше класически дух — някои биха го нарекли вехт, — другите изглеждаха лъскави и нови. Предчувствах, че до една година няма да ги има. „Браун Шугър“ може и да беше стар, но беше бегач на дълги разстояния.

Слязохме от таксито, пресякохме улицата и влязохме. Табела до вратата оповестяваше, че свири формация на име „Анодард“. „Анодард“ се оказаха две китари, саксофон, клавирни, ударни и красива вокалистка. Изпълняваха хубави кавъри на „Бейби Айс“ на Бренда Ръсел в основната зала — помещение с нисък таван, събиращо трийсетина души и пълно около три четвърти. Декорът беше точно

какъвто трябваше: приглушено осветление, гол таван, овехтели маси и столове, избелели плакати с автографи на джазови състави по стените. Надявах се никога никому да не хрумне да прави хирургия за подмладяване на това място. Седнахме на маса вдясно от бара с изглед към оркестъра. Единственият недостатък на „Браун Шугър“ беше пълната липса на въображение при подбора на малцово уиски, но аз се задоволих с един осемнайсетгодишен „Гленливет“. Докс си поръча „Столична“ с лед. Облегнахме се, отпихме от питиетата си и заслушахме музиката. Оказа се повече поп, отколкото джаз, но „Анодард“ бяха добри и това беше важното.

Беше ми малко странно да слушам музика на живо в компания. Обикновено ходя по клубовете сам, пристигам и си тръгвам тихо и незабелязано, без да се притеснявам дали на другия музиката му е харесала колкото на мен. След около половин час, когато съставът си взе почивка, попитах Докс:

— Е? Как го намираш?

Той се намръщи, сякаш размишляваше усилено.

— Май ще ми трябва малко време да свикна. В повечето посещавани от мен банкокски барове девойките танцуват по масите и на бикините им има номера. Но откривам привлекателност и тук.

Кимнах.

— Ясно, има надежда да станеш човек.

— Певицата е доста секси.

— Слаба надежда.

Той се разсмя.

— Готин, тази Дилайла е дама от класа. Не проумявам какво прави с окаян тип като тебе.

— И аз не знам.

В усмивката му се мярна известна доза похот.

— Май те беше понабила там, на Пукет. Не знаех, че си падаш по тия работи.

Огледах се за сервитьорката.

— Обичам, когато жената не крие страстта си — продължи Докс с дълбокомислен тон, явно не се обезпокои от липсата на реакция от моя страна. — Леле, само като си помисля, и ми става.

— Не се чувствай длъжен да споделяш.

— Хайде сега, нали сме партньори и приятели и сме във великия Банкок — страната на усмивките! Можем малко да пригладим перушината.

— Докс, твоята перушина никога не е щръквала.

— Ще го приема като комплимент. Както и да е, според мен твоята дама ще ни помогне. Имам добро предчувствие за нея.

— Така ли?

— Така.

— Не можеш непрекъснато да се осланяш на предчувствия.

— Готин, след като нямам твоята космическа параноя, на какво ми остава да разчитам, ако не на интуицията си? Пък и тя ми служи доста вярно, за което свидетелства самото ми присъствие тук.

С изненада открих, че думите му ме жегват. Още от заминаването ни от Пукет несъзнателно разигравах в главата си всякакви сценарии, подлагащи на изпитание надеждата, че Дилайла е била искрена с нас. Според мен беше искрена. Просто ми се щеше да имам необременената вяра на Докс. Казах само:

— Ще видим.

Сервитьорката дойде и си поръчахме още по едно. В заведението от време на време влизаше по някоя двойка или група. Доволен бях, че Докс всеки път поглежда кой влиза. При професионалистите това трябва да е мигновен и ненатрапчив рефлекс, извършван абсолютно автоматично като дишането. Професионалистът винаги иска да знае кой идва, да усеща тълпата.

По някое време вдигнах поглед, за да видя влизащата в клуба убийствено красива тайландка. Беше в калаеносива копринена блуза без ръкави с висока китайска яка, прилепнала черна копринена пола малко над коляното и остри високи обувки без пета. Гримът ѝ беше съвършен, а косата ѝ беше вдигната в изящен кок, подчертаващ идеалното ѝ телосложение и уверената ѝ походка. На ушите ѝ проблясваха висящи обици от нефрит.

Седна на бара като царствена особа на трон и огледа обстановката. Докс ме сръга в ребрата.

— Видя ли момичето, дето влезе?

Кимнах и се зачудих дали не съм му гласувал прекалено голямо доверие с проверките на периметъра. И дали по-вероятното обяснение не беше извънредната му похотливост.

Жената забеляза, че Докс я зяпа, и се усмихна. Той ѝ се усмихна в отговор.

Страховно, помислих си. Почва се.

— Видя ли бе? Тя ми се усмихна.

Изгледах го.

— Сигурно е проститутка, Докс. Усмихва се на всекиго. Особено на западняци, които могат да ѝ купят обици от нефрит.

— Готин, хич не ми пука с какво си изкарва хляба. И да е на свободна практика, кой може да я вини? Не е там въпросът. Важното е, че ме харесва. Сигурен съм.

— Харесва парите ти.

— Може и тях да харесва, пък и защо да не ѝ дам бакшиш, за да ѝ покажа възхитата си и просто да я подпомогна в най-общ смисъл. Но нямаше да я харесам, ако не ме искаше заради самия мен. Само гледай.

Той се обърна и ѝ отправи подканваща усмивка. Тя му отвърна, каза нещо на бармана и стана. Пое към нас.

Докс се обърна към мен.

— Какво ти казах?

Пълната липса на свян, с която пристъпваше към Докс, потвърди подозрението ми, че е проститутка. Но ми хрумна, че присъствието ѝ тук е малко необичайно. Скъпоплатените проститутки по принцип наобикаляха клубове за танци и барове като „Спасо“ в „Гранд Хаят“, а не автентични забутани места като „Браун Шугър“. Е, може да не ѝ е проработил късметът в съседните барове, може да е дошла заради музиката или кой знае за какво. Все пак, както винаги при всяко несъответствие, бдителността ме постави нащрек. Макар непрекъснато да си давах сметка какво става в помещението, се огледах, за да проверя, дали всичко е наред. Изглеждаше нормално.

Момичето дойде до нашата маса. Огледах ръцете ѝ. Дясната бе празна, с лявата държеше миниатюрна черна чантичка, побираща сигурно само мобилен телефон, червило и огледалце. Не долових сигнал за опасност. Но усещането, че нещо не е както трябва, продължаваше да не ми дава мира, поради което останах нащрек.

Тя погледна първо мен, а после Докс и с едновременно сладък и леко дрезгав глас изрече:

— Здравсти. Аз съм Тиара.

Акцентът ѝ беше силно тайландски.

— Здравсти, Тиара — отвърна Докс и я дари с широка усмивка. — Аз съм Боб, а този тук е Ричард. Но повечето му викат Дик — погледна ме и се ухили още по-широко.

Момичето протегна ръка на Докс и той я пое. Протегна и на мен. Поех пръстите ѝ и ги стиснах леко. Възглавничките им бяха меки, без мазоли. Докато измъкваше ръката си от моята, огледах китката ѝ. Пръстите ѝ бяха дълги, с идеален маникюр, а светлината се отразяваше в ноктите ѝ като в скъпоценни камъни.

— Би ли желала да се присъединиш към нас с Дик за едно питие? — попита Докс.

Момичето се усмихна лъчезарно и извърши някакви микроскопични поправки в прическата си.

— Да, много ще ми е приятно.

Сигурно само това знаеше на английски. Това, а може би и „Ох, какъв голям хуй! О, толкова много ме празниш!“, и други подобни шекспировизми на занаята.

Станах и ѝ предложих моя стол, който беше до този на Докс, след което погледнах към тоалетните.

— Заповядайте — казах. — Аз отивам до едното място. Тъкмо да се запознаете.

Момичето кимна и седна до Докс. Той се ухили.

— Е, благодаря ти, Дик.

В действителност нямах особена нужда от тоалетната. Просто исках да огледам помещението от други стратегически точки. Да видя нашата маса така, както може би друг я наблюдаваше. Щях да се почувствам по-добре.

„Браун Шугър“ има две зали отзад и аз ги проверих. И в двете беше пълно с тайландци на средна възраст, които разговаряха, ядяха и се смееха похотливо. По масите в нашата зала имаше с нищо незабележителни чужденци и тайландци между двацет и четирийсет години. Никой не задейства радара ми. Но нещо продължаваше да ме гложди. Не много, но все пак.

„А може просто да си нервен. Не си свикнал да излизаш с компания и някой да дойде непоканен.“

Може би. Използвах тоалетната и се върнах. Докс и девойката си бяха поръчали нови питиета. Държаха си ръцете и си шепнеха нещо. Е, май все пак щях да завърша вечерта сам.

Приблжих се и заявих:

— Чувствам се малко уморен.

Момичето вдигна поглед към мен. От този ъгъл високата яка на блузата се отдръпна леко от шията ѝ. Под гладката кожа забелязах леката издутина на крикотиroidния хрущял — адамовата ябълка.

Мамка му, помислих си. Изведнъж разбрах какво ме ядеше. С усилие потиснах смеха си.

— О, Дик, има време да си лягаш. Сядай тука, може и ти да се позабавляваш.

О, определено ще се позабавлявам. Това поне е сигурно. Усмихнах се и се опитах да сподавя идиотската усмивка, за която настроението ми внезапно настоя.

— Ами, добре. Ще чуя още едно-две парчета.

— Ето — Докс посочи стола срещу себе си. — Седни. Ние с Тиара прием столична. Ти искаш ли още едно уиски?

— Защо не?

Докс махна на сервитьорката и великодушно поръча по още едно за всички. Двата с Тиара отново сведоха глави един към друг и се заеха да си гукат.

Е, щеше да е направо страхотно. Не знаех с какво съм заслужил такова забавление, но ето го. И щеше да става все по-весело.

Питиетата дойдоха. Наслаждавах се на моето мълчаливо, насочвах вниманието си ту към бара, ту към залата, ту към погълнатите в разговора си мои компаньони по чашка. Ръката на девойката беше изчезнала под масата. От наклона на телата им отсъдих, че пръстите ѝ са поне върху бедрото на Докс. А може и да бяха доста по на север.

Момичето му прошепна нещо на ухото. Той кимна. Тя ми се усмихна, стана, извини се и закрачи към тоалетните.

Докс погълна остатъка от водката си и се наведе през масата. Лицето му се беше зачервило.

— Е, готин, ще ми липсваш, но дългът ме зове.

Усмихнах се.

— Напълно те разбирам. Сигурен съм, че ще я ощастливиш.

— Е, и тя несъмнено ще ме ощастливи. Видя ли я, бе? Кога за последно си виждал такава красавица? Малко е плоска в бюста, но

това изобщо не ме тревожи. Сигурен съм, че останалите ѝ очарования ще компенсират този недостатък.

— О, със сигурност. Убеден съм, че в останалите неща е доста... надарена. — Не ми беше лесно да говоря спокойно. Една мимика, едно подхилване и щях да избухна в ураганен смях.

— Благодаря за разбирането, човече. Време е младата дама да изживее приключението на живота си. От тази нощ нататък всичко останало ще я разочарова, но такава е цената на любовната нощ с Докс.

Кимнах, Знаех, че ако си отворя устата, ще изригна.

Трябва да беше изтълкувал мълчанието ми погрешно.

— Слушай, не е нужно да прекарваш нощта сам. Не изглеждаш зле, а дамите ще разберат за някои оцетени части чак когато стане прекалено късно. Защо не забършеш някоя.

Част от мен, по-голяма част, отколкото ми се щеше, искаше да го остави да си строши главата. И бих дал какво ли не да съм там в момента на истината. Но той беше добър приятел. По дяволите, беше ми спасил живота. Не можех да постъпя така с него, колкото да си го заслужаваше.

Затворих очи и вдишах дълбоко.

— Докс. Тя е *катой*.

Катой, или „жена-момче“, има много значения — от мъж, който от време на време обича да носи дамски дрехи, та до такъв, който е претърпял операция за смяна на пола и понастоящем е на практика жена. Намират се из цял Тайланд и като цяло са нормално приети в обществото, макар понякога присъствието им да не е желателно. Независимо от различията, общото помежду им е, че Докс едва ли би пожелал да си легне с някой *катой*.

Той се намръщи леко и вирна брадичка.

— Виж какво, не ти прилича. Недей да ми проваляш вечерта само защото ти не си докопал нищо.

— Видя ли ѝ ръцете? Не ти ли се струват малко големшки за ръста ѝ? А какво ще кажеш за адамовата ябълка? Жените нямат адамови ябълки, а тя е с висока яка, за да я крие.

Известна част от червенината му избледня.

— Не се ебавай с мен.

Поклатих глава и сподавих кикота си. Съвсем навреме, момичето се върна от тоалетната. Докс се изправи и се обърна към нея.

— Скъпа, този тук мисли... мисли...

Усмигнах се мило и я погледнах.

— Просто не исках да стават недоразумения. Боб не знае, че си *катой*.

Тя също ми се усмигна, след което обърна широко отворените си очи към Докс.

— Ти не харесва *катой*?

Лицето на Докс изгуби още малко цвят.

— Аз... аз... — заекна.

— Аз мисли ти знаеш. Затова не казва.

— Не, не знаех! — измъчено отвърна той.

— Повечето мъже — няма проблем. Когато тъмно...

— Аз не съм такъв.

Тя продължи да се усмихва.

— Моля, скъпи? Аз те харесва.

Физиономията на Докс бе изкривена като от физическа болка.

— Виж какво, не искам да съм груб, но не може ли просто да си тръгнеш?

Тя се поколеба, но кимна.

— Добре. Благодаря за питиета с мен.

— Моля — отвърна Докс с интонация, побрала всичкото нещастие на света.

Тя стана и излезе от клуба, несъмнено разочарована, че си е пропиляла времето с Докс. А той приличаше на прострелян в корема.

Свлече се на стола си и ме погледна.

— Ти кога забеляза ръцете и шията й? Май доста време ме остави да се правя на идиот.

— Докс, мислех, че си се сетил. Беше очевидно.

— Не беше очевидно. Съвсем не.

— Сигурен ли си, че не искаш да я заведеш в хотела? Ако побързаш...

— Сигурен съм, мътните те взели.

— Абе, все трябва да си знаел. На някакво ниво.

— Не съм знаел на никакво ниво, докато ти не ми каза.

— Сериозно? Не ми ли каза, че била малко плоска? А и не разбирам как си пропуснал ръцете и адамовата ябълка. Докс, направо ѝ го пишеше на челото.

— Не, не ѝ го пишеше на челото. Макар според мен да е задължително да си го пишат.

Усмихнах се.

— Можеше да ти хареса.

— Престани.

— Искам да кажа, че ако само ти беше направила свирка, изобщо нямаше да разбереш. Щеше да получиш най-доброто духане в живота си. Щеше да стане един от най-скъпите ти спомени — разсмях се. Повече не издържах. — И само за него щеше да ми разправяш.

— Ти ще пиеш ли още едно. Аз имам нужда.

— Колко пъти, Докс? Това е въпросът. Колко пъти досега?

Той махна на сервитьорката за още две питиета, след което потръпна.

— Леле, отървах се на косъм. Щях да ти благодаря, ако се беше намесил по-рано и не се кефеше толкова.

— Аз да се кефя?

— Да бе. Много смешно — той погълна водката си на един дъх и отново потръпна.

Зачудих се дали да не продължа с нещо от сорта как с целия си богат опит в региона, без да иска за малко да изчука педераст. А може би не без да иска. Но изглеждаше толкова нещастен, че реших да го оставя на мира.

Оркестърът засвири отново. След няколко минути Докс се наведе към мен.

— Ако нямаш нищо против, смятам да поразнообразя малко. Ако искаш, ела с мен, но не знам дали ще ти хареса там, където отивам.

— Девойки без сутиени с номера по бикините?

— Много вероятно, бих казал.

— Хубаво. Като са голи, ще имаш по-голям шанс да провериш... знаеш какво.

Той се намръщи.

— Идваш ли?

— По-добре иди сам. Не ми се ще да се мотая в краката на мъж, решил да завоюва обратно мъжествеността си. Но от друга страна, кой

ще те светне, ако попаднеш на още някой...

— Ще се оправя сам, северен дегенерат такъв.

Усмихнах се и протегнах ръка.

— Добре. Ще говорим утре сутрин.

— Утре сутрин.

Стиснахме си ръцете. Той стана, хвърли неколкостотин бата на масата и пое към вратата.

Подсмихнах се, вече не толкова бурно. Но въпреки всичко беше странно, че тя беше влязла тук. Очевидно беше тръгнала на лов, но „Браун Шугър“ не беше подходящото място. Естествено, възможно бе да е дошла заради музиката, да си почине от работа или за каквото и да е, но начинът, по който веднага се беше огледала, начинът, по който моментално заби Докс...

Може да е действала според обстоятелствата.

Не действаше според обстоятелствата. Действаше съвсем целенасочено.

Започнах да предъвквам тази мисъл. След това като полусъзнателна стенографска сигла, едновременно, а не парче по парче, истината изникна в ума ми.

Ако някой иска да се добере до двама ви с Докс, първото нещо, което ще направи, е да ви раздели. За тази цел, ако е умен, ще приложи похват, който поне временно ще притъпи чувствителността ти към несъответствията в местната обстановка. Ще ти даде нещо, върху което да се съсредоточиш. Един катой, например. Кое то да те накара да си кажеш: „Ето какво не ми е давало мира — той въобще не е жена!“ А пък ако не забележиш, и един от двама ви тръгне с нея... бам! Ето го начина да ни раздели.

Сигурно би било по-лесно и по-директно примамката да е истинска жена. Но катой си има своите предимства. Една жена-момче може да се погрижи по-добре за себе си, когато стане напечено. И освен това е свикнала да играе роля, да се представя за нещо, което не е, да лъже хората, да ги подмамва.

Кръвта се отдръпна от лицето ми и сърцето ми забумтя лудо от прилива на адреналин. Ако Докс не си беше тръгнал, сигурно щеше да ми се присмее. Не ми пукаше. Някои неща можех да променя заради приятелството ни. Инстинктът в червата никога нямаше да е едно от тях.

Изправих се и закрачих към вратата толкова бързо, колкото можех да остана незабелязан. Надявах се да греша, но знаех, че съм прав.

14.

За миг, след като излязох от бара, не се фокусирах върху нищо конкретно.

Попих всичко наведнъж: разположението на масите пред заведението и клиентите по тях, паркираните коли, минувачите.

Движение право пред мен: мускулест тайландец в черна тениска, двайсет и няколко годишен, подпрян на едно такси до тротоара, изправящ се в момента.

— Трябва такси? — попита със силен тайландски акцент и тръгна към мен. — Мога откарам. Има брояч. Много добър.

Ръцете му бяха празни и все още беше на повече от три метра от мен. Огледах се набързо за Докс. Беше излязъл преди по-малко от половин минута и можеше още да е наоколо. Не го видях. Но нямах време нито да се оглеждам повече, нито да се тревожа какво е станало с него.

Проверих фланговете си.

Ляв фланг: бял мъж, приближаващ петдесетте, сам на една от масите на тротоара.

Десен фланг: двама тайландци, двайсет и няколко годишни и във форма като първия, наблюдаващи ме определено съсредоточено и плавно надигащи се от масата.

Дали подобно оправдание щеше да издържи в съда? Ваша чест, партньорът ми си тръгна, след като попадна на жена-момче. Аз излязох навън. Някакъв тип ме попита дали ми трябва такси, а мъжете отдясно ме гледаха с „онзи поглед“, знаете какво имам предвид. Затова ги избих до крак.

Естествено, че нямаше да издържи. Но едно от нещата, които отличаваха хората като мен от обикновените цивилни и мъртвите оперативни агенти, е абсолютната способност и абсолютната воля да се действа решително при доказателства, заради които цивилизованото общество ще те направи за смях, а съдът ще те вкара в пандиза. Знаеш и толкова. Не чакаш повече доказателства. Действаш. Ако сбъркаш,

живееш с последствията. Ако сбъркаш в другата посока, изобщо не живееш.

Мъжът пред мен вече беше на два метра разстояние.

— Трябва такси? — попита втори път. Дясната му ръка помахваше в жест „Хайде, качвай се“.

— Да — отвърнах. Пристъпих към него, сякаш се канех да го заобиколя от дясната му страна. Той се усмихна. Усмивката му трябваше да е дружелюбна, но на мен ми се стори хищническа.

И аз се усмихнах, любезно, все едно исках да кажа: „Много мило от твоя страна, тъкмо се чудех какво ще правя“. Той кимна, повярвал, че всичко ще стане лесно.

Но нямаше да е лесно. Изобщо нямаше да е лесно.

Малко преди да се изравня с него, сграбчих дясната му китка с лявата си ръка и преметнах ръката му през моята. Обхванах трицепса му и го притеглих към мене. Тежестта ми върху ръката му го издърпа напред и докато минавах зад гърба му отляво, видях зяпналата му от учудване уста. Очевидно не беше подготвен за реакцията ми.

Обгърнах кръста му с лявата си ръка и сграбчих дясната му китка. Придърпах го, а той изръмжа, защото му бях изкарал част от въздуха. Сега и двамата бяхме с лице към заведението. Двамата мъже, които преди малко се изправяха, вече бяха на два метра вляво от нас. Видях как физиономиите им се втвърдяват. Ръцете им бяха празни и разбрах, че това е трябвало да бъде залавяне, а не убийство. Иначе щяха да имат оръжия и вече щяха да са ги използвали.

Поех си въздух и с пълно гърло изкресях:

— Докс! — наполовина да го предупредя, ако е наблизо, наполовина да повикам помощ.

Двамата вляво се втурнаха към нас.

Мъжът в хватката ми се разкрачи и приклепна за по-голяма стабилност, а от реакцията му разбрах, че е добре обучен. Опита се да ме удари с глава изотдолу, но лицето ми беше прекалено вдясно и притиснато до рамото му. Посегнах към предния си десен джоб, където държах ножа. С едно-единствено движение го извадих, отворих го и замагнах между разкрачените крака на противника си към перинеума и топките му.

Има една определена интонация на човешкия писък, която не може да бъде пренебрегната, която се забива право в най-

примитивните части на мозъка. От нея ти настръхват косите, свива ти се скротумът и краката ти застиват на място. Точно такъв писък се изтръгна от този тип, когато ножът се заби, където трябва, и точно този беше писъкът, който исках. Напредващите му отляво партньори неволно спряха. През съзнанието им навярно се стрелна мисълта: „Какво е това, мама му стара?“ Подсъзнанието им крещеше: „Хич не ме интересува какво е? Бягай!“ И двамата се вкопаха на място на метър от мен.

Не ги изчаках да се опомнят. Блъснах този в ръцете ми към тях и се извърнах надясно, готов да избягам. Но от същата посока се приближаваше друг тайландец, достатъчно бързо, за да ме настигне. Сигурно беше излязъл от алеята вдясно от бара. Писъкът, който смрази приятелчетата му, не беше оказал същия ефект върху него. Беше или много смел, или много тъп, или не беше наред със слуха. Каквото и да беше, в момента ми препречваше пътя.

Вече бях хванал ножа за замах отгоре и острието му сочеше назад. Но въпреки това господин Глухчото или не обръщаше нужното внимание, или не можеше да събере две и две: държах нещо в ръката си, нещо, накарало току-що партньора му да пици като евнух, всъщност вече си беше евнух, нещо вероятно остро и с връх. Но обяснението за липсата на колебание можеше да е чиста тъпота, защото няма нищо по-тъпо от това да се изправиш с голи ръце срещу човек с нож.

Спря на метър от мен и вдигна юмруци, все едно щеше да се боксира. Забелязах белезите по веждите и неведнъж чупения нос и разбрах: *муай тай*, тези момчета са тайландски боксьори.

Долових леко преместване на центъра на тежестта му върху левия крак, след което десният се устреми към лявото ми бедро. Ритникът на тайландския боксьор е като удар с бухалка и ако не го бях видял и не бях имал тази частица от секундата да се подготвя, щеше да ме изрита здраво и да ме събори, след което щях да се бия с трима души, ако не и с повече, повален на земята.

Но аз разполагах с тази частица от секундата. Използвах я, за да вляза в кръга на размаха и да приклепна, за да поеме хълбокът ми по-голямата част от удара. Когато ме ритна, хванах крака му и обгърнах прасеца му с лявата си ръка. Той реагира мигновено: сграбчи ме за главата, подпря се на уловения крак и подскочи нагоре към мен. Лявото

му коляно се насочи към лицето ми, точно както несъмнено беше правил безброй пъти на ринга.

Но на ринга не дават ножове. Ако даваха, спортът просто нямаше да е същият.

Вдигнах дясната си ръка и свих глава между плещите си. Коляното ме халоса под лакътя. Заболя ме, особено след синините, които ми беше оставила Дилайла, но не беше чак като счупена челюст. Той започна да се приземява. Преместих ножа в ръката си като шило за лед и го мушнах във вътрешната част на дясното бедро, там, където се съединяваше с таза. Той беше толкова погълнат от схватката и надрусан от адреналина, че изобщо не забеляза какво става. Но когато натиснах надолу и навътре и срязвах бедрената му артерия, както и други неща, явно привлякох вниманието му. Той изрева и конвулсивно се отдръпна от мен. Приложих на здравия му крак едно усъвършенствано *учи гари* — подсичане от джудото — и го оставих да падне, защото не исках да рискувам да се оплетем на земята.

Обърнах се към другите двама и с удовлетворение ги видях да отстъпват. Вече нямаше съмнение, че играе нож и че този, който го използваше, не си поплюваше. Противникът се оказа по-силен, отколкото бяха очаквали или са били подведени да очакват. Обърнаха се и побягнаха.

Погледнах в обратната посока. Хората по масите пред заведението не смееха да помръднат от шока. Онези на земята стенеха и се гърчеха. Съдейки по раните, които им нанесох, и по количеството кръв на паважа, не им давах повече от няколко минути живот.

— Видях всичко — тъкмо казваше белият мъж от масата. Приближаваше се към мен. — Те ви нападнаха. Беше самоотбрана. Адвокат съм и мога да ви помогна.

Мина ми идиотската мисъл: „Страхотно, само това ми липсваше — адвокат“.

След това нещо ми просветна. Може би интуиция. Може би подсъзнанието ми, което невидимо за съзнанието ми обработваше данни, като например начина, по който този тип седеше на масата, стъпил стабилно с двата крака, сякаш готов да скочи бързо; или мястото му в едно от белите петна на зрението ми, когато излязох от бара; или хладнокръвната му и учтива, загрижена физиономия в

момент, когато всички останали посетители стояха като препарирани или търчаха с всичка сила.

Изобщо не излъчваше вибрации, никакви. Ако трябва да съм честен, дори не му бях обърнал внимание. Това сигурно беше част от плана. Търсех още тайландци, а не бели. Точно така, който и да беше този Пери Мейсън, определено беше добър.

Той продължаваше да напредва към мен. Ръцете му бяха празни... а дали нямаше нещо в лявата? Не бях сигурен. Изкрещях:

— Стой на място!

Той поклати глава.

— Какви ги говорите? Само искам да ви помогна — и продължи да крачи.

Когато с нужната тежест и повелителност кажеш на някой тип да не се приближава повече към теб и особено когато тази тежест е подчертана от наличието на нож, с който току-що си убил двама души, ала този тип все така не спира, значи си имаш работа с човек, който нито ще ти иска огънче, нито ще те пита за посоката, нито колко е часът, нито ще използва каквото и да е друго тъпо оправдание за това, че навлиза в личното ти пространство. Имаш си работа с тип, който възнамерява да ти отнеме нещо, с което предпочиташ да не се разделяш, включително живота ти, а отказът му да се подчини на заповедта е повече от солидно доказателство за този факт и оправдава начина, по който трябва да се справиш с него.

Направих бърз оглед на периметъра. Освен шокираните зяпачи, които вече идваха на себе си и започваха да се разбягват, май бяхме само двамата. Поех към него.

Пери Мейсън изведнъж промени държанието си. Започна да отстъпва. Но това не беше същинско отстъпление, а тактическо. Защото както се движеше плавно назад, така дясната му ръка също толкова плавно бръкна в предния му джоб и извади автоматичен нож. Отвори го още докато го изтегляше от джоба и от лекотата, с която го измъкна, разбрах, че не е дилетант, а човек, тренирал дълго, упорито и сериозно, за да се сдобие с вещината и увереността, на която току-що бях станал свидетел.

Спрях. Не бях сигурен дали тази демонстрация целеше да ме отблъсне, или подготвяше нападение. Може би убийството ми беше резервният план, ако отвличането ми не успееше. Нямаше как да

разбера. И в двата случая не желяех да се бия. Просто исках да се махна. Бих бил щастлив да го убия, за да си помогна, но след като беше въоръжен, убийството му очевидно нямаше да е най-лесният изход.

Той започна да ме заобикаля и да се приближава.

Краката му танцуваха плавно и балансирано. Навлезе точно в периметъра, който смятах за безопасен за обръщане и втурване в бяг. Аз също започнах да се придвижвам, без да забравям фланговете си, в случай че онези, които избягаха, бяха размислили. Хванах с дясната си ръка ножа като сабя близо до гърдите и отворих и протегнах леко лявата си длан, за да отблъсна и блокирам удар, ако разстоянието се скъсеше. Не знаех дали ще се справя. Но знаех, че той със сигурност ще го отнесе.

Зад гърба ми избумтя глас.

— Наведи се, готин!

Докс. Клекнах, без да отдалечавам ножа от тялото си, и погледнах нагоре, където снайперистът гигант връхлиташе с дървен стол над главата. Наведох се още по-ниско. Докс се хвърли напред и изстреля стола като F-14 от палубата на самолетоносач.

Когато човек с телосложението и силата на Докс метне стол, на човек му се иска да е на много места. Пред стола не е едно от тях. В този смисъл Пери Мейсън нямаше късмет. Столът го халоса право в гърдите и го повали на земята.

С Докс се нахвърлихме отгоре му за секунда. Докс измъкна ножа и още нещо от лявата му ръка и двата предмета издрънчаха на паважа. Аз забодох коляно в гърдите му и почти му прерязах гърлото, за да го довърша, но видях, че е безпомощен. Стенеше и кашляше кръв.

За пореден път се огледах наоколо. Нямаше промяна. Насочих поглед отново към Пери Мейсън и казах на Докс:

— Хайде, помогни ми.

Той коленичи до мен. Забелязах, че огледа улицата и алеята, и останах доволен, че този път поведението му няма нищо общо със секса и се определя изцяло от оцеляването.

— Какво ще го правим? — попита.

Кимнах към алеята на пет метра от нас.

— Ще го завлечем там. В тъмното.

Хванахме го под мишниците, вдигнахме го и го затърсихме. Той се опита да се съпротивлява, но столът го беше потрошил отвътре и не му беше останала много сила.

За разлика от оживените улици на Банкок на тази алея нямаше улично осветление и щом минахме встрани от „Браун Шугър“, ни обгърна мрак. В алеята някой беше паркирал микробус „Тойота“. Плъзгащата се задна врата отдясно, с лице към клубовете от другата страна, беше отворена. Веднага разбрах, че планът им е бил да ме завлекат в микробуса, да ме откарат някъде и да ме разпитат на спокойствие.

Подпяхме Пери Мейсън на предната дясна врата на микробуса. На шията му висеше ножница с „Фред Перен Ла Гриф“ с петсантиметрово острие — резервен вариант на автоматичния нож. Откъснах верижката, а Докс прибра ножа. В предните джобове на панталона му открихме ключ от тойота и магнитна карта за стая в „Холидей Ин Силом Банкок“. Натиснах бутона за алармата на ключа и микробусът изчурулика в отговор. Да, возилото беше негово. Освен това и ръчния часовник „Касио G-Шок“ нямаше нищо друго.

Пъхнах ключа в джоба си и го погледнах в очите. От угълчетата на устните му течеше струйка кръв. Но още беше в съзнание. Много добре.

— Как ни откри? — попитах.

Той поклати глава и отклони поглед. Докс го хвана за брадичката и го принуди да ме погледне.

— Как ни откри? — попитах отново.

Той стисна зъби и продължи да мълчи.

Започнах да опипвам корема му. Когато стигнах до ребрата, физиономията му се сгърчи. Или бяха счупени, или имаше вътрешно нараняване, или и двете. Натиснах силно и той изръмжа.

— По лесния начин ли ще го направим, или по трудния? Отговори ми на няколко въпроса и ще си отидем. И толкова.

Той отново извърна поглед. Опитваше се да се съсредоточи в нещо друго, да остави въображението си да го отведе далеч от мен.

Познавах тази техника. Има начини човек да се противопостави на разпита. Бяха ме обучили на тях, а имах чувството, че и той беше запознат. Трябва да приемеш, че си в положение, в което няма да оцелееш. Животът ти е свършил. Вярно, първо ще има няколко часа

болка. Тялото ти ще бъде потрошено и съсипано. Но след това смъртта ще те облекчи. Съсредоточи се върху това предстоящо облекчение, изпрати въображението си да го посрещне и използвай очакването на тази неминуема среща, за да издържиш колкото можеш. Ако успееш, можеш да се откъснеш от случващото се с тялото ти и да направиш съзнанието си много по-трудно досегаемо.

Трябваше да прекъсна унеса му. Да разруша увереността му, че приемането на смъртта му е дало някакъв парадоксален контрол над ситуацията. Да съсипя предположението му, че играем двоична игра на живот или смърт без други междинни възможности.

Извадих с дясната си ръка своя автоматичен нож и го отворих. С лявата сграбчих лицето му и го насилих да ме погледне.

— Каквото и да се случи тук, няма да умреш. Няма да те убием. Ще живееш.

Притиснах острието до бузата му, точно под ръба на лявата му очна ябълка.

— Но ако не ми отговориш на въпросите, ще те ослепя. Първо ще извадя едното ти око, а след това другото. Казвай сега. Как ни откри?

Не отговори, но от потта, която започна да се стича по лицето му, разбрах, че съм привлякъл вниманието му и съм го издърпал малко от относително безопасното място, където се беше опитал да се скрие.

— Както искаш — казах и бавно започнах да натискам ножа.

Той стисна очи и се опита да се извърне. Докс притисна главата му към стената на микробуса, а аз продължих да придвижвам ножа нагоре.

Дишането му се учести и доближи ритъма на паниката. Очната му ябълка се местеше нагоре заедно с ножа. Още милиметър и щеше да достигне предела си и да бъде прободена.

— Мобилен телефон — изрече задъхано. — Проследихме мобилен телефон.

Задържах ножа, но не го отдръпнах.

— Чий мобилен телефон?

— Неговият. На Докс.

Мамка му, помислих си. Казах му да си държи проклетия телефон изключен. След това си заповядах: Не сега. По-късно.

— Абе задник, откъде ми знаеш името? — обади се Докс.

Изгледах го с убийствен поглед, който трябваше да му внуши: „Затваряй си устата, това е моето шоу“, след което насочих вниманието си обратно към Пери Мейсън.

— Откъде взе номера?

— Не знам. Дадоха ми го.

На баба ти хвърчилото да са ти дали.

— Ако се наложи да те питам отново, губиш това око.

Мълчание. След това хрип:

— Не съм сигурен. Казаха ми, че някакви руснаци са го дали.

Знаех, че Докс скоро беше работил за руснаците. Погледнах го с вдигнати вежди. Той вдигна рамене. „Да, възможно е“, означаваше жестът.

Добре. Умишлено бях започнал с въпрос за средствата и тактиката — нещо, което този можеше да издаде, без да има чувството, че предава операцията. Това щеше да му помогне да оправдае отговорите на по-трудните въпроси, които щяха да последват. Бяхме започнали с как и се беше получило. Но аз исках да говорим за кой. Долових обаче, че още не е готов, дори с цената на очите си. Като мост между вече постигнатото и оставащото да се свърши реших да използвам защо.

— Защо ни търсиш?

Той се поколеба, но отговори.

— Опитали сте се да ликвидирате наш сътрудник в Манила.

— Какъв сътрудник? — вратът му се беше изпънал от усилието да избегне натиска на ножа.

— Лави. Манхайм Лави.

— Защо? За отмъщение ли?

Вече знаех отговора: за информация, не за отмъщение. Ако искаха нещо толкова елементарно като отмъщение, просто щяха да се опитат да ни убият. Нямаше да се главоболят да наемат местни да ни заловят и да ни пъхат в някакъв микробус. Но исках той да говори още малко, преди да стигнем до основното.

— Информация. Трябваше да разберем кой стои зад удара, за да оправим нещата.

— Какво значи „да оправим нещата“?

— Длъжни сме да закриляме хората си. Ако има заплаха, трябва да я премахнем.

Нямаше време. Клиентите на масите пред заведението можеха да открият у себе си неуместен кураж и да решат да се намесят. А и полицията скоро щеше да дойде.

Да действаме.

— Кой сте вие?

Той поклати глава. Натиснах още малко ножа — колкото да потъне на частица от милиметъра — и той изрева.

— Повече няма накъде, след това окото ти отива. Кой сте вие?

Мъжът задиша учестено. Беше се вдигнал на пръсти и краката му трепереха. Но не отговаряше на въпроса ми.

Не исках да го правя — не от някаква престорена гнусливост, а защото след като веднъж си наранил обекта, изгубваш част от надмощието си. Страхът е силен мотиватор, но го изпитваш за неща, които още не са ти се случили. Ако ти извадят окото, вече не могат да те заплашват, че ще го сторят. Така нещата, които ти вдъхват страх, стават с едно по-малко.

Но ако отправяш заплаха и не я изпълниш, на следващите ще им липсва достоверност. Не е приятно, но това е начинът, по който се провежда сериозен разпит.

Сетих се, че има още един проблем. Ако човекът, който стоеше зад този тип, го намереше без едно или две очи, щеше да разбере, че е умрял, докато са го разпитвали. Тогава съвсем логично щеше да промени плановете си, да засили мерките си за сигурност, за да се предпази от разкритията, направени от разпитвания. И макар точно този да не беше издал почти нищо, разполагахме с ключа за хотелската му стая. Тя предлагаше интересни възможности, от които предпочитам да не се отказвам предварително.

Мамка му. Това си беше дилема. Но преди да съумея да я разреша, Пери Мейсън започна да пищи. Не толкова от болка или за помощ, колкото от ярост и безсилие.

Докс му запуши устата с ръка, но за мен писъкът реши всичко. Тук бяхме на открито и беше минало прекалено много време от началото на инцидента. Отдавна трябваше да сме се омели.

Погледнах Докс. Той кимна и реших, че ме е разбрал. Отстъпих половин крачка и прободох мъжа в слабините. Писъкът премина в стон, а тялото му се устреми напред, но Докс го държеше здраво. Хванах ножа като шило за лед с острието навътре и го намушках

отляво в гърдите, точно под ключицата. Замахнах надолу и настрани и разкъсах артерията под ключицата.

Избутах Докс. Мъжът се свлече на колене. От устата му се изтръгна стон на агония, след което се наклони напред, но успя да протегне ръце и да се подпре, преди главата му да удари паважа. Нямаше много кръв — артерията беше прерязана и кръвта се изливаше основно в гръдния кош и в дробовете му, — но нямаше съмнение, че до няколко секунди ще изпадне в безсъзнание, а след още няколко ще е мъртъв. Пристъпих и го порязах с ножа по ръцете. Той падна по лице и остана така, стенец и агонизиращ.

Видях, че съм изцапал ръцете си с кръв — не знаех дали от устата или от гърдите му. Извадих от задния си джоб носна кърпа и се избърсах колкото можах. Подадох я на Докс и с жест му показах да направи същото. Той ме гледаше с широко отворени очи и леко зашеметен, но употреби кърпата. Щяхме да се разправяме по-късно.

Още нещо. Погледнах през отворената задна врата и намерих каквото търсех: оборудване за проследяване на мобилни телефони, прикрепено с тиксо към една от задните седалки. Освен оборудването вътре нямаше нищо интересно. Отворих дясната врата на микробуса с кърпата, а след това и жабката с надеждата, че ще открия талон или нещо друго, което да ме насочи към самоличността на Пери Мейсън. В жабката имаше аптечка. В нея бяха подредени ампули с атропин и налоксон, както и спринцовки. Интересно. Но нямаше нито талон, нито друг документ за идентификация на хората, наели микробуса.

— Хайде — обърнах се към Докс, който през последната минута беше необичайно тих. — Трябва да се махаме.

Стигнахме на бърз ход до края на улицата откъм парка „Лумпини“, където беше тъмно. Хвърлих един поглед обратно към бара. Всички клиенти се бяха прибрали вътре. Двамата на алеята не помръдваха. Минахме по успоредната на „Рачадамри“ улица и поехме на юг, за да хванем такси. Под отразената светлина на една килната неонова табела спрях и погледнах към Докс, който продължаваше да не обелва и дума, а това си беше жив рекорд.

— Ей — казах тихо, — я ме погледни. Всичко наред ли е? Да няма кръв по мен? Нещо друго?

Той ме огледа от глава до пети и поклати глава.

— Не. Всичко ти е наред.

Аз също го огледах и кимнах.

— И на тебе.

Той не каза нищо. Не бях си и помислял, че ще се тревожа от мълчанието на Докс, но не беше характерно за него.

— Добре ли си? — попитах.

Той затвори очи, два пъти пое дълбоко дъх, наведе се и повърна.

Огледах се. Наоколо нямаше никакви минавачи. А и да имаше, едва ли щяха да проявят любопитство. Нямаше да им е за пръв път да видят *фаранг*, прекалил с пиенето.

Когато свърши, избърса устата си с ръка и се изправи.

— Мамка му, срам ме е.

Закрачихме отново.

— Не се притеснявай — казах.

— Не ми се е случвало, човече. Никога.

— На всеки може да се случи.

— На теб случвало ли ти се е?

Замълчах, но след това признах.

— Не. Но не знам дали е повод за гордост.

— Просто нямах представа, че ще го прободеш така. Ако знаех, щях да се стегна.

— Съжалявам. Нямаше как да те предупредя.

— Защо му поряза ръцете? Видях къде го поряза, но той вече си беше мъртъв.

— Исках да изглежда като че се е бил, а не че са го разпитвали. Ако неговите хора разберат, че е бил разпитван, ще решат, че е издал информация. Не искам да ги осветлявам.

— Значи, ако се е бил...

— Ранили са го по ръцете, докато се е отбранявал.

— Ох. Добре. Радвам се, че не си садист. Затова ли не му извади окото?

— Затова.

— А щеше ли?

Помислих и потвърдих. „Да.“ Мамка му. Точно от това се уплаших. Беше ми ясно, че Докс няма особен опит в разпитите с насилие. Реших, че е голям късметлия.

Едно такси се зададе и ние му махнахме. Казах на шофьора да ни откара до станцията „Чонг Нонси“ на въздушната железница.

Докато пътувахме и вече ни беше ясно, че сме се отървали, започнах да осъзнавам извънредната важност на случката. Вярно, Докс ми беше спасил живота, но ако не беше неговата глупост, нямаше да се стигне до всичко това. Бях му казал за скапания телефон. Изрично му бях казал. Защо не ме слушаше? Защо беше такъв инат за този телефон? Не исках да подхващам темата, защото моментът не беше подходящ, но не се съдържах и прошепнах:

— Какво ти казах за шибания телефон? Какво ти казах?

Той ме погледна и помръкна.

— Виж какво, нямам никакво настроение.

— Съществуват устройства, които могат да проследяват мобилен телефон. В микробуса имаше едно такова. Точността му е до 7–8 метра. Тиара, жената-момче, която те хареса заради самия теб, сигурно е била натоварена да огледа съседните барове, за да стесни търсенето.

— Аз откъде да знам? И ти не знаеше, разбра чак сега.

— Сега включен ли е? Още ли е включен?

Той пребледня и се надигна от седалката, за да си бръкне в джоба. Извади телефона, отвори го и натисна бутон. Телефонът изчурулика и се изключи.

— Защо? — попитах. — Защо го оставяш включен?

— Виж какво, имам клиенти, ясно ли е? Хората трябва да могат да се свързват с мен.

— Не и когато си в операция! — помълчах и продължих: — Клиенти, дрън-дрън. Заради жена е, нали? Или жени.

Ноздрите му се разшириха.

— Е, и?

— Току-що проби кратер в безопасността ни, и то по време на операция, и то когато знаем, че ни търсят хора, които искат да ни унищожат!

— Готин, не всеки притежава любовта ти към самотата. На мен от време на време ми се доцява компания, ако искаш да знаеш.

— Могат да ти използват гласовата поща.

— Добре, разбрах! Сгрехих, признавам си. Какво повече искаш?

Понечих да кажа още нещо, но се въздържах. Беше прав, нямаше смисъл да му натяквам. Почувствах се отвратително. Той току-що ми беше спасил живота с онзи стол.

Затворих очи и издишах.

— Съжалявам. Неща като случилото се преди малко ме изнервят. Обикновено нямам подръка някой, на когото да си го изкарам.

Замълчахме. След известно време той се обади:

— И аз съжалявам. Направих тъпа грешка. Прав си.

— Все пак, какво стана? Накъде беше тръгнал? Реших, че нещо ти се е случило.

Докс се ухили, очевидно възвърнал самочувствието си.

— Да не би да ми казваш, че се тревожиш за мен? Защото ми става хубаво, наистина.

Изгледах го.

— По те харесвах, когато повръщаше.

Докс се разхили.

— Само пресякох улицата да се изпикая в парка. Чух те, че крещиш, но ми трябваше още минута да спра гейзера и да прибера Неси в гащите.

Преди да схвана, изтървах:

— Неси ли?

— Не го ли знаеш, чудовището от Лох Нес. Една приятелка веднъж нарече...

— Разбрах, разбрах.

— Както и да е, дотърчах възможно най-бързо. А ти защо излезе?

Обясних му за извода си, че Тиара е била подставено лице.

— Леле, готин, страшен си. Признавам, че на мен изобщо не ми хрумна. Обещавам никога повече да не те наричам параноик.

Таксито спря пред станция „Чонг Нонси“. Слязохме и изчакахме да се отдалечи.

— Да виждаш канализационна шахта наблизо? — попитах и се огледах. — Трябва да се отървем от ножовете. И от кърпата.

— Предлагаш да ги изхвърлим?

— Да. Нали не искаш да носим неща, които могат да ни свържат със скорошно масово убийство?

— Готин, държа да те осведомя, че въпросните ножове са ръчно изработен АФСК и „Фред Перен Ла Гриф“. Това са висококачествени средства за унищожение, които не се намират под път и над път. Би било истинско разсипничество да се „отърваваме“ от тях.

Погледнах го.

— Би било пълна съсипия да позволим на прокурора да ги използва като доказателство, че е редно да прекараме остатъка от живота си в тайландски затвор.

— Добре, разбирам ти мисълта. Виж сега, защо не вземем да ги стерилизираме? Със спирт, белина, каквото кажеш. Кажи как, аз ще го направя. И ще ти дам да си избереш който поискаш от двата.

Замислих се. След почистване рискът щеше да е приемлив. Със сигурност бе по-безопасно и по-професионално да се отървем от тях веднъж завинаги, но може би това бе една от битките с Докс, която не си струваше да водя.

— Ще взема лагрифа.

На лицето му се изписа покруса.

— Мамка му, аз го исках. Толкова е як.

Подбелих очи.

— Добре де, добре. Ще взема другия.

Докс грейна.

— Благодаря ти, готин. Ти си добър човек.

— Както си обхванат от великодушие, дай да повървим малко. Искам да свърша още някои неща, за да прекъсна връзката между нас и събитията пред клуба.

Той поклати глава.

— Никакъв проблем. Ето — даваш, получаваш.

Намерихме шахта, която погълна кърпата и ножа, използван срещу Пери Мейсън и компания. Докато ги напъхвах вътре, Докс се обади:

— Я набутай и това — бръкна в джоба си. — Дръж. Май е някаква спринцовка.

Предметът беше с телесен цвят и смътно напомняше малка пластмасова тромба. Но на мястото на свирката имаше къса дебела игла, може би 16-и номер. Иглата беше покрита с нещо като парафин, достатъчно твърд, за да предпазва от неволно убождане, но и достатъчно мек, за да поддаде на силен натиск. Задната част беше лепкава, което ми подсказа, че тъкмо този предмет е бил прикрепен към ръката на Пери Мейсън, когато се е приближавал към мене.

— Страхотно — възрях се замислено в предмета. — Досега не съм виждал такава джунджурия. Не е масово производство. Виж — залепих я на дланта си и я вдигнах към Докс. — Явно са се канели да

ни отвлекат. Бил съм прав. Четиримата тайландци ме пипват. Белият идва и ме удря по крака с разтворена длан или ме сграбчва и стисва, нещо такова. При което ми инжектира това тук — бих заложил на ветеринарна упойка, нещо с фентанил, дроперидол, няма значение — все едно ме е клъвнала змия. Дозата сигурно може да гътне стадо крави. За секунди изпадам в безсъзнание, а те ме завличат в микробуса. Да, точно затова имаше атропин и налоксон в жабката — за да възстановят веднага сърдечната и дихателната дейност и да не изгубят случайно пациента. Горе-долу такъв им е бил планът.

— Ами аз?

Позамислих се.

— Не знам. Струва ми се, че аз съм бил основната цел. Първо искаха да ни разделят. Ако се справят с мен, винаги могат да се погрижат за теб по-късно. Нали не забравяш, че следяха твоя телефон.

— Съмнявам се, че ще ме оставиш да забравя.

— А ако все пак беше тръгнал с Тиара, щяха да те пипнат. Тя сигурно щеше да предложи да отидете у тях, да ти каже, че има страхотна съквартирантка, че открай време си мечтаят за тройка с голям, як, бял мъж. Но се съмнявам, че щеше да лапнеш въдицата.

— В никакъв случай, аз съм имунизиран срещу такива неща.

— Ако беше отишъл в апартаментата й, щяха да ти устроят засада там. Ако пък бяхте отишли на хотел, тя щеше да звъне и да им каже къде сте.

— А кои са тези „те“ според теб?

Замислих се.

— Не знам. Тайландците бяха яки момчета, но не бяха професионалисти. Повече приличаха на улични бандити. Затова пък белият беше от класа. Беше оперативен агент и съм готов да ти гарантирам, че не му е било първото отвличане.

— Значи човек на Компанията?

— Много вероятно. Но защо ще наема местни?

Докс сви рамене.

— Може да е импровизирал според обстоятелствата. Да не е имал време да събере читав екип.

— Може.

Огледах още веднъж спринцовката и я пъхнах в джоба на ризата си с острието навън.

— Ще задържим ножовете. Това тук също може да ни влезе в работа.

Качихме се по стълбите, купихме си билети и поехме към платформата. Докс попита:

— Все пак, къде отиваме?

— В неговия хотел. „Силом Холидей Ин“. В джоба му имаше ключ. Взех го.

— И какво, всички стаи ли ще пробваме? Този хотел го знам. На времето се наричаше „Краун Плаза“. Сигурно има поне седемстотин стаи.

Замислих се за Пери Мейсън. За липсата на каквито и да е улики за самоличността му, дори в жабката на микробуса. За плавните му движения и за увереността, с която се изправи срещу мен.

Беше предпазлив, това беше ясно. Оцеляващ. Да, стигаше само да види човек облеклото, качествените ножове, часовника. Добър бойскаут. Обръщащ внимание на подробностите, търсец малките предимства.

Човек, който паркираше микробуса така, че вратата на багажника да е откъм страната, откъдето ще дойде товарът, защото така ще спести няколко секунди при евентуална необходимост да изчезне бързо. Такъв човек.

Човек, който поради същите съображения би поискал стая на нисък етаж, близо до стълбите.

— На колко етажа е този хотел? — попитах.

— Не знам точно. Но има две крила. Едното е може би петнайсететажно, а другото около двайсет и пет.

— Искаш ли да се обзаложим, че стаята на този тип е някъде на първите пет етажа и е до стълбите? Сметни по две стълбища във всяко крило и по три стаи до и точно срещу стълбищата. Общо шейсет стаи за проверяване. А ако имаме късмет, по-малко.

Докс се ухили.

— Не, няма да се хвана на бас.

Кимнах.

— На твое място и аз нямаше да се хвана. Да вървим.

15.

Изминахме с въздушната железница две спирки до „Сурасак“ и слязохме. Докато преодолявахме краткото разстояние до хотела, казах:

— Не можем да сме сигурни, че в стаята няма хора. Затова, когато я намерим, ще трябва да влезем бързо и силово, за да изненадаме евентуалните обитатели. Разбра ли?

— Разбрах. Кой влиза пръв?

— Аз. Ти ме покриваш.

— Както винаги.

— Е, да, когато не си зает да сваляш разни *катой*.

— Ей...

— Чакай малко. Там има дрогерия. Ти нали говореше малко тайландски?

— Малко.

— Ще ни трябва разни препарати да почистим ножовете. И ръцете си. Белина и спирт.

— Ей сега се връщам.

— Вземи и една четка за зъби. И медицински ръкавици. Четири чифта.

— Четири чифта медицински ръкавици? Тия ще ме помислят за някой перверзник.

— Докс, ако обувката приляга на крака на Пепеляшка...

— Добре, добре, отивам.

Докс влезе в дрогерията и след няколко минути излезе с найлонова торбичка в ръка. Когато стигнахме пред хотела, казах:

— Добре. Сега влизам пръв. Изчакай една минута и ме последвай. По-добре да не ни виждат заедно. Ще се видим на първия етаж — не този с фойето, а горния — при асансьорите.

— В кое крило?

— Как им викат?

— Не помня.

Помислих малко.

— По-близкото до входа. В най-лошия случай, ако сбъркаш и не ме видиш, ела в другото.

— Добре, те това е план.

Влязох и се насочих право към асансьорите като поредния гост на хотела, изтощен от бродене из близкия Патпонг и бързащ да положи глава на възглавницата си. Пред асансьорите имаше охранител, но той само кимна в отговор на безмълвния ми поздрав и ме пусна. Забелязах пред асансьорите камера, но се надявах по другите етажи да няма.

Качих се до седмия. Излязох от асансьора и се огледах. Нямахме камери. Отлично. Ако беше „Четири сезона“ или „Ориентал“, или някой от другите по-реномирани хотели, щяхме да имаме проблем. Когато в коридора има камери, можеш да пробваш само две-три врати, преди охраната да се усети и да дотърчи. Но в „Холидей Ин“ нивото на обслужване не беше чак толкова високо.

Слязох по стълбите до първия етаж и зачаках. Докс се появи точно след минута направо от асансьора. Щеше да е по-умно, ако беше слязъл на друг етаж и беше дошъл по стълбите, както направих аз, просто в случай че някой във фойето наблюдаваше къде спира асансьорът, но както и да е. Не си струваше да го споменавам точно сега.

Започнахме от стълбището до асансьорите. Един етаж ни отнемаше по-малко от минута. Нямахме късмет. На петия отидохме на другото стълбище и продължихме надолу. На третия етаж уцелихме: вдясно от стълбите, стая 316. Пъхнах картата и индикаторът светна в зелено. Завъртях бравата, блъснах вратата и нахлух вътре.

Беше единична стая, а не апартамент. В основното помещение лампите светеха; тези в банята вдясно бяха загасени. Ако имаше някой, едва ли седеше в тъмната баня, така че проверих първо стаята. Нямахме жива душа. Фактът, че вратата изобщо се отвори — че резето отвътре не беше спуснато, — беше окуражаващ. Ако в стаята имаше човек, държащ на безопасността, щеше да е спуснал резето. Не долових никакъв шум от изненадани обитатели и никакво движение. Но за всеки случай проверих и банята. Никой. Прегледах дори дрешника и надникнах под леглото, нещо, което със сигурност би предизвикало подигравките на Докс, ако не бяха скорошните събития. Нищо. Бяхме успели.

Извадихме ръкавиците и започнахме да претърсваме стаята. За жалост тя беше също толкова чиста, колкото и микробусът. В едно от чекмеджетата на скрина имаше чисти дрехи, до стената празен куфар. Тоалетни принадлежности в банята. И нищо друго.

Докс бърникаше в дрешника.

— Сейфът е заключен — осведоми ме.

Отидох при него. Да, сейф, стандартна хотелска принадлежност. Опитах го и наистина беше заключен.

— Казах ти — отбеляза той. — Е, идеята ти как да влезем тук беше страхотна. Признавам. Но не съм касоразбивач, а май и ти не си. Явно стигнахме до задънена улица.

— Може и да си прав — казах и огледах сейфа. — А може и да не си.

Отидох до писалището, вдигнах телефона и набрах рум сървиса. Докс ме гледаше озадачено, но си мълчеше.

Някой вдигна след първото иззвъняване.

— Да, господин Уинтърс? С какво можем да ви услужим?

— Ъъ — изсумтях, гледайки към Докс. — Като Уинтърс ли сте ме записали?

— Ами да, сър, господин Мичъл Уилям Уинтърс, така сме ви записали. Не сте ли господин Уинтърс?

— Уинтърс! Счу ми се, че казахте Винтърс. Нещо май оглушавам. Извинявайте.

— Няма проблем, господин Уинтърс. С какво можем да ви помогнем?

— Ами, чудех се какви уреди за упражнения имате там долу.

— Уреди за упражнения ли, сър?

— Ами да, велоергометри, щанги, сауна, такива работи.

— О, сигурно имате предвид фитнес центъра, сър. Тук е рум сървиса.

— Така ли? О, Боже. Освен че оглушавам, сигурно и оглупявам. Извинявайте за безпокойството.

— Няма нищо, сър. Но в момента фитнес центърът е затворен. Ще отвори в шест сутринта и тогава ще има служител, който да ви обслужи. А дотогава можете да влезете с ключа от стаята си.

— Ясно. Много ми помогнахте. Благодаря.

Затворих и се обърнах към Докс.

— Мичъл Уилям Уинтърс. Поне под това име се е регистрирал.
Докс кимна.

— Е, и? Ще кажеш на сейфа „Сезам, отвори се“, така ли?

— Не, имам по-добра идея. Обади се на рецепцията и им кажи, че си забравил пин кода, с който си заключил сейфа.

— Аз? Искаш аз да го направя?

Изгледах го.

— Случайно да ти приличам на Мичъл Уилям Уинтърс?

Той сви рамене.

— След като го казваш, не. Но не приличаш и на Джон Рейн.

— Не е там работата. Истинското ми име може и да е Уинтърс, но не това е важното. Просто не трябва да предизвикваме излишни въпроси или да създаваме впечатление, че нещо не е наред.

— Да бе, разбрах. Просто те държа във форма. Сигурен ли си, че никой от персонала не познава този тип?

Поклатих глава.

— Не се притеснявай. Убеден съм, че този тип не е искал да го забелязват — можех да добавя: „За разлика от някои мои познати“, но това нямаше да допринесе за разбирателството.

Погледнах часовника си. Минаваше полунощ. Искях да свършим по-бързо и да се ометем.

— Виж сега, едва ли ще ти искат паспорта. Фактът, че им се обаждаш от стаята, за тях е достатъчно доказателство за самоличността ти.

— Май не ти е за пръв път, а, готин?

— А дори да ти поискат документ, ще кажеш, че си го заключил в сейфа.

— Добре, а след това?

Опитах се да не избухна. Да работиш сам, определено си имаше предимства.

— Ще импровизираш. Ти не беше ли морски пехотинец?

Докс ме изгледа.

— Да бе, вярно — и посегна към телефона.

— Чакай, чакай. Първо се съблечи. Наметни си хотелския халат. Пусни душа, все едно тъкмо си се канел да влизаш в банята или, още по-добре, все едно си довел някое гадже — така няма да им се прииска да се заседяват.

Той се ухили.

— Готин, като ме видят полугол, хората обикновено са склонни да поостанат.

— Като свършим, можеш да се обадиш на Тиара.

Усмивката му се превърна в гримаса.

— Ясно, схванах. Те какво, да нямат някакъв мастер пин код?

Кимнах.

— Използват го, ако гостът забрави неговия или умре в стаята си. Както и да е. Теоретично го знае само управителят на хотела.

— Добре.

— Който и да дойде, не му позволявай да наднича в сейфа. Не ми се вярва да го направи, сигурно ще е дискретен, но бъди готов и не му давай никаква възможност. Кой знае, Уинтърс може да е сложил вътре пистолет и да привлечем излишно внимание.

— Ясно, прав си.

— Още нещо. Попитай ги какъв ти е пин кодът. След отваряне с мастер пин код на сейфа обикновено могат да се видят последните дванайсет въведени пина.

— Защо, след като вече са отворили сейфа...

— Защото трябва да го затворим със същия пин код. Ако някой провери по-късно, няма да се усъмни, че не сме имали работа в тази стая.

— Браво, господин Рейн, Вие сте човек, който мисли за всичко. Харесва ми тази ваша черта.

Докс започна да се съблича. Аз влязох в банята, пузнах душа и му донесох халата.

След като се преоблече, му подадох телефона и натиснах бутона за рецепцията. Той обясни проблема, каза два пъти „да“, поблагодари и затвори.

— Всичко е наред. Идват да отворят сейфа на господин Уинтърс.

— Твоят сейф.

Докс се намръщи.

— Виж сега, не съм чак толкова тъп. Разбрах те.

— Докс, не ти давам акъл как да стреляш със снайпера, защото там си най-добрият и няма на какво да те науча. Но държа да ти кажа, че в тези неща трябва да се настроиш правилно, иначе можеш да се издъниш заради някоя дреболия.

Той се изчерви леко.

— Добре, добре. Не съм обидчив. Само престани с тая Тиара, става ли?

Поклатих глава.

— Съжалявам, това не мога да направя.

Той се намръщи още повече. След което се разсмя.

— Вярно, май прекалявам.

— Дай си ръкавиците. И се опитай да докосваш възможно най-малко предмети, докато си тук.

Той свали ръкавиците и ми ги подаде. Протегнах ръка.

— Вие сте добър човек, господин Уинтърс.

Докс се усмихна и се ръкувахме.

— А, дай и ножовете. Ще ги почистя в банята, докато ти се разправяш със сейфа.

Докс извади ножовете от панталона си и ми ги връчи. Влязох в банята и заключих вратата.

Почистването ми отне само няколко минути. Разглобих ги и първо ги полях със спирт. Бързо изтъркване с четката. Вода и сапун. Изплакване, Белина. След като свърших, си измих по същия начин и ръцете, спрах чешмата, сложих си чисти ръкавици, избърсах всичко и сглобих ножовете.

На вратата се почука. Чух как Докс отива да отвори.

— Благодаря, че дойдохте — разнесе се гласът му. — Тъкмо се канех да си взема душ, ама няма да мога да се отпусна, като знам, че съм си забравил комбинацията... и така...

Подбелих очи. Докс беше най-смъртоносният снайперист, когото познавах, но имаше доста трески за дялане.

Отвън минаха покрай банята. Чувах приглушен разговор. След това стъпките поеха към входната врата. Докс каза:

— Благодаря ви още веднъж. Много благодаря — и вратата се затвори.

След малко надникна в банята.

— Можеш да излизаш.

— Някакви проблеми?

— Не. Халатът много помогна, точно както каза. Много си те бива, признавам. Ей, дали да не оберем минибара? Такава възможност се пада веднъж в живота.

— Дадоха ли ти пин кода на Уинтърс?

— Осем, осем, седем, едно.

— Браво. Какво пипа в стаята?

— Само три неща. Бравата на вратата, бравата на банята и сейфа.

— Добре — подадох му чист чифт ръкавици. — Спиртът и белината са в банята. Полей си ръцете с едното, измий се със сапун и се полей с другото. И по теб имаше кръв от Уинтърс. След това си сложи ръкавиците. Аз ще избърша там, където си пипал.

Взех кърпа и се погрижих за споменатите повърхности, после се върнах в банята и избърсах мивката, след като Докс се изми. Той си сложи ръкавиците, а аз събрах нещата ни и кърпата от банята и ги пяхнах в торбичката, в която ги бяхме донесли. Оставих я от вътрешната страна пред вратата, за да не я забравим.

Отидохме при сейфа, който вече беше отворен. Вътре имаше три предмета. Портфейл. Паспорт. И смартфон „Трео 650 С“.

Докато аз оглеждах нещата, Докс се обличаше. Първо паспорта. Беше американски и наистина беше издаден на името на Мичъл Уилям Уинтърс. В портфейла открих кредитни карти и индонезийска шофьорска книжка с адрес в Джакарта, също на името на господин Уинтърс. Имаше и индонезийски рупии, щатски долари, тайландски батове и хонконгски долари.

Паспортът. Господин Уинтърс беше голям пътешественик. Имаше печати от цял свят, последните от които тайландски, разбира се.

Но третото беше най-ценната находка. Взех го в ръка и го включих. Екранът светна и поиска парола.

Докс се обади:

— Мамка му.

Помислих малко, след което натиснах осем, осем, седем, едно.

На екрана се появи основното меню.

— Браво бе, голяма си работа! — Докс ме тупна по рамото. — Срам и позор за господин Уинтърс, дето използва една и съща парола на различни места.

Погледнах го и вдигнах вежди.

— Ти да не би да използваш различни пароли за всичките си устройства? — попитах ехидно.

— Ами...

— Никой не го прави. В безкрайната битка между удобството и сигурността винаги печели удобството.

— Май си прав.

Усмигнах се.

— Но ти вече знаеш кое е правилно. Помни: сигурността е като верига. Слабостта ѝ е равна на най-слабото ѝ звено.

Започнахме да ровим из смартфона — контакти, срещи, записки. Имаше какво ли не.

— Забавихме се — казах. — Ще оставим паспорта и портфейла в сейфа. Телефона ще вземем с нас. Възможно е някой да забележи, че липсва, но според мен ще си струва риска.

— Съгласен.

— Ти излез пръв. Не се връщай там, откъдето дойде — не е нужно охраната да те вижда, че си тръгваш толкова скоро. Среща след двамайсет минути на Патпонг-две откъм страната на Суравонг.

Докс се ухили.

— Патпонг ми е познат.

— Знам, че ти е познат. Но ще търсим там интернет кафе. Не се разсейвай.

— Боях се, че точно това ще кажеш. Защо пък интернет кафе?

— Имам предчувствие. Може да се наложи да проследим някои неща, които ще намерим в смартфона. Можем да го направим и от някой лаптоп на хотела, но предпочитам да сърфирам анонимно.

Той пак се ухили.

— И аз съм така. Човек никога не знае кога правителството ще подгони и нас, порно лъвовете.

Докс тръгна напред. Аз върнах паспорта и портфейла в сейфа и го заключих. Огледах стаята за последно. Всичко изглеждаше наред.

Погледнах през шпионката. Чисто. Отворих с ръкава на ризата си и поех надолу по стълбите. Използвах страничния изход и поех по уличките покрай Силом за към Патпонг.

16.

След двацет минути седяхме в един интернет бар недалеч от Суравонг и ровехме из смартфона. Бележникът със срещите беше интересен. В него беше отбелязана среща утре в седем вечерта. Поясненията бяха: ТД, ЕВ, МЛЧ в КК.

— Код — казах и се замислих.

— Хайде бе? — обади се Докс.

Не му обърнах внимание.

— Я да видим какво още има.

Имаше няколко десетки имена в указателя. Беше ми познато само едно. Джим Хилгър.

— Я виж кой е тук — посочих го на Докс.

— Хилгър. Онзи от Хонконг, нали? НОП на ЦРУ?

— Да. Агентът под неофициално прикритие. Същият, който забърса два милиона от парите на Белгази за онези приднестровци, дето ги помислихме за руснаци.

— Тези пари бяха наши, готин. Много ми се ще да се видим с тоя дървар и да си поговорим откровено.

Кимнах и отворих папката на телефона със записките. Имаше само една: номер за потвърждаване на открит електронен самолетен билет от Банкок до Хонконг.

— Приятелят ни Уинтърс е възнамерявал да се разходи до Хонконг — посочих записката. — Ето билета. Освен това в портфейла му имаше хонконгски долари.

— Базата на Хилгър не беше ли в Хонконг? Поне по времето на Белгази?

— Да, и аз си мисля същото.

Върнах се към бележника със срещите, но кодът на Уинтърс продължаваше да не ми говори нищо. Гледах го още половин минута, но пак нищо не ми хрумна.

— Става ли? — попита Докс. — Ако го зяпаш достатъчно дълго, разкрива ли тайните си?

Въздъгнах.

— Май не. Ама... „в КК“... и пътуването до Хонконг...

Обърнах се към клавиатурата и отворих „Гугъл“. Написах „Хонконг КК“.

Получих резултати за Хонконг кореспондентски шах. Хонконг компютърен център. Хонконг крикет клуб. Хонконг клуб „Котките“.

— Аха, среща в Хонконг, в клуб „Котките“? — засмя се Докс. — Голям палавник.

Беше ми ясно, че ако продължим да работим заедно, неутрализирането на Докс щеше да е умение за оцеляване, което трябваше бързо да усвоя.

— Хонконг крикет клуб — казах. — Хонконг клуб „Котките“. Хонконг... Китайски клуб.

— Китайски клуб ли? Кимнах.

— Частен клуб с петзвезден ресторант на последния етаж в старата сграда на Китайската банка. Вече имат сгради и в Пекин, и в Сингапур.

— Но това не излезе в резултатите.

— Така е. — Написах „Китайски клуб Хонконг“ и натиснах Enter. Получих около три милиона резултата, но не и този, който търсех.

— Сигурен ли си, че това е мястото? — попита Докс.

— То е за ограничен кръг хора. Няма да се учудя, ако нямат сайт и не си правят реклама. — Написах няколко варианта на това, което търсех, и най-накрая намерих телефонен номер. Извадих си мобилния телефон, включих го и набрах номера.

От другата страна се чу сигнал, после втори. Вдигна някаква жена.

— Китайски клуб, добър вечер. С какво мога да ви бъда полезна?

— Искам да потвърдя една резервация — казах. — На Джим Хилгър. За утре вечер.

Пауза, след което гласът отговори.

— Да, сър, седем вечерта за утре, отделна зала за четирима.

— Много ви благодаря — казах и се усмихнах. Затворих и погледнах Докс.

— Вечеря утре в Китайския клуб, за четирима, отделна зала. Според мен са забравили да ни поканят.

Той се ухили.

— Е, ние пък ще отидем.

— И аз така мисля.

— Знаем ли кой още ще ни прави компания?

— Не мога да попитам такова нещо. Едва ли са уведомени, а и щеше да прозвучи странно.

— Е, пред „Браун Шугър“ едва не ни спипаха, но като си помисля сега, май точно това е бил пробивът, който ни трябваше. Едно благоприятно стечение на обстоятелствата и човек вече е склонен да вярва, че вселената е прекрасно място за живеене.

Мощният прилив на адреналин, който ми беше помогнал да оцелея пред „Браун Шугър“ и след това, вече се оттегляше, но продължавах да усещам действието му. Заспиването тази вечер щеше да е трудно.

— Значи Хилгър е стоял зад Уинтърс — казах. — Тъкмо се бях притеснил, че може да са израелците.

— Мислиш, че Дилайла ще ни устрои клопка ли? Не ми се вярва. Пък и тя не ми знае номера.

— А, значи не си сварил да ѝ го дадеш?

— Престани. Не би било редно.

Прекарах ръка през лицето си и се замислих.

— Съмнявах се, че са израелците дори преди да намерим смартфона. Макар да си дал номера си само на руснаците, със сигурност го имат и други, включително и израелците. Но Дилайла разбра за теб съвсем наскоро. Не виждам как биха могли да ти намерят номера толкова бързо. А и те са относително слаби в Азия, това беше една от причините да ме наемат за работата с Мани. Съмнявам се, че разполагат с достъпни технически средства тук, за да проследят мобилен телефон в Банкок.

Той кимна.

— Добре, изключваме израелците, съгласен съм.

— Сега да предположим, че Уинтърс е свързан с Хилгър. Нещата определено сочат натам — имаме записка в смартфона и хонконгската връзка: резервацията за вечеря. Според нас Хилгър е от ЦРУ. Това означава ли, че операцията се ръководи от ЦРУ?

— Не е задължително. Хилгър може да е техен агент, но той не е синоним на ЦРУ.

— Правилно. Но Управлението има твоя номер, нали?

— Така е, били са ми клиенти. Но досега не съм предполагал, че ще възникне проблем.

— Те знаят ли, че си работил за руснаците?

— Не съм им казвал. Когато не си оставям телефона включен и не се опитвам да свалям жени-момчета, всъщност съм доста дискретен.

Изхилих се.

— Е, сигурно знаят. Все пак са шпиони. Възможно е Уинтърс да ни подхвърли, че е получил номера от руснаците, за да прикрие Управлението.

— А може наистина да го е взел от Иван.

— Може. Но вече няма как да разберем. Ала които и да стоят зад Уинтърс, имат достъп до много качествено оборудване. Проследили са телефона ти до Банкок, което означава достъп до мобилния оператор, и са го локализирали до „Браун Шугър“, а това изисква сложно оборудване и ноу-хау. Пък и бяха доста бързи. Пристигнахме в Банкок от Манила само преди два дни, а те са успели да подготвят всичко — погледнах си часовника — само за шейсет и няколко часа. Впечатляващо.

— Добре, но ти сам каза, че онези тайландци не са били професионалисти — обади се Докс.

— Ни най-малко. Бяха от кол и въже — двама избягаха още щом надушиха, че ще има схватка.

— Което навява на мисълта, че не са взели Бог знае колко пари.

— Именно. И така, ако отвличането е било операция на ЦРУ, би било редно да очакваме боеспособен екип от партизанския клон на Управлението. То разполага с оперативни агенти и когато поиска, може да действа доста бързо.

Докс се облегна на стола си.

— Я пак да преговорим нещата. Защо сме сигурни, че Хилгър е от ЦРУ?

— Не сме сигурни. Но двама души намекнаха, че е Канезаки и блаженопочившият Чарлс Кроули Трети.

Кроули беше служителят на ЦРУ, който се беше опитал да наеме Докс да ме очисти. А той ме беше предупредил. След което аз бях провел — както обичат да го наричат правителствените служители — „подробен и откровен разговор“ с господин Кроули, без той да ме е

канил, в апартамента му във Вирджиния. Тогава ми каза за агента под неофициално прикритие в Хонконг, но не пожела да ми съобщи името му. Ала начинът, по който Хилгър изникна впоследствие, не остави у мен никакви съмнения, че тъкмо той е НОП.

— Е, ако Хилгър е от ЦРУ и ако стои зад онова в „Браун Шугър“, защо ще праща шайка местни, а не първокласен екип?

— Не е пратил шайка местни. Изпратил е Уинтърс. Уинтърс е събрал местния екип.

— Разбирам какво искаш да кажеш. Това е правилният поглед. Изгледах го.

— Значи въпросът...

— ... е „Кой е този Уинтърс?“

— Правилно. Дали Уинтърс е човек на Управлението или не? Все повече се убеждавам, че не е. А това говори много за замисъла на Хилгър.

Обърнах се към монитора и написах в „Гугъл“ „Мичъл Уилям Уинтърс“. Не получих резултат.

— Господин Уинтърс май си прекарва времето под обсега на радара — подхвърли Докс.

— Май да. Чакай малко.

Влязох в чатрума, който използвах с Тацу. Имах съобщение от него: имената на двамата мъртъвци бяха Скот Калвър и Дейвид Гибънс. Това съвпаднаше с казаното от Канезаки. И двамата бяха бивши военни, Трети специален отряд. Ветерани от първата война в Залива, пенсионирани с почести. След това бяха постъпили във външния отдел на Държавния департамент и бяха служили в Аман, Карачи и Риад.

Освен английските имена съобщението беше на японски. Преведох го на Докс.

— Значи са напуснали Трети специален отряд, за да станат дипломати. Е, това не мога да го повярвам — гласеше коментарът му.

— Да. По някое време са работили в ЦРУ. Но според Тацу са напуснали през 2003-та. Канезаки е бил прав, като каза, че са бивши служители.

Отново погледнах екрана. В съобщението на Тацу пишеше още, че двамата са напуснали държавната работа, за да постъпят в „Гирд Ентърпрайзис“. Прочетох на глас тази част на Докс.

— Това говори ли ти нещо? — попита той.

— Предполагам, че е някаква фирма. Моят човек казва, че не знае повече за нея, но...

Написах „Гирд Ентърпрайзис“ и „Гирд Ентърпрайз“. Нищо. Върнах се на чатрума. В края имаше още един абзац.

„Когато ти се отвори възможност, бих желал да обсъдим с теб един личен въпрос. Не е свързан с настоящите. Скоро ли ще си идваш в Япония? Можем да пийнем чай и да си побъбрим, което, признавам, доста ми липсва. Надявам се, че си добре. Пази се, моля те.“

Зачудих се какъв ли ще е този личен въпрос. Надявах се с Тацу и семейството му всичко да е наред. Написах отговор:

„Трябва ми информация за Джим Хилгър, американец, пребиваващ в Хонконг, предполагаем НОП на ЦРУ. Свързан е с някой си Мичъл Уилям Уинтърс, вероятно живеещ в Джакарта, вероятно служил в специален отряд на армията на САЩ, вероятно с опит в Тайланд. Вероятна връзка между двамата и «Гирд Ентърпрайзис».

Аз също много ще се радвам да те видя на чай и да обсъдим личния въпрос, за който говориш. Надявам се, че ти и семейството ти сте добре. Благодаря ти за помощта, ти също се пази.“

— Ами Канезаки? — попита Докс.

Влязох в неговия чатрум. И там ме чакаше съобщение.

„Продължавам да търся, но се натъквам на доста пречки и се налага да внимавам. Всякаква допълнителна информация от теб ще ми е от полза.“

Написах:

„Можеш ли да ми кажеш нещо за «Гирд Ентърпрайзис»? Двата мъртви са напуснали държавната работа за нещо, което се казва така.“

Затворих и двата чатрума и по навик изчистих браузера.

— Я да видим дали няма нещо по новините — предложих.

Въведох в „Гугъл“ няколко варианта на „Стрелба в мол в Манила ЦРУ“. И получих едно доста интересно заглавие от „Вашингтон Пост“: „Двама убити американци, предполагаеми служители на ЦРУ“.

— Мамка му — изруга Докс.

Изчетохме статията. „Източници“ твърдяха, че двамата мъртъвци са от ЦРУ. Говорителят на ЦРУ се позоваваше на политиката на организацията и отказваше да потвърди или да отрече принадлежността на двамата мъже.

Помълчахме малко. След това Докс каза:

— Канезаки твърди, че били бивши.

Кимнах.

— Да.

— Е, аз бих нарекъл това несъответствие.

— Да.

— Дали твоята приятелка не е намерила нещо, което да хвърли малко светлина? Защо не й звънеш?

Замислих се. Поради всички причини, които досега обсъждахме, не смятах, че Дилайла може да е замесена в инцидента пред „Браун Шугър“. Безпокоеше ме, че се надявах да не е замесена. Съзнавах, че това е опасно; доскоро щях да събера две и две и да приема резултата. Не се влияех от неща като надежда или предчувствия. Сега влагах емоции в изводите. Зачудих се дали мога да си имам доверие, че не подправям несъзнателно данните.

Трябваше да разбера в хода на нещата. Ако можех.

Обадих й се. Вдигна на третото позвъняване.

— Ало?

— Аз съм. Можеш ли да говориш?

— Мога. Тъкмо щях да ти пиша.

— Къде си?

— В Банкок.

— И аз. Може ли да се видим?

— Не. Гил е тук. Трябва да внимавам. Ти също.

— Гил е тук ли?

Сигурно беше доловила нещо в тона ми. Или ме познаваше прекалено добре и се беше сетила какво си мисля.

— Не си го и помисляй.

Не отговорих. Не обичам усещането, че съм преследван. Приемам го лично.

— Не си го и помисляй — повтори тя. — Ако нещо му се случи, ставаш мой враг. Обещавам ти.

Добре де, с Гил бяха от един отбор. Трябваше да си го напомням.

— Разбирам. Ще се покрива накъде.

— Хубаво.

— Нещо ново?

— Да. Онези двамата май наистина са били от ЦРУ. Гил ги познава от първата война в Залива. Били са в един екип, ръководен от някой си Джим Хъкстън, понастоящем Джим Хилгър. Пак Хилгър. Добре.

— Друго?

— Хилгър е бил забелязан на няколко срещи с Лави. И използва кодови имена на ЦРУ. Хилгър е Топ Дог. Лави е Еврейчето.

— Политически ужасно некоректно, не мислиш ли?

Тя се засмя.

— Сериозно ти говоря. Мислиш ли, че можеш да използваш такова кодово име в американска държавна агенция? Боже, та Администрацията за транспортна сигурност не може да направи извънредна проверка на арабин, напяващ строфи от Корана и мърморещ „Аллах Акбар“, докато се качва на самолета, а ти ми говориш, че ЦРУ може да кръсти свой сътрудник Еврейчето.

— Има известна доза истина в думите ти.

Взех смартфона и погледнах в папката за срещите. ТД и ЕВ придобиха изцяло ново значение.

— МЛЧ да ти говори нещо?

— Какво е това?

— Сигурно е кодово име.

— Нищо не ми говори. Гил не го е споменавал. Само двамата, за които ти казах. Защо?

— Не съм сигурен. Нищо, и така много ми помогна. Мерси.

— С какво ти помогнах?

Замълчах. Усещах, че може да ми е полезна, дори необходима, но ми се щеше да помисля, преди да я помоля за още нещо.

— Сигурна ли си, че не можем да се видим?

— Идеята не добра. Не искам Гил да става по-подозрителен, отколкото вече е.

— Колко време прекарвате заедно?

Тя замълча.

— Ти да не ревнуваш? — попита след малко.

— Да, май ревнувам.

— Много мило. Харесва ми.

Мамка му, наистина ми се щеше да я видя. Е, много хубаво. От друга страна, отказът ѝ ме накара да ѝ повярвам. Ако беше казала „не“, а след това ме беше оставила да я разубедея, щях да надуша нещо гнило. Дилайла не беше лигла.

— Моята информация е, че тези двамата не са били шпиони — казах. — Били са шпиони преди. А наскоро са постъпили на работа във фирма на име „Гирд Ентърпрайзис“. Това говори ли ти нещо?

— Не. Опитал ли в „Гугъл“?

За момент разбрах защо Докс понякога се нервирал, когато му задавам въпроси, които сигурно му се струваха очевидни.

— Естествено, че опитах. Нищо.

— Ще потърся. Ама ти сигурен ли си за онези двамата?

— Не съм. Но имам два независими източника, единият от самата организация, и информацията им съвпада. Струва ми се, че твоите хора са се объркали, макар да не знам причината.

— Нищо повече не мога да направя по въпроса. Ако продължа да подпитвам, ще разберат, че става нещо.

Двамата замълчахме.

— Докога ще си в Банкок? — попитах.

— Не знам. Ще трябва да напиша в нашия чатрум нещо от сорта колко съм ядосана и обидена, че си ме зарязал, и че искам да те видя отново. Сигурно ще мога да изчакам ден-два за отговор.

— В такъв случай ще проверя някои неща и ще използвам информацията, която ми даде. Ще ти се обадя.

— Не ме дръж на тъмно. Вече и без това съм достатъчно затънала.

Имаше добър усет.

— Няма да те държа на тъмно.

Представих си я как си мисли: „Да бе, да“. Но какво можеше да ми каже.

— Ще ти се обадя — повторих.

След кратко мълчание тя отговори:

— По-добре да ми се обадиш — и затвори.

Информирах Докс за кодовите имена и за останалото.

— Хилгър, Мани, скъпият ни покойник господин Уингърс и мистериозният господин МЛЧ. Само Хонконг ще да е мястото, да знаеш — разсъди той.

— Да, но ако отидем там, дали ще ни посрещне цялото войнство на ЦРУ? Или някой друг?

— Ами дай да помислим. Израелците ни казват едно, а Канезаки и твоят японец съвсем друго. На чия информация имаш повече доверие?

Свих рамене.

— Канезаки трябва да знае най-добре.

— Съгласен съм, стига да играе почтено с нас.

— Имаме и независимо потвърждение.

— И с това съм съгласен. Какво тогава може да е подвело израелците?

Помислих около минута.

— Първа възможност — някой лъже. Втората — и по-вероятната е, че някой просто е сгрешил. Кое то не е толкова трудно. Според Дилайла Гил познава Хилгър и онези двамата от времето, когато са постъпили в Управлението. По-късно при някакво следене са видели Хилгър с Мани. Нормално е Гил да предположи, че Хилгър е още в ЦРУ и че Мани е вербуван. Когато онези двамата загиват на срещата с Мани, убеждението му, че са на активна служба в ЦРУ, се затвърждава. Никой не се сеца да попита дали тези хора не са се преместили някъде другаде. Но и не могат много да разпитват, защото темата е неудобна. А и изтича информация, която току-що видяхме във „Вашингтон Пост“. Израелците сигурно също са я видели. Поредното потвърждение на едно грешно предположение.

Докс кима известно време, все едно размишляваше. След това каза:

— Дали не се ограничаваме много с този подход или-или?

Погледнах го заинтригуван.

— Искам да кажа, погледни нас двамата — продължи той. — Ние от ЦРУ ли сме? Не сме. Ние сме само наемници. Но ЦРУ ни използва от време на време. И не само нас. Като се сети човек за „Халибъртън“, „Блекуотър“, „Динкорп“, „Винел“ и „Крол-Крусибъл“^[1]... тези мошеници никнат като гъби след дъжд и вече не се знае къде свършва държавата и къде започва частният сектор.

— Прав си.

— Освен това правителството превърна всички в ловци на глави, като предложи дващест и пет милиона долара за дръгливия задник на Осама.

— Капитализъм в действие. Търсене и предлагане.

— Знам. Като гледах по Си Ен Ен как разбиваме иракчаните, направо очаквах говорителят да каже: „Програмата се излъчва с помощта на хрускавите оризови ядки Келог“, или нещо такова. Няма яснота като преди.

Кимнах.

— Нали знаеш кой е третият по големина съюзник в коалицията след САЩ и британците?

— Частният бизнес, синко, никой не се съмнява. Ние сме вълната на бъдещето. Що не вземем да си направим профсъюз?

— Щатите не го тръбят наляво и надясно, но си е така.

— И аз за това говорех — Докс потри брадичката си, все едно обмисляше нещо. — Но в случая не ми се вярва, че си имаме работа с Чичо Сам. Не се връзва нито с онези тайландци, нито с Еврейчето. Пък и както сам каза, Централата за религиозно убеждение има доста мрачен опит в контролирането на истински лоши типове като Мани. И твоят човек в Япония, и Канезаки твърдят, че онези в Манила са бивши, а не настоящи шпиони. По всички правила това се нарича независимо потвърждение.

— Какво ще кажеш тогава за статията във „Вашингтон Пост“?

Той сви рамене.

— Журналист пуска въдици. И прави същите грешки като израелците.

Кимнах.

— Съгласен съм с всичко дотук.

— Освен това Хилгър се измъкна с онези два милиона долара в Квай Чунг.

— Не съм сигурен дали това има отношение. Пак може да си е държавен служител, макар и мръсник.

— И аз натам клоня. Според мен Хилгър е от Централата, но се е отклонил от правата вяра.

Обмислих казаното.

— Много интересна възможност.

— Естествено, че е интересна. Ако съм прав и ако се разчуе, Управлението ще се отрече от блудния си син Хилгър. И преди се е случвало.

— На него това няма да му хареса, прав си.

— Значи си съгласен с мен.

— Да.

— И мислиш, че трябва да отидем в Хонконг?

Погледнах го.

— Мисля, че утре сутрин трябва да изчезнем. В Банкок може да ни запари под краката след „Браун Шугър“.

Проверих няколко сайта и намерих полет на „Тай Еър“, който излиташе в 8,00. Погледнах си часовника. След по-малко от седем часа. Добре. Искях да се махнем, преди Хилгър да е разбрал за случилото се с неговия Уингърс, или поне преди да успее да реагира. Запазих си място, а след това запазих едно и за Докс за полета в 8,25 на „Катай Пасифик“. Щеше да е по-безопасно да пътуваме отделно. За двойно подсигуряване използвах едни от резервните фалшиви самоличности, просто в случай че Хилгър се беше сетил да ни отбележи в компютрите на граничните пунктове. Запазих стаи в два големи анонимни хотела — „Интерконтинентал“ на Коулун за Докс и „Шангрила“ на остров Хонконг за мен.

— Малко лукс няма да ми навреди — ухили се Докс, докато правех резервациите.

— В Китайския клуб е само за членове. Трябват ни хотели, чиито гости могат да го посещават.

— Не се оплаквам.

— Освен това ще ни трябва и дрехи. В клуба пускат само с официално облекло. В магазините на „Интерконтинентал“ трябва да има шивач. Ще ти ушие костюм за нула време. Ако няма, попитай управителя да ти препоръча някого.

Докс се усмихна.

— Обичам Хонконг. Най-бързото място на земята.

— Кажи на шивача, че искаш нещо тъмно и консервативно, класически костюм. И го остави да си свърши работата. Помоли той да избере вратовръзката.

— Човече, никакво доверие ли нямаш в моя вкус?

Реших да не отговарям. Приключих с компютъра и отново почистих браузера.

— Хрумна ми нещо — каза Докс. — Щом Уинтърс е трябвало да присъства на вечерята в Китайския клуб, но не се появи, Хилгър ще се разтревожи. Може да са имали уговорка да се обади преди това и като не се обади, Хилгър може да си промени плановете. Ти затова ли се притесняваше да не изглежда, че е умрял при разпита?

Кимнах.

— Ще трябва да отчетем и тази възможност. Но фактът, че мястото на срещата вече е определено, е окуражаващ. От гледна точка на сигурността за Хилгър щеше да е по-добре да каже на хората най-общо къде ще се срещнат и да им съобщи точното място в последния момент. Затова предполагам, че връзката с този МЛЧ не е много лесна. Или има други ограничения да контактуват в реално време. Мисля си, че тази среща е свързана със случката в Манила. Там нещата се провалиха. Съмнявам се, че ще отменят събирането си сега само защото някой не се е появил и не се е обадил. Може да греша и ако е така, ще разберем, но смятам, че вечерята ще се състои.

Докс се облегна на стола.

— Съгласен съм. Какъв е планът?

Започнах да обмислям нещата и да отбелязвам какво още ни трябва и как ще го получим.

— Мани и Хилгър. Ще ликвидираме и двамата. С Мани изпълняваме договора с израелците. И си получаваме парите. Хилгър може да е от ЦРУ, може и да не е, или пък им служи, но е кривнал от правия път, ала във всички случаи ще бъде опозорен посмъртно.

Тогава израелците ще разберат, че вече нямат проблем с Управлението. И всички ще ни оставят на мира.

— Не забравяй, че дори правителството да се отрече от Хилгър, може да се появят желаещи да отмъстят за него. Стават такива работи.

Свих рамене.

— Ще поема този риск. Във всички случаи Хилгър ни притиска най-много, дори повече от израелците. Не виждам по-добър начин за отслабване на натиска от елиминирането на източника.

— Звучи ми разумно.

За миг се зачудих как бях стигнал до състоянието да обсъждам спокойно убийството на двама души, единият от които вероятно от ЦРУ, и това да ми се струва разумно. Щеше да се наложи да поразмишлявам над това в свободното си време.

— Поне доколкото ми е известно, причината израелците да искат Мани да се спомине от „естествена“ смърт беше най-вече грешното предположение, че е сътрудник на ЦРУ. Следователно вече не се налага да ограничаваме методите.

Докс кимна.

— Така вече се чувствам по-добре. Там, където съм израснал, джентълмените просто ги застрелват.

Кимнах и за втори път през последните няколко минути осъзнах, че на света има хора, които биха намерили диалога ни за странен и дори отблъскващ. Замислих се откъде бях придобил този нов мироглед. По-късно щеше наистина да се наложи да поразсъждавам.

— За съжаление май няма да разполагаме с огнестрелни оръжия. Физиономията му помръкна леко.

— Така ли?

Поклатих глава.

— Не мисля, че дори Канезаки ще успее да ни снабди за толкова кратко време. А и не съм сигурен, че ще е разумно да го молим. Моят човек в Япония щеше да ни помогне, но ако бяхме в Токио. В Хонконг... надали при това ограничение във времето.

— Е, кофти работа. Вече си се представях на някой покрив със страховития М-40А3 как нагласям нощния визьор ANPVS-10. Щеше да е толкова цивилизовано.

Кимнах.

— Или това, или аз да нахълтам в частната им зала с четирийсет и пети калибър, докато се наслаждават на патицата по пекински. Но може...

Докс ме погледна.

— Замисляш нещо нечестиво, готин, усещам те.

Усмихнах се.

— Мислех си за Хилгър. Миналата година в Квай Чунг беше въоръжен.

— Въоръжен и опасен — потвърди Докс. — Направо си е жива машина за убиване. Имаше един на пояса и един на глезена.

— Нали не мислиш, че ги беше взел случайно?

— Глупости. Такива като него ги носят постоянно. Иначе се чувстват голи.

— Дори да не е постоянно, поне сме сигурни, че е въоръжен по време на операция.

— Като утре вечер например.

— Например.

Докс поглади брадичката си и се ухили.

— Добрият стар Мани сигурно също няма да е с голи ръце. Не би си го позволил след това, което едва не го сполетя в Манила.

— И аз си мислех същото.

— Много мило от тяхна страна да ни донесат пистолети.

Кимнах.

— Трябва само да спипам някой от тях изотзад насаме. Да речем в тоалетната.

Докс се изкашля.

— Не се ли притесняваш, че... че като видиш Мани като последния път...

Поклатих глава и усетих как нещо в мене се помества като замръзнал блок гранит.

— Не. Изобщо не се притеснявам.

---

[1] Американски компании, благодетелствали се сериозно от военните операции на САЩ в Ирак и по света. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ЧАСТ

17.

Тъй като не бе изключено Уинтърс и компания да са проследили мобилния телефон на Докс още сутринта, в „Гранд Хаят“ вече не беше безопасно. Прибрахме се изключително предпазливо и останахме колкото да си съберем оборудването. След това отидохме на „Сукумвит“, прилагайки необходимите мерки против проследяване, и се настанихме в „Уестин“. Докс, помъдрил от начина, по който Уинтърс едва не ни беше спипал, не оспори нито едно мое нареждане.

Взех си душ, избърснах се и се накиснах в почти врялата вода във ваната, което обикновено ми помага да заспя. Но още бях напрегнат от нападението пред „Браун Шугър“ и от възможността да ни отвлекат, която ни се размина на косъм. Трябваше да тръгна за летището в шест часа и ако не успеех да си почина, можех да дремна чак по време на полета.

Придърпах един стол до прозореца, седнах в тъмното и се загледах надолу към улица „Сукумвит“ и градското стълпотворение зад нея. Гледката не беше кой знае каква — „Уестин“ е доста нисък, а и градът е наистина пренаселен. За момент ме обхвана абсурдният копнеж да съм си в апартамента в Сенгоку — спокойния квартал на Токио, където живеех преди ЦРУ и Ямаото да се доберат до мен. Тогава не осъзнавах колко сигурен съм се чувствал и колко ми е било спокойно. Изглеждаше ми като преди цяла вечност — оттогава насам се бяха случили много неща. Дадох си сметка, че не съм имал време дори да тъгувам, задето съм бил принуден да напусна. Досега. Но в момента не можех да си позволя да се разсейвам.

Замислих се за плана, който бяхме разработили с Докс. Изглеждаше разумен във всяко едно отношение. Зачудих се обаче защо решенията, до които стигах, винаги включваха насилие.

Насилие, дрън-дрън. Говориш за убиване.

Усмяхнах се злостно. Когато разполагаш само с чук, всичко ти прилича на пирон.

Естествената ми нагласа сигурно беше ужасяващо осакатена. Или изкривена. Сигурно имаше и други, по-добри начини, начини,

които продължителният и злощастен навик ми пречеше да видя.

Да, сигурно. Само че усещането да седя тук в тъмното и да си преговарям действията за утрешната операция ми беше толкова познато, че надделя над грозното бреме на съдбата.

Първата ми жертва беше онзи млад виетнамец, когото застрелях близо до река Меконг, когато бях седемнайсетгодишен, и оттогава не бях преставал да убивам. До един момент ги броях, но много отдавна напълно изгубих бройката, нещо, което беше ужасило Мидори, с право, предполагам, когато ѝ разказах. Дали само обстоятелствата имаха вина, че бях започнал толкова рано и бях продължил толкова дълго, или бях виновен аз, защото ми беше присъщо?

Прекалено много хора усещаха, че съм убиец. Тацу. Докс. Психолозите в армията. Карлос Хаткок — легендарният снайперист, с когото се бях срещнал веднъж във Виетнам.

Защо се противиш? Просто приеми фактите.

Припомних си една проповед от църквата, когато бях малък. Мисля, че беше от Евангелието на Матей, където Исус казва: „Върни ножа си на мястото му, защото всички, които се залавят за нож, от нож ще погинат.“^[1]

Поразмишлявах известно време.

Глупости. На Бог не му пука. Както казва Докс, ако му пукаше, щеше вече да е направил нещо.

А ако направи нещо, ти изобщо ще разбереш ли? Ще му обърнеш ли внимание?

Ще разбера, ако ме накаже. Защото аз така бих постъпил.

А може би точно в това беше работата. През цялото време съм очаквал — по дяволите, настоявал съм — Бог да ме накаже за деянията ми. И така да ми докаже, че съществува. А ако Бог не се занимаваше с наказанията? Ако наказанията си бяха изцяло човешко изобретение, а Бог предпочиташе да общува по не толкова демонстративни начини, начини, които хората предпочитаха да се преструват, че не забелязват?

Наведох се, подпрях лакти на коленете си и се взрях в дланите си, сякаш щях там да намеря отговора. Искях да се уморя. Ужасно исках просто да заспя.

Помислих си за „Го Рин Но Шо“ — „Ръкопис на петте пръстена“ от Мусаши, която бях чел и препрочитал. В спомените си за над шейсетте двубоя с мечове и шестте мащабни битки, в които беше

участвал, Мусаши нито един път не се беше усъмнил в морала на постъпките си. Очевидно приемаше за дадено, че мъжете се бият, убиват и умират, и се съмнявах, че това някога го е тревожило повече от факта, че мъжете дишат, ядат и спят. Едното беше също толкова естествено и неизменно, колкото и другото. Значение имаше единствено умението.

Мусаши някак беше намерил начин с възрастта да остави меча. Когато наближил шейсетте, започнал да прекарва времето си в преподаване, рисуване, медитация, чайна церемония и писане на поезия. И в писане на мъдрата си книга, разбира се. Накрая дори успял да умре в леглото си. Не намирах идеята за непривлекателна. Само че не знаех как ще го постигна, ако не открия начин да се оттегля от бизнеса.

Зачудих се как хората вземат живота си в ръце. Откъде получават удовлетворение, чувство за цел и посока? Седях сам в тъмната стая и се опитвах да обобщя съществуването си, да оправдая това, което бях. И стигах само до едно:

Ти си убиец.

Отпуснах глава върху дланите си. Не можех да измисля нищо друго. Същността ми навярно не подлежеше на промяна, но причините, поради които се бях поддал на тази същност, те оставаха в моята власт. След което внезапно си спомних: сънят, онзи с двата катана. Ето защо ми се беше присънил.

Освен другите цели, за които може да се използва, мечът е основно инструмент за убиване. Вярно, с него може да се подпира вратата и да се отворят писма, но не толкова е предназначението му. Не това иска душата на меча. Ала не неизменната му природа го прави добър или лош; моралът на меча се определя по-скоро от употребата му. Има *кацуджинкен* — меч, който дарява живот, или оръдие на справедливостта; и *сецунинто* — меч, който отнема живот, оръдие на потисничеството. В съня ми нещо безименно едва не ме беше хванало, защото не успях да реша. Не можех да си позволя същата грешка в живота.

Можех ли да стана *кацуджинкен*? Това ли беше отговорът? Убийството на Белгази преди година в Хонконг беше предотвратило продажбата на ракети с радиологични глави на групировки, които замисляха да ги взривят в големите градове. Действията ми не бяха ли

спасили живота на безчет хора? И можеше ли нещо такова... да компенсира другите неща, които бях извършил?

Идеята беше едновременно привлекателна и плашеща: привлекателна, защото наемваше за възможност за изкупление; плашеща, защото приемаше неоспоримостта на факта, че по един или друг начин някой ден щях да бъда съден.

Засмях се тъжно. *Кацуджинкен и изкупление...* Щях да правя опити за помирение между Изтока и Запада, докато опитите не ме убиеха.

Замислих се за Мани. Той беше същият като Белгази, нали така? Смъртта му щеше да донесе много добрини.

И малкият му син щеше да потъне в скръб за много години.

Сетих се за деликатния начин, по който Докс ме беше попитал дали не ме е страх, че отново мога да се вцепеня, и за простичката увереност, с която беше приел думата ми, че няма за какво да се тревожи.

И изведнъж усещането за това вцепеняване, за застиването в някакво безименно чистилице между противоположните мирогледи ми се стори най-лошата възможност от всички. Моментът не беше подходящ за философия и за тънене в съмнения. Цената не ме интересуваше. Нито дали съм прав или не. Щях да довърша започнатото.

Усетих как познатите мисловни шлюзове се затварят и блокират емоциите, насочвайки ме само към най-същественото, което трябваше да се направи, и към начина, по който да го сторя. Някаква лишена от плът и кръв част от мен въртеше копчета и натискаше бутони, и проверяваше дали нещата се развиват както трябва. Каквото и да беше това чувство, то ми беше служило вярно безброй пъти в живота. Не знам дали другите го притежаваха, но беше част от сърцевината ми, част от нещото, което ме прави този, който съм, и такъв, какъвто съм. Ала този път зад тежките захлопнали се врати остана онази част, която се чудеше дали това не е поредното престъпление, поредният грях. Да се доближиш толкова до просветлението и умишлено да му обърнеш гръб...

Изправих се на стола и зарях поглед. Замислих се как да го направим по най-добрия начин.

Бях ходил в Китайския клуб веднъж и планът на заведението ми беше познат. Намираше се на последните три етажа на старата сграда на Китайската банка в центъра. Асансьорите се изкачваха до тринайсетия етаж; до следващите два етажа се стигаше само по вътрешното стълбище.

Трябваше да отида рано и да намеря претекст да вляза. Можех да се престоря на служител на някой японски корпоративен титан, който иска да провери дали си струва шефът му да се раздели със солидната сума в йени за едното членуване в клуба. Замисълът беше добър. Бях го използвал и преди и обикновено предизвикваше у домакините най-искрено желание да ме разведат из мястото и да отговорят на невинните ми въпроси.

Проблемът беше в това, че Мани вече ме познаваше по физиономия. Реших, че мога да го реша донякъде с лека дегизировка, която така или иначе щеше да е наложителна при голямата вероятност в сградата и наоколо да има видеокамери. Освен това съм много добър в сливането с обстановката, когато се наложи. Но Хилгър, който щеше да е далеч по-трудна мишена от Мани, също беше виждал лицето ми, както и това на Докс. Както ми беше станало ясно при операцията с Белгази преди година, в ЦРУ имаха снимките и на двама ни и Хилгър задължително ги беше запаметил, както бих сторил и аз. Влизането в сградата нямаше да е трудно. Но вътре в нея възможностите ни щяха да са ограничени.

Седнах и продължих да мисля. Щях да отида рано и сигурно щях да намеря къде да се скрия. В тоалетна, в сервизно помещение, където и да е. Докс щеше да дойде по-късно. Може би щеше да ни се удаде случай да поставим камери както в „Пенинсъла“ в Манила, а Докс щеше да ги наблюдава и да ми даде сигнал по радиостанцията в подходящия момент. Но къде да седне, за да не го забележат? Представих си прословутия бар „Лонг Марч“ на Китайския клуб. Там се навъртаха интересни и впечатляващи клиенти. Всеки, който останеше сам за повече от няколко минути, щеше да се открие. Не ставаше.

Но ако не беше сам, нямаше да предизвика особено внимание. Ако беше, да кажем, с някоя привлекателна бизнес дама от европейски произход.

Представих си Докс в ушит по поръчка консервативен костюм, седнал срещу Дилайла в шикозен, но стилиен тоалет. Щеше да изглежда като местен служител на чужда фирма, а тя като умната европейска шефка, която се опитва да му хване спатиите. Точно такива работи ставаха в клуба всяка вечер. Щяха да са съвсем като у дома си.

Какво, по дяволите, и без това не можех да заспя. Станах, запалих една от нощните лампи и взех мобилния си телефон. Поставих нова сим карта, включих го и набрах номера на Дилайла. Тя вдигна на първото извънмяване.

— Здравсти — казах. — Нали не съм те събудил?

— Не си. Още ме мори часовата разлика.

— Можеш ли да говориш?

— Мога. В стаята си съм.

Поколебах се дали да не я поканя още веднъж да се видим. Щеше да е страхотен пропуск, при положение че се намирахме в един и същ град. Откъде да знам, дори бе възможно да сме в един и същ хотел, в съседни стаи дори.

Реших обаче, че тя е права. Би било глупаво да се срещаме точно сега, когато Гил я държеше под око. Сигурно щеше да ѝ се удаде само една възможност да му се измъкне и тази възможност трябваше да е Китайският клуб. А и на част от мен — може би не най-зрялата част — не ѝ се нравеше перспективата да получи трети отказ, колкото и причините да бяха разумни и не лични.

— Мисля, че утре ще имаме възможност да оправим цялата работа и да довършим започнатото — казах.

Тя не отговори веднага.

— Добре — съгласи се след това.

— Но бих се възползвал от твоята помощ. Ако откажеш, ще те разбера. Не ти си виновна за кашата.

Тя се засмя тихо.

— Де да беше така.

— Както и да е. Можеш ли утре да дойдеш до Хонконг?

Още една пауза.

— Вече казах на Гил, че ще се помотая няколко дни в Банкок, докато чакам евентуално да ми се обадиш. Как да му обясня внезапното си желание за екскурзии?

Замислих се.

— Кажи му, че съм ти се обадил. Извинил съм се за зарязването и съм те помолил да дойдеш при мен в Хонконг.

— Ако му кажа това, ще ме последва, точно както дойде в Банкок. За да е наблизко, когато изплуваш, и да те ликвидира. Освен това ме подозира. И няма да ме изпусне от поглед.

— Ще се справиш ли?

Усетих я как претегля плюсовете и минусите. Накрая заяви:

— Предполагам, че ще се справя.

— Можеш ли да вземеш самолет рано сутринта?

— Естествено.

— Добре. Направи го. И като пристигнеш, провери чатрума. Може и аз да ти звънна.

Тя замълча, а аз си помислих: „Ела при мен тази нощ. Просто ме попитай дали искам“. Но тя не ме попита.

— Добре. Ще бъда в Хонконг — каза.

Благодарих ѝ и затворих.

Изключих телефона и лампата и отново седнах на стола. Кръстосах крака и се загледах в светлините на града, които почти недоловимо започнаха да изгасват една по една.

Замислих се за Дилайла — толкова близка и толкова далечна.

Надявах се, че мога да ѝ се доверя. Сигурно имах нужда. Но не това ме тревожеше.

Тревожеше ме колко много исках да е така.

---

[1] Мат. 26:52. — Б.р. ↑

18.

Хилгър най-после приключи финансовата работа за деня — някои аспекти от която включваха прикритието му в Хонконг; други се отнасяха до истинския му бизнес и истинската му мисия. Както вървяха нещата напоследък, не беше никак лесно да държи положението под контрол.

Стана от бюрото, протегна се и си погледна часовника. Мамка му, два през нощта. Трябваше да се прибере и да поспи. Утре го очакваше голям ден.

Телефонът иззвъня. Хилгър седна обратно зад бюрото. Идентификаторът показваше блокиран номер. Надяваше се да е Уинтърс с добри новини. Вече се чудеше защо се бави толкова.

Беше Демеер — друг от неговата мрежа, който беше отишъл в Тайланд, за да помогне на Уинтърс при разпита на Рейн. Още преди Хилгър да се запита защо му се обажда точно той, а не шефът на екипа Уинтърс, Демеер заяви:

— Лоши новини.

— Докладвай — спокойно подкани Хилгър.

— Уинтърс и тайландците се опитаха да заловят Рейн пред едно заведение в Патумван. Рейн се е измъкнал. Уинтърс е мъртъв. Двама от тайландците също.

Хладнокръвието на Хилгър се поразклати за миг.

— Мамка му — опита се да измисли какво да каже, но нищо не му хрумна и затова повтори: — Мамка му.

Уинтърс беше професионалист и Хилгър беше приел за дадено, че ще избягва всякакви ненужни рискове. В най-лошия случай беше очаквал да не открият Рейн или той да се измъкне, когато го подгонят. Но не беше допускал да има жертви. И определено не Уинтърс.

— Ами Докс? — попита, възвърнал хладнокръвието си.

— И той се е измъкнал. Двама от тайландците ме осведомиха.

— Тези тайландци пасив ли са за момента?

— Не. Не знаят нищо съществено.

Хилгър помисли малко и попита:

— Какво стана?

— Рейн очевидно е надушил засадата. Реагирал, преди да заемат идеалната позиция.

За да забележи Уинтърс, този Рейн трябва да беше поне екстрасенс. Или това, или тайландците се бяха издънили. Не се бяха оказали на висота за такава отговорна работа. В крайна сметка бяха само местни биячи. Наемници. Откакто застреляха Калвър и Гибънс в оная касапница в Манила, Хилгър все не успяваше да събере професионален екип.

— А Уинтърс как е умрял?

— Рейн е имал нож.

Хилгър се намръщи. Аман от тези *кали* истории... Уинтърс беше специалист с ножовете.

— Победил е Уинтърс с нож, така ли? — попита, усъмнен, че нещо не е съвсем наред.

— Докс е хвърлил по него стол. И го е съборил на земята.

Е, така се връзваше.

— А след това?

— Тайландците казват, че Рейн и Докс се нахвърлили отгоре му и започнали да го мушкат с ножове. Тъй като не можели да направят нищо, си плюли на петите.

Хилгър не се съмняваше, че са избягали. Просто се чудеше точно в кой момент бяха духнали.

— Ти успя ли да потвърдиш нещо от версията им?

— Да. Имам човек в посолството, с връзки в тайландската полиция. Уинтърс е бил със счупени ребра и е умрял от рана от нож в гърдите. Имал е рани от самоотбрана по ръцете.

Дори в гнева и съжалението си за Уинтърс Хилгър изпита известно облекчение, че човекът е загинал в бой. Агентът знаеше много и щеше да възникне проблем, ако Рейн и Докс бяха успели да го разпитат. Не че Уинтърс щеше да им се даде лесно — доста щяха да се потрудат, за да измъкнат информация, с която не желае да се разделя — но така на Хилгър не му се налагаше да се тревожи.

— Полицията какво казва?

— Мислят, че е провалена сделка за наркотици. Уинтърс е пътувал съвсем чист. В това отношение няма проблем.

По дяволите, Уинтърс беше свестен тип. Прецизен. Загубата му беше сериозен удар.

Хилгър се сети, че се налага да се обади на сестра му, Елизабет Шанън. Уинтърс не беше семеен; сестра му беше единственият близък роднина. Хилгър беше излизал няколко пъти с нея след края на войната. Сега беше омъжена с деца, но бяха останали приятели. По дяволите, никак не му се щеше дай се обажда. Мразеше Рейн, задето го принуждаваше.

— Сега какво? — попита Демеер.

Хилгър се поколеба дали да не му каже да дойде в Хонконг за срещата с МЛЧ, но размисли. Не беше зле да замести Уинтърс, но беше по-важно някой да причаква Рейн и Докс. Искаше ги мъртви.

— Опитай се да откриеш отново Рейн и Докс. Действай както намериш за добре, но те съветвам да не правиш втори опит за залавяне. Много хора изгубихме вече и не виждам как ще се справим без пълен екип на място. Ако ги намериш и ти се предостави възможност, просто ги очисти.

— Ясно. Ще те държа в течение.

Хилгър затвори. По дяволите, операцията се разпаднаше. Трябваше на всяка цена да намери начин да я спаси. Две години му бяха нужни, за да уреди тази среща с МЛЧ. И не беше само времето. Какво ли не беше извършил, за да я направи възможна. Действия, които щяха да му тежат вечно и за които един ден щеше да отговаря, ако имаше Господ там, горе.

Сложи лакти на бюрото, затвори очи и подпря чело върху пръстите си. Да, по пътя беше извършил някои гадни неща, неща, които никой не бива да върши. Ликвидирането на онзи в Аман — американец с жена и деца — не беше никак лесно. Укриването на информация, която щеше да спаси хората в Бали, в Джакарта и на другите места... е, и с това щеше да се наложи да живее.

Но от целия му труд щеше да произлезе много добро и именно върху това трябваше да се съсредоточи. Човек трябва да гледа голямата картина. Британците нима не бяха прави да не евакуират Ковънтри, след като разбраха, че фашистите ще го бомбардират? Ако бяха евакуирали града, нацистите щяха да съобразят, че кодът „Енигма“ е провален, и всички военни усилия на Съюзниците щяха да бъдат поставени на карта. Наложил се животът на хората в Ковънтри да се

пожертва, за да живеят други. Не звучи приятно, като го изречеш на глас, но това беше истината. Днес разликата беше в това, че политиците нямаха достатъчно кураж, за да вземат подобни решения. И затова тежката работа се падаше на хора като него.

Помисли си каква ирония е, че демокрацията не би оцеляла, ако се придържаше към буквата на собствените си идеали. Знаеше, че тъкмо хора като него — хора зад кулисите, самотници, вършещи това, с което никой друг не би се захванал — помагаха на демокрацията да функционира, спасяваха я от осъзнаването на присъщото ѝ лицемерие, даряваха я със спокоен сън.

Имаше ирония и във факта, че Рейн вероятно също беше наясно с всичко това. Японците нямаха ли някаква дума по този повод? *Хонне и татема* — реалната истина и обществената фасада? Английският щеше да използва куп думи за това понятие. Липсата им в речника на Америка беше показателна: ние не само нямаше да ги оценим, но нямаше и да разберем идеята.

Рейн. Представи си колко добре щеше да се почувства, когато получи потвърждение, че е мъртъв. Изненада се от силата на желанието си. Обикновено не приемаше нещата лично. Но трима добри мъже бяха убити, а сега трябваше да звъни и на Елизабет Шанън... да не говорим за опасността, която заплашваше цялата операция.

Да, точно така, искаше го мъртъв. И Докс също. Зачуди се дали няма да му се отвори някаква възможност сам да свърши работата.

19.

Полетът до Хонконг на другата сутрин премина без инциденти. След неспокойната нощ бях доволен, че мога да го проспя почти целия. Пристигнах на летище „Хонконг“ отпочинал и освежен и взех такси до „Шангрила“.

Регистрирах се и се обадох на Докс. Намираше се в такси и пътуваше към Коулун.

— Иди първо на явката и се погрижи — казах. — Няма смисъл и двамата да ходим там по едно и също време. След това се регистрирай и се погрижи да ти ушийт дрехи.

— Добре.

Явката беше кафене близо до храма „Ман Мо“ на улица „Холивуд“. Когато провеждаш операция или вършиш нещо, което няма да се понрави на властите, добре е да си намериш резервно място за среща, ако връщането в хотела стане нежелателно, както и да оставиш там някои необходими вещи: пари и паспорт, в случай че имаш нужните връзки или късмет да се сдобиеш с тях, разбира се. Необходимо е въпросната явка да е отворена двайсет и четири часа в денонощието и да предлага подходящи места за укриване на вещите: долната страна на барплот или лавица, сервизно помещение, тоалетна, такива неща. Независимо дали операцията протече добре или зле, вещите трябва да останат там не повече от няколко часа. Ако нещата съвсем се объркат, и без това ще ти се стоварят далеч по-големи проблеми от възможността някой да се натъкне на пакета, който си залепил, да речем, под казанчето на тоалетната в денонощна закусвалня.

— Като свършиш, ще се видим на мецанина в „Гранд Хаят“ в 16,00 — казах. — Далеч е от фойето и е усамотен, а там ще си съвсем на място в новите си одежди.

— Звучи обещаващо. Техниката у тебе ли е?

— Както и всичко останало.

— Добре, готин, до скоро.

Изключих телефона и отидох в търговската част на хотела, където се подстригах и обръснах. Накарах ги да ми сложат малко гел на косата и да я пригладят назад — не съвсем обичайният ми вид и не особено драстична промяна, но многото малки промени водеха до желаниия резултат. След това посетих оптиката и си купих правоъгълни очила с тънка рамка, които свършиха добра работа с общия изглед на физиономията ми. В съседния мол „Пасифик Плейс“ влязох в магазин на „Дънхил“ и се снабдих с всичко останало: еднореден тъмносин габардинен костюм, на който точно за петнайсет минути направиха необходимите поправки, за да ми бъде като излят; бяла памучна риза „Сий Айлънд“ и семпли златни копчета за ръкавели; кафяви обувки с връзки и тъмносини чорапи; кафяв колан от крокодилска кожа и светлокафяво дипломатическо куфарче. В Хонконг не беше ужасен студ, но пък може би беше достатъчно хладно, за да прибавя и чифт кафяви ръкавици от еленова кожа, които пъхнах в куфарчето. Преди да изляза от магазина, се огледах в огледалото и това, което видях, ми хареса: заможен японски бизнесмен с международен опит и добър вкус, дискретен служител на могъщи индустриални интереси, търсеци почва в Хонконг чрез една от известните му бизнес институции — Китайския клуб. Може би дори щях да задържа дрехите, след като всичко свърши. Надявах се по тях да няма дупки от куршуми.

Върнах се в стаята си и сложих в куфарчето радиостанцията и другата техника. От хотела взех такси до явката, където залепих един паспорт и други необходими неща на вратата на сервизното помещение в мъжката тоалетна. Излязох и намерих интернет кафе, където проверих чатрумовете. Нищо от Канезаки. Но от Тацу имаше интересни новости. Съобщението му гласеше:

„Джим Хилгър работи като финансов съветник в Хонконг за много платежоспособни клиенти. Не мога да потвърдя евентуалната му връзка с ЦРУ, но според някои източници в даден момент е имало такава. Отскоро се смята за компрометиран. Подозиран е, че продава на черния пазар оръжия, включително израелски, на различни сепаратистки групировки в региона. Има съмнения, че ръководи организация за поръчкови убийства и осигурява

бивши военни, а вероятно и разузнавателни умения и контакти срещу съответно заплащане.

Майкъл Уилям Уинтърс е ветеран от първата война в залива, Трети специален отряд. Няма друга информация.

С нетърпение очаквам да те видя. Пази се.“

Добре, колкото повече научавах, толкова повече изглеждаше, че с Докс сме прави. Хилгър или режисираше свое лично шоу, или се беше отклонил безвъзвратно от линията на правителството.

Потърсих в „Гугъл“ „Двама убити американци, предполагаеми служители на ЦРУ“, за да проследя историята, която вчера бяхме видели във „Вашингтон Пост“. Този път резултатите бяха няколко десетки — другите медии набираха скорост по темата. Влязох в сайта на „Пост“, защото новините явно извираха оттам. Имаше нова статия, този път озаглавена „Убитите в Манила американци, свързани със загадъчна фирма“.

„Пост“ се беше добрал до информацията за „Гирд Ентърпрайзис“ и я разнищваше. Бяха се разровили и адресът на компанията, упоменат в съдебното ѝ решение, се беше оказал празен апартамент в офис сграда в Ню Джърси. „Пост“ се беше свързал с юридическата фирма, изготвила документа за учредяване; когато казали кой се обажда и за какво, адвокатът, на когото попаднали, затворил телефона. Интересно.

Взех такси до „Гранд Хаят“ и се обадох на Дилайла от фоайето.

— Здравсти — каза тя. — Вече се чудех кога ще ми звънеш.

— Извинявай. Трябваше да се погрижа за доста неща. След колко време можеш да дойдеш във фоайето на „Гранд Хаят“?

— След петнайсет минути.

— Добре. Чакам те. — Затворих.

Качих се по стълбището от черен гранит покрай стената до нивото на мецанина. Мецанинът гледаше към пищното фоайе долу и предлагаше добра позиция за наблюдение. Трябваше да установя дали Дилайла ще дойде сама.

Докс още го нямаше. Останах прав, загледан във фоайето, и обясних на жената, която предложи да ме настани да седна, че предпочитам да изчакам компанията си, която ще се появи съвсем скоро.

Дилайла пристигна след петнайсет минути, както беше обещала. Огледа първо фоайето, след което вдигна поглед към мецанина. Кимнах ѝ, когато ме забеляза, и я проследих как преминава и се качва по дългото вито стълбище. След нея не вървеше никой. Ако Гил я съпровождаше, го правеше от разстояние. Засега.

Когато дойде при мен, ѝ протегнах ръка като бизнес познат, посрещаш я за питие след важна среща. Здрависахме се и останахме прави, вперили очи във фоайето. Детекторът на Хари кротуваше в джоба ми.

— Докс ще е тук всеки момент — казах. — Нека го изчакаме.

— Добре.

Всъщност исках още малко да държа под око фоайето, за да се убедя, че е сама. Тя, естествено, разбра какво правя, но при създадите се обстоятелства едва ли имаше право да се сърди.

— Гил къде е? — попитах.

— Тук. Казах му, че си се обадил и че си ме поканил да се видим в Хонконг. Сега сигурно си е в хотелската стая и чака да му се обадя.

Щеше ми се да кръстосаме шпаги. Никога не съм бил склонен да бягам и да се крия. Някое и друго тактическо отстъпление — да, но като минимум залагам поне няколко капана за тъпаци. Или заобикалям тези, които ме преследват, докато те се окажат преследваните. Просто така работя, такива са ми методите.

Но казах само:

— Ще се опитаме да оправим нещата, преди да са станали непоправими.

Докс се появи след още десет минути. Досега не го бях виждал такъв — идеално ушит антрацитносив костюм, бяла риза с колосана яка и едноцветна синя вратовръзка. Единственото, което не се връзваше, беше брадичката катинарче — бях забравил да му кажа да я обръсне. Запомняше се прекалено лесно, пък и трябваше да променим вида му колкото е възможно повече. Реших, че ще трябва да се раздели с нея.

За разлика от Дилайла Докс погледна първо нагоре. Беше му рефлекс да проверява за укрили се снайперисти и ни забеляза моментално. Прекоси фоайето и пое по стълбите.

Дойде при нас и се ръкува с Дилайла.

— Радвам се да ви видя отново — каза.

Хрумна ми, че възпитаните обноси и сдържаността, които присъствието ѝ предизвикваха у него, щяха да са идеални за предстоящата работа. Докс, чиито актьорски умения, по мое мнение, се нуждаеха от известно шлифоване, щеше да се държи като съвършения джентълмен, бизнесмен и внимателен домакин, какъвто именно трябваше да изглежда днес.

Тя му се усмихна топло и отвърна:

— И аз също.

— Извинявайте, че закъснях. Малко се затрудних да се навра в този костюм. Тук не са свикнали с големи мъже.

— Изглеждаш страхотно — подхвърли Дилайла и кимна одобрително.

Той наистина се изчерви. Някой ден трябваше да попитам за тайната ѝ.

— Благодаря. Вие също.

Тя наистина изглеждаше много добре. Беше в антрацитносив костюм с панталон с двуреден жакет до кръста и ниско закопчаване. Отдолу носеше снежнобяла отворена на врата блуза. Панталонът бе плътно прилепнал в ханша, леко разкроен в долната част. Обувките ѝ бяха тъмновиолетови, с равна подметка, не толкова впечатляващи като десетсантиметрови токчета, но по-удобни за маневриране. Всичко това беше увенчано с диамантени обеци и семпла платинена верижка. В ръка държеше кожено куфарче и малка дамска чанта. Русата ѝ коса беше разпусната и бухнала — идеална за привличане на вниманието в Хонконг и за отвлечане на същото внимание от Докс, когото Хилгър можеше да разпознае.

Седнахме и си поръчахме чай. Разказах им какво току-що бях научил от моя „източник в Япония“ и последните новини от „Вашингтон Пост“. Всички се съгласихме, че макар информацията на Гил да сочеше обратното, Джим Хилгър е много виновен. Сега оставаше само да му бъде изпълнена присъдата. И тази на Мани.

Известно време уточнявахме нещата. Чрез хотела вече си бях запазил място в Китайския клуб за късния следобед и Докс и Дилайла трябваше да сторят същото. Резервациите не бяха проблем; трябваше само да отидат достатъчно рано, за да си намерят места на някоя от масичките в бара. Щяхме да контактуваме по радиостанцията. Смятахме да монтираме безжичните видеокамери, които двамата с

Докс бяхме употребили и в Манила, но този път щяхме да ги допълним с аудио и комбинацията щеше да ни помогне да разберем кога ще пристигнат тазвечерните цели, къде ще се разположат и, най-важното, кога някой от тях ще се извини, за да удовлетвори естествените си нужди. Сигурен бях, че щях да намеря подходящо укритие в сградата; Докс и Дилайла щяха да наблюдават всичко от бара и да ме държат в течение. Колкото до Мани и Хилгър, първия, който навлезеше в обсега ми, щях да ликвидирам с голи ръце, а след това щях да се справя с другия. Ако имах късмет, въоръжен. Който и да беше този МЛЧ, той също щеше да си отиде, ако ми се изпречеше на пътя, но иначе няхах претенции към него.

Ако това беше снайперистка операция, аз щях да съм снайперистът, а Докс и Дилайла да управляват огъня. Разделението на работата не е задължително, но почти винаги е полезно. Наличието на партньор, който забелязва, оценява и наблюдава мишената, позволява на снайпериста да се съсредоточи в една-единствена работа — убиването. В конкретния случай за мен щеше да е разсейващо да преценявам дали и кога Хилгър или Мани ще се отправят към моята позиция; да се пренастроя, ако отиват някъде другаде; да реагирам, ако направят нещо непредвидено. Докс и Дилайла, седнали с гръб към стената и наблюдаващи всичко на лаптопа като двама бизнесмени, обсъждащи презентация, щяха да ми спестят някои от тези неприятни изненади. И щяха да са ми от помощ, ако нещо се объркаше.

Погледнах часовника си. Беше почти пет. Време да тръгваме.

— Ти вземи куфарчето — казах, сложих го на масата и дискретно извадих нещата, които щяха да ми трябват. — В Хонконг всички носят чанти и не трябва да се отличаващ. Радиостанцията, лаптопът, всичко е вътре.

— А ти?

Изпънах крака под масата и започнах да напъхвам онова, което бях извадил, в предните си джобове.

— Аз ще намеря нещо по път. Нещо с размера на самозалепващите аудио- и видеопредаватели.

Докс се ухили.

— Сега разбирам какво носят добре облечените мъже.

Погледнах го, поколебах се, но казах:

— Според мен ще трябва да махнеш тази брадичка. Прекалено е очебийна.

Той ме изгледа, все едно му бях предложил вазектомия.

— Синко, тази брадичка я имам от двайсет години.

— Именно. Ако Хилгър разполага със снимки от досиета, което е сто процента сигурно, характерната ти брадичка ще е най-отпред на тях. Костюмът и красивата дама с теб са полезни, но премахването на лицевото ти окосмяване ще е още по-полезно.

— Е, костюмът е нещо ново, няма спор, но доста често ме виждат с красиви жени, така че няма да е кой знае каква маскировка — той потри брадата си. — Мамка му, чувствам се като Самсон на дръвника — обърна се към Дилайла. — Е, вие така и така сте Далила.

Тя се усмихна.

— Според мен ще изглеждаш много добре без нея.

— Сериозно?

Тя кимна.

— Имаш хубави черти. Няма смисъл да ги криеш.

Докс се усмихна и ме погледна.

— Някой веднага да донесе бръснар! — каза и пак се обърна към нея. — Знаете ли, никога не съм мислил да се женя. Но ако ви писне от този мой партньор, бих желал да ви поискам ръката.

Дилайла се разсмя.

— Нещо смешно ли казах? — попита той.

— Добре, хайде да тръгваме — подканих ги и се изправих. — Трябва да се озовете там след около четирийсет и пет минути, преди барът да е започнал да се пълни. И преди да са дошли Хилгър и компания.

Двамата станаха и се ръкувахме, както подобаваше на ролите ни. Аз излязох от хотела и взех такси до „Мандарин Ориентал“, пресякох улицата и влязох в един магазин за чанти и куфари. Предлагаха много висококачествени, но като цяло скучни чанти... и едно куфарче „Ганер Кроле“ в махагонов цвят, което се отваряше отгоре. „Скъпо е — мислех си, докато си играех със закопчалките, които прещракваха с тихата увереност на банков сейф или врата на «Ролс-Ройс», — но животът е кратък...“

След пет минути обикалях старата сграда на Китайската банка с куфарчето в ръка. Петдесет и няколко годишната, повлияна от стила

арт деко постройка по стандартите на Хонконг си беше направо древна. С петнайсетте си етажа освен това беше пигмей в сравнение е осеяния със стоманени мачти офис на „Банкова корпорация Хонконг и Шанхай“ отдясно и наподобяващото фонтан светлинно шоу от стъклооптика на центъра „Чунг Конг“ отзад. Имаше излъчването на сграда, чудодейно пощадена от двигателите на прогреса, унищожили съвременниците ѝ, за да се отвори пространство за мастодонтите, които я заобикаляха. Като обречен на смърт човек, все още неизгубил достойнството си, но живеещ назаем.

Отбелязах всички входове, посоката на трафика, наличието на камери. Използваше се само един вход от западната страна, на къса еднолентова улица, която единствена отделяше сградата от гигантските ѝ съседи. От другата страна на улицата, точно срещу входа имаше голям индустриален контейнер за отпадъци, който предлагаше добро прикритие, ако ми се наложеше. Четири асансьора, две камери за наблюдение в средата. Вдясно охранител с отегчена физиономия зад бюро. Вляво стълбище и противопожарен изход. Когато се доближих, на стълбището се появи някакъв служител и докато вратата се затваряше зад него, забелязах, че в ръката му няма нито електронна карта, нито ключ. Значи вратата към стълбището се отваряше отвътре, поне на приземния етаж. Което беше логично — не можеш да заключиш хората вътре в случай на пожар, — но потвърждението беше полезно.

Влязох в единия асансьор и прокарах ръка по косата си, за да прикрия лицето си, докато оглеждах за камери. Ето я, на тавана. Натиснах бутона с кокалчето на пръста си и през цялото пътуване догоре стоях с наведена глава. Напомних си кой съм и защо съм тук: Уатанабе, проучващ Китайския клуб от името на определени японски индустриални интереси.

Качих се на тринайсетия етаж и се огледах. Отляво започваше вито дървено стълбище с парапет, украсен с ковано желязо в китайски стил. Стените бяха бели; подовете — от солидно тъмно дърво с леки неравности, които се придобиват само след поколения употреба. На плосък екран до стълбището се изписваха цените на акциите на борсата „Ханг Сенг“. Атмосферата излъчваше усещане за пари, стари и нови; статус, придобит и търсен; амбиция, едва прикривана зад елегантни костюми и коктейлни усмивки. Китайската банка може да

беше преместила седалището си в триъгълната кула от черно стъкло на „Йео Минг Пей“ няколко пресечки по на югозапад, но призракът на стремежа и богатството, увековечен в новото седалище, още си беше у дома и тук.

Но имаше и известна екстравагантност. Приемната беше претъпкана с меки захарнорозови, отровназелени и бебешкосини фотьойли и канапета. Лампите над масите покрай стените хвърляха светлина в същите цветове. А строгият дървен под беше отстъпил място на килими в ярки цветове. Декораторът явно беше отдал дължимото на титаничните амбиции на Хонконг, но и добродушно им се беше присмял.

Красива китайка в черен панталон и бяло сако тип „Мао“ излезе от гардеробната вдясно.

— С какво мога да ви помогна?

Кимнах и заговорих със силен японски акцент.

— Аз съм Уатанабе — като че ли това обясняваше всичко.

Тя взе някаква папка и погледна какво пише в нея.

— А, да, господин Уатанабе, от „Шангрила“ се обадиха, че ще ни посетите. Бихте ли желали да ви разведе из клуба?

— Да — отвърнах и се поклоних. — Много добре.

Жената, която се казваше Мей, се оказа отличен екскурзовод и охотно отговаряше на всичките ми въпроси. Като например: „Къде са частните зали за вечеря?“ „На петнадесетия етаж.“ „Имате ли някоя подходяща за малка компания — да речем, четирима души?“ „Да, имаме две такива зали.“ „А как се стига до горните етажи?“ „Само по витото вътрешно стълбище.“

Водената от Мей обиколка на клуба отне десет минути. Предвид ранния час още нямаше посетители и персоналят беше зает да подрежда сребро и кристал, да наглася покривките и да се подготвя за поредната вечер в несъмнено пълния клуб.

Когато приключихме, попитах Мей дали е удобно да се поразходя сам. Отговори ми, че няма проблем, а ако имам още някакви въпроси, само да питам.

Уатанабе-сан проучи щателно мястото, като започна от основната зала на четиринайсетия етаж и съседния й очарователен бар „Лонг Марч“. Запозна се с разположението на тоалетните на тринайсетия и четиринайсетия етаж, отбеляза и липсата им на

петнайсетия, което означаваше, че вечерящите в частните банкетни зали трябва да слизат един етаж по-долу, за да се облекчават. Разходи се из прекрасната библиотека и се наслади за кратко на прекрасния изглед към Централното пристанище от павилиона на покрива. И, естествено, не пропусна да надникне във всички частни зали, като обърна специално внимание на двете, подредени за четирима. В тях Уатанабе влезе и поспря, за да се полюбува на мебелите, и дори прокара обратната страна на пръстите си по учудващо дебелите каси на вратите, които и в двете помещения бяха повече от подходящи за поставяне на аудио– и видеопредаватели.

Тъй като устройствата излъчваха сигнал, достатъчно слаб, за да не се засича от детектори, поставих ретранслатори на няколко места във частните зали и по стълбите до четиринайсетия етаж. Преди да се отправя към асансьорите на тринайсетия, влязох в тоалетната на четиринайсетия. За тоалетна помещението беше впечатляващо. Подът беше от бял мрамор, а аз доволен установих, че обувките ми „Дънхил“ стъпват почти безшумно по полираната повърхност. Отдясно имаше мивки от солиден бял порцелан. Насреща бяха писоарите. А отляво имаше кабинки, за които по-правилното определение би било стаички, отделени една от друга с мраморни стени и с махагонови врати от пода до тавана.

Кабинките изглеждаха обещаващи, но се опасявах, че след скорошното си изживяване в Манила Мани ще се стресне, ако влезе в тоалетната и забележи, че някоя кабинка е затворена. Тъкмо тогава забелязах нещо още по-добро.

Между мивките и писоарите имаше голяма махагонова врата. На нея бе завинтена месингова табелка с надпис в черно:

Правилник на сградата (Глава 123)
Опасност! Асансьорно помещение!
Достъпът на външни лица забранен!
Вратата да се заключва!

Интересно. Щом асансьорите отиваха само до тринайсетия етаж, това трябва да беше входът към шахтата. Отворих вратата и намерих зад нея друга, с три тежки месингови панци на лявата страна. Опитах

я, но напълно в съответствие с правилника беше заключена. Ключалката обаче беше евтин модел като на чекмедже на бюро или кантонерка. Не беше сложена да защитава ценности, а за да изпълнява местните наредби. В крайна сметка кой с всичкия си, освен асансьорния техник, би пожелал да влезе в асансьорната шахта?

Дори не ми потрябва шперц — просто насилих механизма с едно завъртане на съгваемия нож. След това пъгнах острието в пролуката между вратата и касата и я отворих. Пантите изскърцаха продължително, а аз си помислих, че е трябвало да се сетя, по дяволите. И трябваше да взема някаква смазка.

Надникнах вътре. Видях малък коридор, за който предположих, че води към асансьорите. Изглеждаше подходящ. Тази вечер неизвестните бяха доста — Мани можеше да си е взел нов бодигард или по някаква друга причина да не се появи сам, а бе възможно и изобщо да не дойде — но това тук ставаше.

Ами пантите? Отидох при мивките и взех едно шише с лосион. „Лосион за ръце на «Гарднър», гласеше надписът, изобилие от лавандулово и други етерични масла“. Е, не беше оръжейна смазка WD-40, но пък да видим. Излях щедро количество върху една от салфетките за ръце и намазах пантите. Отворих и затворих вратата няколко пъти и етеричните масла оказаха вълшебното си въздействие. Скърцането изчезна.

Избърсах шишето, върнах го на полицата и хвърлих салфетката в кошчето, което Китайският клуб предвидливо беше поставил точно за тази цел. Излязох от тоалетната и започнах да се спускам по витото стълбище. Някакъв сервитьор ме подмина на път за горния етаж, но не ми обърна внимание.

На две трети от пътя до долу получих пълен изглед към асансьорите и гардеробната, от която Мей беше излязла, когато пристигнах. Нямаше жива душа. Мей сигурно беше отишла някъде, за да присъства на някакъв аспект от подготовката на ресторанта. Можеше да се зачуди, че не ме е видяла да излизам, но разчитах да реши, че просто не ме е забелязала да си тръгвам. Надявах се да прости на господин Уатанабе неучтивостта да не поблагодари и да не се сбогува като хората.

Обърнах се и отново се качих по стълбите. Този път наистина използвах тоалетната — не знаех колко време няма да имам достъп до

нея. След това отворих вратата към шахтата и влязох. Затворих и изчаках очите ми да свикнат с тъмното. От шахтата отзад идваше съвсем слаба светлина. Липсата на осветление обаче не беше проблем — всъщност трябваше да виждам тоалетната, а със затворената тежка махагонова врата това беше невъзможно.

Оставих куфарчето на пода и отворих ключалките. Те изщракаха тихо. Извадих миниатюрното фенерче „Шуърфайър“, включих го и си сложих ръкавиците от еленова кожа. Огледах обстановката, за да я опозная.

На стената отдясно беше подпряна бърсалка за под с кофа. На пода имаше плунжер и още няколко елементарни инструмента, сред които и отвертка. Отворих вратата и пъхнах отвертката на нивото на очите между вратата и касата откъм пантите. Стоманеният ствол на отвертката оказваше сериозен натиск върху съседните плоскости и нещо трябваше да поддаде. Но нямаше да са тежките панти — най-малко съпротивление оказваше дървото, така че ръбовете на вратата и касата се деформираха около отвертката, докато безмилостно дърпах вратата към себе си. Напънах няколко пъти, докато почти успях да я затворя, без да махам отвертката.

Излязох от помещението. Затворих вратата и я отворих безпроблемно. Просто исках да съм сигурен, че нещо няма да заяде в резултат на дърводелските ми занимания. Щеше да е позорно да се обаждам на Докс да идва да ме изважда оттук. Огледах вдлъбнатината, която бях направил между вратата и касата. Беше почти незабележима. Дори някой да долепеше окото си до нея, щеше да види от другата страна само мрак.

Прибрах се вътре, затворих вратата и допях око до дупката.

Идеално. Имах пълна видимост към писоарите и кабинките. Щях да виждам много добре кой влиза и излиза.

Повторих операцията от другата страна на вратата, откъм ключалката. Когато свърших, получих изглед към вратата и мивките. Излязох и отново проверих дали вратата се отваря и затваря безпроблемно и дали втората дупка е също толкова незабележима.

Поставих слушалката и микрофона на ревера и си погледнах светещия циферблат на часовника. Почти шест часът. Докс и Дилайла трябваше да пристигнат всеки момент. Комуникацията щеше да

задейства чак като влезеха в сградата — петнайсетте етажа бетон и стомана блокираха сигнала.

Секунди след шест чух тихия носов глас на Докс.

— Готин, аз съм. Там ли си?

Стана ми приятно, че го чувам.

— Тук съм. В мъжката тоалетна на четиринайсетия етаж.

— Прекрасно съвпадение. Тъкмо се канех да използвам точно това съоръжение. Чуваш ли ме? Качвам се.

След секунди вратата на тоалетната се отвори и по мрамора се чуха стъпки. Докс подмина позицията ми. Брадичката я нямаше и предизвиканата от тази липса промяна ме удовлетвори.

Той отиде до един писоар и започна да го използва. Погледна отворените врати на кабинките, а после и надясно и подхвърли:

— Май си си намерил добро местенце. Къде си?

— В сервизното помещение. Вдясно от теб.

— Аха. Трябваше да се сетя. Ей, не ми зяпай пишката.

— Хич не се тревожи — отвърнах, изненадан от охотата си да се шегувам. — От това разстояние виждам само големи предмети.

Той се изхили.

— Това си го биваше. Абе на теб да не ти е навик да се навърташ из мъжките тоалетни? Доста опитен ми изглеждаш.

Браво на мен, къде ли бях тръгнал да се меря с остроумието му?

— Дилайла къде е? — попитах.

— Пази ни масата в страховития „Лонг Марч“.

— Пълно ли е?

— Още не, но взеха да прииждат. Нашите приятели още ги няма. Надявам се да дойдат. Ако не дойдат, ще се притесня, че нещо им се е случило.

— Да бе, няма да е хубаво.

Той си закопча панталона и отиде при мивките, като ми намигна пътьом.

— Охо, я виж какви сапуни. Харесва ми. Не съм много придирчив към миенето на ръцете след пикаене, но този път ще направя изключение.

Преместих се на другата дупка и видях Докс да си мие ръцете.

— По дяволите — каза той. — Нещо започвам да свиквам без вярната си брада и с тези дрехи. Според теб Дилайла истината ли

говореше, като спомена, че съм имал хубави черти?

— Сигурен съм, че говореше истината — взех да ставам леко нетърпелив. — Защо не побързаш? Онези могат да дойдат всеки момент и да се разминете в коридора. И брадичката, дето ти криеше хубавите черти, няма да ти помогне.

Докс си избърса ръцете със салфетка и я хвърли в коша.

— Прав си, готин. Отивам в бара да правя компания на приятелката ти. И ще ти шушна в ухото през цялото време. Ако ти потрябвам, идвам веднага.

Даже с цялата му дразнеща бърбурост ми стана приятно да го чуя.

— Благодаря. Знам, че ще го направиш.

20.

След няколко минути чух Дилайла.

— Ей, Джон. Просто проверявам техниката.

— Чувам те.

— Добре. Ние сме в бара. На една много хубава маса в ъгъла в дъното. Обаждай се по всяко време. Ние ще наблюдаваме предавателите и ще ти казваме какво става. Ако има проблем, само кажи.

— Добре.

Докс се намеси:

— Сега изключваме, за да не ти досадим със скучния си разговор за стратегическите възможности за сътрудничество в Азия и за влизането в синхрон с промяната на парадигмата и точките на модулация. Освен ако ти не желаеш да слушаш, за да си сигурен, че се държа прилично с приятелката ти.

— Изключи, ако обичаш.

Той се разсмя.

— Добре. Не забравяй, че ние те чуваме, така че ако ти потрябва нещо, само кажи.

— Добре.

Връзката прекъсна.

Изчаках в тишината почти час. На три пъти някой влиза в тоалетната. Всеки път проверявах дали не са Мани или Хилгър. Възможно беше един от двамата да се отбие на път за частната зала, в който случай Докс и Дилайла нямаше как да ме предупредят. Но и трите пъти не бяха те.

Помещението беше сравнително просторно и можех да крача из него, да приклякам и да се протягам. На времето щях да съм във върхова форма и без разгриване, но напоследък не беше така и исках да се раздвижа.

Правех изометрични упражнения за врата, когато Докс се обади.

— Готин, гостите ни пристигнаха. В момента си сядат по местата.

— Колко са?

— Засега двама. Хилгър и Мани. Изчакай да проверя честотите и да послушам малко.

След минута се обади отново.

— Да, само двамата са. Хилгър помоли салонната управителка да съпроводи „господин Елджуб“, когато пристигне. Значи ще са само тримата. Беше прав, Хилгър не е променил плановете.

— Елджуб ли? — намеси се Дилайла.

— И какво за него? — попитах.

— Мм... не съм сигурна. Просто се чудех кой е мистериозният гост.

— Мен повече ме е грижа къде ще седне. И дали ще се надигне.

— Разбира се.

— Докс, можеш ли да превключиш аудиото, за да чувам и аз?

— Мога, но тогава няма да чуваш мен и Дилайла.

— Няма страшно. Превключи, когато имате да ми казвате нещо.

— Ясно. Ето ти ги.

Чу се съскане, а след това и гласовете на Мани и Хилгър. Този на Хилгър го помнех от параболичния микрофон в Квай Чунг. Имаше характерен бавен, уверен и успокояващ говор. Гласът на Мани беше по-писклив, с по-напрегната интонация. В момента май се оплакваше на Хилгър от охраната и по-специално, че се е наложило бодигардът му да остане отвън.

— По-полезен е като наблюдава входа, отколкото тук — говореше му Хилгър.

Зачудих се дали си вярва — лично аз виждах и предимства, и недостатъци, — или просто успокоява Мани, който ми се стори голямо хленцало.

— Не мисля така. А и след онова в Манила се чувствам по-добре, като е наоколо — продължаваше Мани.

— Вече ти казах, тук ме познават и нямам бодигард. Ако някой застане пред вратата, персоналът ще започне да любопитства кого ли съм поканил. А любопитството е последното, което ни трябва тази вечер.

— Можеше да седне на масата с нас. Персоналът няма да знае кой е.

— Прав си, но тогава нямаше да можем да говорим свободно. Виж какво, казах ти, че Рейн е в Банкок. Вчера за малко да го спипахме там. В момента бяга и хората ми са по петите му. Няма за какво да се тревожиш.

За миг се зачудих дали операцията на Хилгър все пак не беше на ЦРУ. Определено звучеше като държавен служител, представящ „опипването за малко“ като признак на успех. Щеше да си е като в свои води с разните му „катастрофални успехи“ и други подобни евфемизми на епохата ни.

— Искам да ми кажеш, като го заловите — помоли Мани.

— Разбира се.

Е, на Хилгър ще му се наложи да дава обяснения на Мани тази вечер, помислих си. От друга страна, ако нещата се развиеха по план, нито Хилгър щеше да може да обяснява, нито Мани да слуша.

Звукът прекъсна. Чу се съскане и гласът на Докс.

— Добре, че имаме видео. Хилгър извади някакъв голям детектор от куфарчето си. Ще изключа за десетина минути, защото може да забележат нещо.

— Добре.

Предавателите работят на радиочестота, която присъства фоновно във всеки град, а ние използвахме слаб сигнал, усилян извън помещението от ретранслаторите, които бях поставил. Затова проблемът не беше в наличието на предаватели, а във възможността те да бъдат открити при целенасочено претърсване, което можеше да проследи излъчвания от тях сигнал като пътечка от електронни трохи. След като претърсването приключеше, предавателите можеха да заработят отново.

След десетина минути Докс се обади.

— Ето ни пак. Превключвам те.

Поредното съскане и гласовете на Хилгър и Мани. Мани казваше:

— Той знае, че е важен. И си вири носа.

Хилгър се изхили.

— Исках да кажа, че затова закъснява. Показва, че може да ни накара да го чакаме, без да го направим на проблем. Араби. Такива са си.

— Да не забравяме, че тази вечер всички сме приятели, става ли? Без националности на тази маса. Без тъпи междуособици.

Счу ми се звън от наздравица.

След това замълчаха. Изминаха десет минути, след което на вратата им се почука и се отместиха столове. Чух гласа на Хилгър:

— Добре дошъл, господин Елджуб. Заповядайте. Най-послед. Господин МЛЧ.

— Здравей, Али — поздрави Мани. — Радвам се, че успя да дойдеш.

— Моля, наричайте ме Али — каза един нов глас на английски със силен акцент, който не можах да определя. Май беше арабски, но с някакъв европейски примес. Явно се обръщаше към Хилгър. Мани вече знаеше кой е. Или се познаваха отпреди.

— Добре дошъл, Али — повтори Хилгър. — Надявам се полетът ви да е бил приятен.

— Всичко беше наред. Но много се забавих. Напоследък вземат доста мерки за сигурност по летищата!

Това предизвика смях.

— Как е хотелът? — попита Хилгър.

— Няма как да се оплача от апартамент в „Четири сезона“. Благодаря, че сте се погрижили.

— Удоволствието е мое.

На вратата отново се почука. Хилгър отговори:

— Влез.

Женски глас ги попита какво ще пият.

— Хайде да поръчваме — обади се мъжът на име Али. — Умирам от глад.

— Да, да, доста окъсняхме с вечерята — подкрепи го Мани, а аз си помислих, че е не само хленцало, а и пасивно-агресивен тип. Не че нарастващата ми неприязън към него имаше някакво значение. Не изпитвах нищо друго, освен обичайното леко приповдигнато съсредоточаване по време на операцията. И щеше да е така, докато не станеше твърде късно, за да има каквото и да е значение.

— Добре, да поръчаме — съгласи се Хилгър. — Али, нека ви предложи...

Чу се съскане и Докс прекъсна предаването.

— Готин, тук имаме нещо интересно. Чуй се с дамата.

— Той не е Елджуб. Ал Джиб е. Али Ал Джиб — обади се Дилайла.

— Не ми е познат — отвърнах. — Трябва ли?

— А Абдул Кадир Хан познат ли ти е? Пак Хан.

— Да, Хан ми е познат — отговорих и си припомних разговора с Боаз и Гил в Нагоя. — Пакистански учен, ядрени куфарчета и прочие. Даваха го по новините преди около година, но после всичко утихна, нали така? Бившият директор на ЦРУ Джордж Тенет се скъса да хвали сам себе си.

— Да бе, как Централата за религиозно убеждение била гепила Хан за гърлото, за задника и за други труднодостъпни места — вметна Докс.

— Беше по-скоро „в къщата му, в седалището му, в стаята му“ — уточни Дилайла, — но, да, точно такава пропаганда изкараха. Размахаха ареста на Хан като голяма победа. Защо обаче Щатите продължават да разследват мрежата му? Защо Международната агенция за ядрена енергия прави същото?

— О, виж сега — каза Докс, — в такива случаи правителството обикновено продължава разследването само за да определи дали е постигнало просто „голяма победа“, или всъщност „исторически триумф“. Убеден съм, че не смятат мрежата за все още функционираща след всичкото хитро шпиониране, с което я разбиха.

— Функционираща е — прекъсна го Дилайла. — Въпреки арестите. Като „Ал Кайда“ — водачите са отстранени, но на мястото им идват други.

— Ал Джиб ли имаш предвид?

— Именно. Али Ал Джиб е от това ново поколение. Учил е в Източна Германия, в Централния институт за ядрени изследвания в Розендорф. Има и други като него, обучавани зад желязната завеса и изчезнали от погледа на световното разузнаване в суматохата след края на студената война. Една щастлива находка от документи от съветската епоха ни насочи в правилната посока.

— Дали да не превключим отново на Хилгър и компания — предложих. — Не че не ми е интересно, но не бива да се разсейваме.

— Нищо не разбираш — възрази Дилайла. — Ал Джиб е много опасен тип. Докато Лави се занимава с конвенционалните взривни вещества, Ал Джиб действа с ядрени оръжия. По петите му сме от

доста време, но е безкрайно трудно да го проследиш. Не можем да допуснем тази вечер да си тръгне оттук.

— Виж какво, разбирам, че е поредният блуден син, но дините под мишниците ни вече са много. Хилгър и Мани са първи. Само по себе си и това ще е трудно. Дай да не усложняваме нещата, като променяме приоритетите в средата на действието.

— Нищо не разбираш — повтори тя.

— Напротив. Не аз вземам решенията. Твоите хора ме наеха да свърша определена работа и аз я върша. Ако са искали да очистят и Ал Джиб, да бяха казали по-рано и да бяха определили цена. И да не се бяха обръщали срещу мен заради някакъв си нищожен пропуск в Манила.

— За пари ли става въпрос? Няма да го направиш... за този що духа, така ли?

— Няма да го направя, защото не е разумно. Вече имаме две цели. Ако преместя Ал Джиб начело на опашката, ще намаля шансовете си да се справя с другите двама. Затова дай да се придържаме към плана.

— Божке, готин — обади се Докс. — Може би трябва... Не знам.

— По дяволите — ядосах се. — Какво стана с всичките приказки, че съдията и екзекуторът били различни роли, с които ми наду главата онзи ден.

— Ами това е по-скоро ръководен принцип, а не правило, готин. Но сегашното ми се вижда като извънреден случай.

Всички замълчахме. Помислих си: „Караме се за някакъв скапан Ал Не-знам-си-кой-си, вместо да следим какво става в стаята. Разсейваме се и поставяме в опасност цялата операция“.

— Ако се отвори възможност, ще го очистим — казах. — Но Хилгър и Мани си остават приоритет. Ясно ли е?

Отсреща мълчаха. След известно време Дилайла се съгласи:

— Добре.

— Хубаво. Сега превключи. Ако обичаш.

Върнахме се при Хилгър и компания. В момента Хилгър май продаваше нещо. Говореше за диверсифицирани инвестиции, дялове от азиатски пазари във възход със средна възвръщаемост от над двайсет и пет процента.

— Вашата комисионна каква е? — питаше Ал Джиб.

— Двайсет и пет процента след моята комисионна, която е дваайсет процента.

— Двайсет процента. Това в съгласие ли е с американската борсова комисия?

— Никак даже. Но и другото, което правя, едва ли ще получи одобрението на комисията.

Ал Джиб се разсмя.

— Държа да спомена, че предложението ви е интересно, но ако не смятах, че можете да допринесете много за моя народ, едва ли щях да се съглася на среща с вас. Дори с препоръките на хората, които ми се обадиха да ви ходатайстват. Връзките ви са прекалено... подозрителни. Някои хора продължават да мислят, че работите за правителството на САЩ.

— Това впечатление ми е от полза в работата. Не се престарavam да го оборвам.

— Разбирам. Но хората трудно се доверяват един на друг, макар да са от едно и също село. А когато са от различни села, както ние с вас, подозренията са трайни, прав ли съм?

— Прав сте. Но се надявам проверката, която проведохте, да е била достатъчна, за да ги разсее.

— Повече от достатъчна. Да убиеш американски дипломат в Аман... има неща, които американски правителствен агент просто не може да извърши.

Хилгър се разсмя.

— Беше творческо решение. Радвам се, че е било успешно.

— Но вие така и не ми казахте едно нещо. Как успяхте да накарате йорданците да обвинят „Ал Кайда“ за смъртта на този човек?

— Разследването на случая беше типично стесняване на кръга около „обичайните заподозрени“ — отвърна Хилгър. — Когато убият старши служител на американско посолство, някой трябва да е виновен. А кой друг, ако не „Ал Кайда“.

— Да. Предполагам, че сте прав.

Тримата замълчаха. След това Хилгър каза:

— Едно от предимствата на неясния ми статут спрямо щатското правителство е, че поддържам връзка с доста много хора, които могат да ми правят услуги. Те получават същите дваайсет и пет процента, които ще получавате вие, и винаги търсят възможност да инвестират

още. Затова тази вечер, освен за логистиката с уреждането на вашите сметки и прехвърлянето на средства, предлагам да поговорим и какво бихте желали от онова, което правителството на САЩ би могло да ви предложи, без да знае. Бих могъл да помогна и в тази насока.

— За обичайните ви двайсет процента ли?

— Естествено. Всичко, което правя, включва и личен риск.

— Не ми се свидят процентите ви. Просто се нуждаех от потвърждение. Ако ми осигурите каквото ми трябва, мисля, че и двамата ще сме доволни от споразумението.

— Кажете тогава. Заинтригувахте ме.

След поредната пауза Ал Джиб проговори отново:

— Както знаете, организацията на д-р Хан основно предлага на клиентите си ноу-хау и оборудване. Липсващото звено в производствената ни линия неизменно е материалът.

— Уран? Плутоний?

— И двата са силно желани.

— Ако ви трябва уран, по-добре да е обогатен. В момента Националната администрация за ядрена безопасност на САЩ и Международната агенция за ядрена енергетика наблюдават износа на обогатен уран по цял свят, а аз имам сериозни контакти и в двете организации. Сигурно сте чували за Инициативата за глобално ограничаване на заплахата, приета от САЩ и Русия за обезопасяването на ядреното гориво от съветската епоха.

— Чувал съм.

— Тогава навярно знаете, че шест килограма обогатен уран наскоро бяха репатрирани от Чехия за Русия. Трансферът беше таен, но аз узнах за него предварително. Докато с вас си говорим, се планират и други тайни трансфери. Обогатен уран се изнася от България, Либия, Румъния, Сърбия и Узбекистан. С вашия опит едва ли се налага да ви обяснявам колко много са възможностите за диверсия по маршрута.

— Колко ще струва? — попита Ал Джиб, а аз си помислих: „Хилгър си го бива за продавач. Този направо е готов да си размаха чековата книжка“.

— Много — отвърна Хилгър и всички се разсмяха.

— Какво ти казах, Али — обади се Мани.

— Да, май ще правим бизнес заедно — заяви Ал Джиб.

— Аз от три години какво ти разправам? Спечелих доста пари с този човек, а той ми направи и доста услуги.

Хилгър вдигна чаша.

— Наздраве — чашите звъннаха.

— Ще ме извините ли за минута? — каза Мани.

Чух местене на стол и отварянето на вратата. Сърцето ми заби учестено. Чух съскане, прекъснато от Докс.

— Мани излиза. Сигурно отива да пишка.

— Чух го. Готов съм.

— С Дилайла оставаме на тази честота, за да ни повикаш, ако има проблем. Но млъквам, ще чакам ти да се обадиш.

— Добре — малко се учудих, че Дилайла не направи никакъв коментар на току-що чутия разговор, очаквах да повдигне отново въпроса колко е важно убийството на Ал Джиб. Знаех, че е упорита и не се отказва лесно. Но реших, че е приела компромиса, който ѝ предложих.

Завъртях глава наляво, после надясно, за да изпукам ставите си. Клекнах, за да съм сигурен, че ако коленете ми изпукат, ще е сега, а не после. Завъртях торса си наляво и надясно, раздвижих ръце и вдишах два пъти бързо и дълбоко. Готово.

Погледнах през дупката към вратата на тоалетната.

Хайде, Мани, хайде...

Но Мани го нямаше никакъв. Измина минута, после втора. Ако идваше право от залата, вече трябваше да е тук. А може и да не отиваше до тоалетната. Или пък беше слязъл на тринайсетия етаж. Не очаквах да подмине тази, но бе възможно да не знаеше, че на този етаж има тоалетна. А може да беше спрял, за да говори с някого по телефона или да си побъбри със сервитьорката. Всичко можеше да е. Важното беше, че не идваше.

— Мани го няма — казах в микрофона на ревера. — Сигурно е отишъл другаде.

— Мамка му — изруга Дилайла.

— Можеш ли да погледнеш? Докс да си остане на мястото. Малко е вероятно, но не е невъзможно Мани да го познае.

— Ей сега — отвърна тя.

Вратата се отвори. Погледнах през дупката. Не беше Мани. Но беше друг интересен тип. Наведох се към микрофона и прошепнах на

Дилайла:

— Задръж.

— Ясно.

Посетителят имаше тъмната коса и кожа на филипинец. Евтиният му костюм беше приютил тяло с размерите на хладилник. От фигурата, облеклото и начина, по който огледа тоалетната, реших, че е бодигард. Бодигардът на Мани.

Ето кого Хилгър беше настоял да оставят отвън. Мани сигурно му се е обадил по мобилния телефон, след като излезе от залата. Обаждането и пътят с асансьора догоре обясняваха закъснението му. Наистина го беше обзела параноя спрямо обществените тоалетни.

И с право.

Бодигардът се насочи право към мен, вперил поглед във вратата на сервизното помещение. Щеше да го провери.

Подпрях левия си крак на касата на вратата, сграбчих бравата и се отпуснах назад с всичките си седемдесет килограма. След секунда усетих леко дръпване от другата страна. На канадска борба този щеше да ме смаже, но човекът не се опитваше да насили вратата, а само да се убеди, че е заключена, както повеляваше надписът. Бравата не помръдна и на милиметър. Той я пусна и се запъти обратно към изхода. Вратата на тоалетната се отвори и чух гласа му.

— Чисто е.

Останах на мястото си. Мани също можеше да реши да пробва вратата.

По пода на тоалетната се чуха други стъпки. И гласът на Мани.

— Благодаря. А сега излез, ако обичаш.

— Разбира се.

Вратата се затвори. Стъпките на Мани се приближиха към мен. И спряха.

Беше видял вратата на сервизното помещение. Чудеше се дали бодигардът я е проверил. „Естествено, че я е проверил — сигурно си мислеше. — Нали е боди гард. Но я и аз да видя...“

Стъпките му се приближиха още малко, спряха и усетих още едно подръпване. След това натискът изчезна, а Мани се запъти надясно.

Пуснах бравата и погледнах през първата дупка, която бях направил. Мани използваше най-далечния от мен писоар. Беше с лице

към стената, но периферното му зрение щеше да долови движението, когато отворех вратата. Трябваше да действам бързо.

Погледнах набързо през другата дупка, за да се уверя, че бодигардът наистина е излязъл. Излязъл беше. Бяхме само двамата с Мани, както и трябваше да бъде.

Не беше като последния път. В главата ми нямаше нито една мисъл извън операцията. Нито една.

Оставих го да свърши. Иначе щеше да опикае пода, а сигурно и мен.

Започна да се изтръсква. Вдишах два пъти бързо и дълбоко. Старт.

Отворих вратата, направих широка крачка, завъртях се и поех право към него.

Той рязко извърна глава към мен и зяпна. Очите му се ококориха и ръката му се стрелна нагоре.

Адреналинът свива гърлото. Затова внезапно уплашеният човек говори пискливо или шепне, или изобщо не издава звук. Мани, чиито страхове относно тоалетните току-що се бяха потвърдили, получи конска доза от хормона. Затова остана безмълвен, въпреки че бодигардът му беше пред вратата. Понечи да се обърне към мен, но беше късно. Пристъпих зад него, забих коляно в кръста му и го придърпах за раменете. Тялото му се огъна около коляното ми. Свалих крак на пода и обхванах гърлото му с лявата си ръка, за да притисна лицето му към долната част на гърдния си кош и да хвана врата му в лакътната си сгъвка. Стиснах дясната му китка с дясната си ръка и блъснах таза му към писоара, извивайки лакътя си. Гръбнакът му се изви до предела и за миг движението ни напред замря. Тогава вратът му се счупи. Изпращя силно, но не толкова, че бодигардът зад солидната махагонова врата да го чуе. Тялото му омекна и аз го подхванах под мишниците, за да не тупне на пода.

Завлякох го в сервизното помещение и затворих вратата. Претърсих го, но не беше въоръжен. Мамка му.

Замислих се. Ако бодигардът стоеше пред вратата, както очаквах, не можех ей така да мина покрай него. Беше проверил тоалетната, преди Мани да влезе, и се беше уверил, че е празна. Нямаше как от нея да излезе някой. Целта ми обаче не беше да се измъкна покрай него, а да му взема оръжието. Ако беше с гръб към мен, имах шанс да успея,

въпреки размерите му. Но ако ме забележеше, нещата щяха да се оплескат. При вдигането на шум, дори да успеех да му взема пистолета и да отида право при Хилгър и Ал Джиб, щях да се лиша от момента на изненада.

Вратата на тоалетната се отвори. Погледнах през дупката: китаец на средна възраст в бизнес костюм. Изглеждаше безобиден, а и бодигардът беше преценил, че може да го пусне вътре. Влезе в една кабинка и затвори вратата.

Още минута и бодигардът щеше да дойде да провери какво става с Мани. Нямах никакво време.

Излязох от помещението, безшумно отидох до втората кабинка, затворих вратата ѝ и се върнах обратно. Високата от пода до тавана махагонова врата пречеше да се види дали вътре всъщност има някой и ако бодигардът надникнеше, щеше да си помисли, че Мани е там. Съмнявах се, че ще пожелае да обезпокои клиента си в толкова деликатен момент, но и това нямаше да е задълго. Бях спечелил още минута-две, но толкова.

И тогава ме осени идея.

21.

— Дилайла — прошепнах.

Тя отговори веднага.

— Тук съм.

— Мани е готов. Но бодигардът му е пред тоалетната. Не мога да мина покрай него. След минута, най-много две ще влезе да провери какво става. Има и един друг човек в кабинките и сигурно ще се бави още няколко минути, преди да свърши и да се махне оттук.

— Кажу какво да направя.

— Докс, спринцовката на Уинтърс още ли е у теб?

— У мен е, готин.

— Дай я на Дилайла. Дилайла, на теб ще ти е по-лесно да се приближиш до бодигарда. Престори се, че си объркала тоалетната. Пофлиртувай с него и му отвличай вниманието, докато онзи от кабинката излезе. След това го инжектирай със спринцовката.

— В нея какво има?

— Докс, дай й я. Ще ти обясня по пътя.

— Дадох й я, готин. Тя тръгва.

— Има конска доза приспивателно. Трябва само да я залепиш за дланта си и да го плеснеш с нея. Ще е като змийско ухапване.

— Само това ли? Не трябва ли да уцеля вена или артерия?

— Ако искаш да подейства бързо, трябва.

— Вените и артериите са доста трудни подвижни цели.

— Виж, просто пофлиртувай с него, става ли? Накарай го да се обърне с гръб към тоалетната. Аз ще го ударя по главата с каквото намеря тук. Но той е доста едър и не знам дали ще е достатъчно. Надявам се да го зашеметя поне за малко, така ще можеш да му забиеш иглата в сънната артерия. Ако не успееш, ще измисля нещо.

— Добре.

— Сигурно е въоръжен и пистолетът му е на гърдите или на кръста. Каквото и да стане, трябва да го обезоръжим. За да имаме някакъв шанс с другите двама.

— Добре.

Включих фенерчето и огледах сервизното помещение. Инструментите, които видях, нямаше да ми свършат работа. Нямаше нито чук, нито водопроводен ключ. За миг си помислих за ножа, но отхвърлих идеята, защото щеше да стане голяма свинщина. Добре, щеше да се наложи да използвам ръцете си. Понечих да пъкна фенера в джоба си, но се спрях и го погледнах. Мамка му, за малко да пропусна нещо толкова очевидно. Мислех за него само като за инструмент за осветяване, а ако го хванех така, че ръбът му да се подава малко от ръката ми, щеше да стане добра ярава.

Онзи в тоалетната пусна водата и излезе от кабинката.

Дилайла се обади.

— Почвам — след което с леко подпийнал и флиртаджийски глас попита: — Извинете, това не е ли дамската тоалетна?

Трябва да беше доста близо до бодигарда, защото микрофонът на ревера ѝ улови отговора му.

— Не, госпожице, мъжката е.

— О, Боже, колко глупаво щях да се почувствам, ако бях влязла вътре! А случайно да знаете къде е дамската?

— Мисля, че е точно зад ъгъла.

Китаецът отиде при мивките и започна да оглежда изобилието от сапуни и лосиони.

„Абе, мама ти стара, не можеш ли просто да си измиеш ръцете и да изчезнеш? — помислих си. — А най-добре изобщо не ги мий. Обещавам да не казвам на никого“.

— Вие портиер ли сте? — чух я да подхвърля.

Мъжът се изхили. Леле, как го обработваше.

— Не, чакам един човек.

Китаецът най-сетне избра един от сапуните и започна старателно да си мие ръцете. Отне му толкова време, че направо се изкуших да изскоча от помещението, да му строша врата и да го завлека вътре.

Спря водата, взе една салфетка и бавно започна да се бърше.

— А, значи сте с някого — разочаровано проточи Дилайла. — Много жалко.

— Жалко ли? — попита бодигардът.

— Ами... гаджето ми е голям тъпанар, а аз... — тя се разсмя. — Извинявайте, май пих повечко. Иначе не съм такава.

— Няма нищо.

Китаецът продължаваше да си бърше ръцете.

„Хайде бе, приятел, по ръцете ти не остана и една молекула вода...“

Най-накрая хвърли салфетката в кошчето под мивката.

„Ако сега започнеш да си решиш косата или да си оглеждаш зъбите, или да си нагласяш вратовръзката, ще те убия.“

Но той реши да не подхваща нито една от тези фатални дейности. Просто излезе от тоалетната.

— Толкова сте мил. Извинявайте, че така ви налетях — продължи да го обработва Дилайла.

— Свикнал съм жените да ми налитат. Обичам такива жени — отвърна бодигардът.

— Сериозно? Откъде сте?

— Обърни го с гръб към мен — наредих ѝ, излязох от помещението и се запътих към вратата. — Веднага.

— Филипинец съм — отговори бодигардът.

— Готово — каза Дилайла, без изобщо да промени интонацията си.

И докато бодигардът се опитваше да проумее тази безсмислица, аз излязох от тоалетната и го ударих по тила с юмрука, в който държах фенерчето. Той изръмжа и тялото му потръпна, но не падна. Дебела глава имаше, по дяволите. Вдигнах ръка да го ударя още веднъж, но Дилайла вече замахваше към врата му със спринцовката. Той отново изръмжа и понечи да бръкне под сакото си. Сграбчих ръката му, за да му попреча. Той се опита да се обърне към мен. Дилайла посегна и извади онова, към което се стремеше — „Кимбър Про CDP II“ в кобур на хълбока.

Мъжът успя да се извърне и да ме погледне. Опита се да ме сграбчи, но в този момент краката му омекнаха — от удара или от инжекцията, не бях сигурен. Свлече се върху мен, а аз го подхванах под мишниците. Залитнах назад към тоалетната и изръмжах от усилието. Тежеше поне сто и дващест килограма. Дилайла влезе след мен и затвори вратата. Извади пълнителя на пистолета, провери го и го върна на мястото му. Издърпа предпазителя, кимна, удовлетворена от видяното, и го спусна обратно.

— Подпри вратата — казах, борейки се с омекналото тяло на бодигарда. — Може да влезе някой.

Тя притисна дясното си стъпало към вратата и премести тежестта си върху левия крак. Завлякох бодигарда в сервизното помещение и го оставих върху някогашния му клиент. Прекрачих ги и затворих вратата.

Някой се опита да влезе в тоалетната. Когато не успя, почука. Дилайла се обади, без да маха крака си:

— Почистваме, съжалявам. Използвайте тоалетната на тринайсетия.

Почистваме. И така може да се каже. Онзи отвън се махна. Приблжих се до Дилайла.

— Дай ми пистолета.

Тя поклати глава.

— Просто излез. Аз ще се погрижа за останалото.

— Хайде стига, не е работа за теб.

— Но ще я свърша.

— Остави ме да довърша започнатото. Щом имам пистолет, мога да се погрижа и за двамата.

Реших, че точно това иска да чуе, но тя поклати глава.

— Виж какво — продължих да я разубеждавам, — къде смяташ да скриеш този топ, както си облечена? По-голям е от чантата ти.

Тя си пое дълбоко въздух.

— Ти изпълни договора за Мани. Ще ти бъде платено. А сега излез.

— Веднага ми дай шибания пистолет. Не знам с колко време разполагам.

Тя ме погледна и за секунда си помислих, че съм я убедил. Но след това отвори вратата и излезе в коридора към стълбището. Последвах я. Държеше пистолета ниско до бедрото си.

Чух в ухото си гласа на Докс.

— Какво става при вас, дами и господа, диалогът ви нещо взе да ме изнервя?

— Докс, аз поемам останалата част — заяви Дилайла, без да спира да крачи към стълбите. — Можеш да си тръгваш. Моментът е подходящ.

— Дилайла, хайде стига — каза той. — Не можем просто да ви оставим тук. Можете да разчитате на моя партньор. Виждам съм го как

стреля и можете да ми вярвате, че когато уцели нещо, то повече не се вдига от земята.

Спряхме на площадката между стълбите нагоре към петнайсетия етаж и надолу към тринадесетия. Оттук можехме да отидем само нагоре или надолу, или да се върнем обратно в коридора към тоалетните. За миг си помислих дали просто да не я сграбча и да ѝ взема пистолета. Но тя го държеше от другата си страна — съвсем умишлено. Съмнявах се, че ще успее да я обезоръжи, без да я нараня или без тя да ме простреля. И двете възможности не ми харесваха.

Хванах я за ръката.

— По дяволите, Дилайла...

По стълбите над нас се разнесе шум. И двамата вдигнахме глави. Хилгър и Ал Джиб слизаха към нас. Хилгър държеше с две ръце близо до тялото си насочен към пода пистолет. Погледна ме и разбрах, че ме е познал.

Мамка му. Сигурно се бяха усъмнили заради забавянето на Мани и бяха излезли да видят какво става.

— Дръпни се от пътя, Джон — каза Хилгър. — Просто искаме да си отидем. Не е нужно някой да пострада.

Дилайла дължеше кимбъра, но на мен ми беше ясно, че предимството е на страната на Хилгър. Най-малкото защото неговият пистолет беше в готовност. А и беше по-нависоко. В добавка пистолетът му беше неговият личен, този, с който се беше упражнявал, а Дилайла разчиташе на чуждо оръжие, четирийсет и пети калибър, което вероятно беше прекалено голямо за нея. Навярно и тя си беше дала сметка как стоят нещата, иначе отдавна да беше стреляла.

Защо обаче Хилгър още се въздържаше? Бях го видял как стреля в Квай Чунг и знаех, че е много добър.

После се сетих, че тук го познават. И това е част от прикритието му. И че не иска да стреля.

Ал Джиб мълчеше. Изглеждаше уплашен. Представлението беше на Хилгър.

— Няма проблем — казах и показах ръцете си. — Нямаме никаква работа с теб. Свършихме.

Трябваше да се озова поне на едно ниво с него. Още по-добре щеше да е, ако ги пуснех да слязат. Те щяха едновременно да се опитват да ни държат на прицел и да слизат заднешком.

Хилгър се намръщи.

— Мани?

— Мани го няма. С теб сме квит.

Той присви очи.

— Не сме квит.

Е, явно нямаше да го заблудя.

— Ти можеш да си ходиш. Но не и приятелят ти — намеси се Дилайла.

— Съжалявам, но ще си тръгнем и двамата. Покрай вас или през вас, както решите.

— Аз предпочитам да е покрай нас — казах, мислейки си: „Дяволите те взели, Дилайла, слушай какво казвам“.

Чух в ухото си гласа на Докс.

— Ясно ми е какво става, но не мога да ви помогна, докато са над вас по стълбите. Пуснете ги да слязат на четиринайсетия.

— Предлагам да направим, каквото казва — обърнах се към Дилайла, като, разбира се, имах предвид Докс.

Настъпи продължително мълчание. Предположих, че тя инстинктивно не иска да се махне от пътя на Ал Джиб към изхода.

Но тактиката ѝ беше в кръвта и навярно бе оценила ситуацията. Позицията ни спрямо Хилгър и Ал Джиб беше несъстоятелна. Стори ми се, че просто се опитва да забави нещата и да задържи Ал Джиб. Но защо?...

Дървеното стълбище изскърца под тежестта на някой, който се качваше. Не знам дали подтикнат от шесто чувство или от интуиция, но се хвърлих на пода. Чуха се няколко изстрела със заглушител и от стената зад мен се разхвърчаха отломки.

Затичах се надясно по коридора към тоалетните. В този момент видях качващия се Гил с пистолет в ръка. Чух Дилайла да вика.

— Не!

Секунда по-късно от стълбите отгоре се разнесоха изстрели.

Хвърлих се към вратата на тоалетната и нахлух вътре.

— Изчезвай от бара! — казах на Докс в микрофона на ревера си. Втурнах се към сервизното помещение ѝ влязох вътре. — Гил е тук. Сигурно Дилайла го е повикала. На стълбите са. Изгърмяхме. Нищо не можем да направим.

— Да, там се гърмите като на стрелбище. Тук народът откачи. Чуваш ли?

Долових крясъци и други признаци на паника. Както трябваше да се очаква, Докс говореше почти приспивно спокойно. Извадих фенера и го включих. Куфарчето си стоеше, където го бях оставил. Грабнах го и поех към товарния асансьор. Натиснах бутона на стената и зачаках.

— Ако можеш да се добереш до помещението, където се криех, има изход към товарен асансьор. В противен случай нямаш друг път, освен надолу към тринайсетия.

— Сетих се за него. Но не мога да стигна, до което и да е от двете, без да мина покрай онези шерифи на стълбите.

Мамка му, какво спокойствие под напрежение. За секунда направо го заобичах.

— Така е, но не можеш да останеш и в бара. Ако Гил и Дилайла очистят Хилгър и Ал Джиб, може да се върнат за тебе.

— Не мисля, че Дилайла...

— Тя повика Гил, по дяволите. Да не мислиш, че му е казала: „Обещай да не им причиняваш нищо лошо“, а пък той е отвърнал: „Добре, скъпа, както кажеш“.

Къде се бавеше този асансьор, мътните го взели? Дилайла щеше да се сети, че съм тук. Ако Гил успееше да очисти Хилгър и Ал Джиб, следващата му стъпка щеше да е да се спусне по петите ми.

— Добре, разбрах те — обади се Докс. — Ще си намеря някое по-спокойно местенце да изчакам.

— По някое време от частните зали на петнайсетия и от ресторанта на четиринайсетия ще започнат да прииждат хора. Излез заедно с тях.

— Да, и аз това имах предвид. А ти?

— В момента чакам товарния асансьор. След като потегля надолу, ще изгубим контакт. Обхватът на радиостанцията е малък.

— Какво чакаш тогава? Изчезвай. Ще се видим на явката.

Асансьорът пристигна. Влязох и натиснах бутона за задържане на вратите. Погледнах нагоре — нямаше камера. Пазеха ги само за пътническите.

— Дойде. Да го задържа ли?

— Стига глупости. Просто слез и го прати обратно нагоре. Не знам дали изобщо ще стигна до него. Може да изляза с тълпата, след като Хилгър и останалите се избият едни други.

Не исках да го оставям, но в думите му имаше резон.

— Късмет — пожелах му и натиснах бутона за първия етаж. Вратите се затвориха и асансьорът пое надолу.

Мамка му, не исках да оставям Хилгър. Толкова близо бяхме до разплатата. Замислих се.

Контейнерът за отпадъци срещу входа. Ако се скрия зад него и в случай че Хилгър се измъкне, можеше да ми се отвори възможност. Вероятността беше малка, но пък нямаше да изгубя нищо.

След трийсет секунди вратите на асансьора се отвориха във фойето на сградата. Охранителят, когото бях видял на влизане, стоеше точно пред тях. Беше извадил пистолета си — 38-калибров „Специал“, и го държеше прекалено далеч пред тялото си. Нахлу вътре, без дори да ме погледне.

Изкрещя ми нещо на китайски — сигурно „Излизай“. Преди дори да разбере какво става, аз пузнах куфарчето, сграбчих протегнатия пистолет с две ръце, завъртях се и го изтръгнах. Той изкрещя от изненада и уплаха. След това се долепи към стената на асансьора и отново се разкрещя. Този път предположих, че е нещо от рода на „Мамка му!“, ако не и класическото „Не стреляй!“

Вдигнах куфарчето, излязох от асансьора и се огледах. Беше чисто. Натиснах бутона за тринайсетия. Вратите се затвориха, охранителят с ужасената физиономия изчезна зад тях и се разкара от главата ми. По-добре беше да не вижда какво ще стане. Надявах се, като пристигне на тринайсетия, Докс вече да го чака там. Можеше просто да го изхвърли и веднага да слезе долу.

Пресеяхох улицата, озовах се до контейнера и започнах да обмислям възможностите. Добро укритие и от двете страни. Но беше прекалено далеч от сградата. Ако Хилгър излезеше и се втурнеше наляво или надясно, щях да го изпусна. Ако успеех да намеря подходящо място, щеше да е по-добре да го причакам там.

Върнах се обратно. Бюрото на охранителя. Щеше да свърши работа. Започнах да се напъхвам отдолу.

Вратата на стълбището вляво се отвори с трясък и се удари в стената. Ал Джиб изхвърча навън. Вдигнах пистолета и се опитах да го

взема на прицел, но той вече беше завил зад ъгъла.

Вратата се отвори отново. Обърнах се. Този път беше Дилайла. Подаде глава и се огледа наляво и надясно, хванала кимбъра с две ръце под брадичката си. Видя ме и попита:

— Къде отиде?

— Къде е Хилгър? — отвърнах с въпрос.

— Горе! Мамка ти, къде изчезна Ал Джиб?

Посочих с глава наляво. Тя изтича натам, без да каже и дума.

Обърнах се и направих две крачки към бюрото на охранителя. Направих още една крачка. След което изругах, обърнах се и се затичах след Дилайла, като пътьом метнах куфарчето в контейнера за отпадъци.

Забелязах я в паркчето на Площада със статуята и се затичах да я настигна. Тя подмина единия фонтан. Двойките по пейките се обръщаха след нея. Втурнах се напред, разбутвайки пешеходците. Прекосихме площада и пресякохме през натовареното движение по Чатър Роуд. Ал Джиб беше на около петнайсетина метра отпред. Тичаше бързо, но тя го настигаше. Беше доста добра на бягане.

Той изскочи на „Коннот“, без дори да забави крачка. Едно такси спря на косъм от него и шофьорът натисна клаксона. Ал Джиб събори някакъв минувач, но продължи. Някой изкрещя нещо. Таксито понечи да потегли, но в този момент пред него изскочи Дилайла. Шофьорът отново натисна клаксона. Прелетях покрай него само на няколко крачки след Дилайла.

Ал Джиб се затича по „Единбург“ в посока на ферибота „Стар Фери“. Ако не беше преценил правилно времето, щеше да се озове в задънена улица на южния край на пристанище „Виктория“. Но ако го беше изчислил, щеше да се качи на отплаващия ферибот. Повече от сто години маршрутът му осъществяваше връзката между Централното пристанище в Хонконг и „Цим Ша Цуи“ на Коулун. Двупалубните открити пътнически фериботи, някои стари колкото самата услуга, тръгваха на всеки седем минути и обикновено бяха претъпкани със стотици пътници.

Ал Джиб навлезе в терминала на ферибота. Дилайла го последва. Аз влязох няколко секунди след тях и се огледах. Тълпата беше многобройна и за миг помислих, че съм ги изпуснал от поглед. Огледах се трескаво и забелязах раздвижване на едно от стълбищата —

качвах се. Някаква жена се надигаше от земята и крещеше. Дилайла сигурно за миг беше изпуснала Ал Джиб от поглед, след което го беше забелязала и беше изблъскала жената от стълбите. Последвах я и вече ни делиа само няколко метра. Пълноводен поток от пътници слизаше по стълбите отляво. Мамка му, фериботът беше пристигнал преди една-две минути — което означаваше, че всеки момент ще поеме обратно. Стигнахме до нивото на залата за заминаващи, Ал Джиб беше взел сериозна преднина. Очевидно беше осъзнал, че това е последната му възможност. Затича се още по-бързо и прескочи въртележката на входа към пристана. Събори масата на касиера и по земята се разпиляха монети. Човекът изръмжа нещо на китайски.

Ние също прескочихме касата. Пристанът беше празен — пътниците вече се бяха качили на ферибота.

На планшира стоеше един моряк с прът и отблъскваше тежкия плавателен съд. Ал Джиб спринтира към кораба, скочи и се приземи право върху релинга, като едва не събори моряка във водата. Дилайла го последва. Метна се върху релинга и се набра на ръце нагоре. Морякът изкрещя нещо, но не направи опит да спре кораба. Той продължи да се движи. Кърмата му всеки момент щеше да се отлепи от пристана.

Пъхнах пистолета в колана си отзад и продължих да тичам. Давай, давай...

Още докато се хвърлях във въздуха, разбрах, че няма да успея. Приземих се върху една от старите гуми, наредени под палубата, за да омекотяват удара при акостиране. Гумата сигурно вършеше работа на кораба, но не беше от голяма полза за човешкото тяло. Изкара ми почти целия въздух, но все пак успях да се прехвърля през предпазните перила. Изкатерих се на палубата и си плюх на петите.

Дилайла и Ал Джиб бяха изчезнали в тълпата от пътници, но беше останало нещо като пътека, в която гъчканицата не беше толкова голяма. Тя ми подсказа накъде да тръгна. Извадих пистолета и се втурнах между хората. Доволен бях, че на борда няма охранители, които да усложняват нещата. „Стар Фери“ е безопасен като алея в парка.

Само след няколко метра обаче пътеката, която следвах, се затвори. Тук, на долната палуба имаше стотици хора и вече не долавях и най-малкото раздвижване, което да ми подскаже къде са Дилайла и

Ал Джиб. След по-малко от седем минути щяхме да акостираме на Коулун. Нищо нямаше да попречи на Ал Джиб да скочи на пристана и да се скрие в тълпата. Трябваше да го задържим на кораба.

Придвижих се към кърмата покрай редиците дървени седалки, но не виждах нищо от хората, които не бяха успели да седнат и стояха прави.

— Дилайла? — извиках — Дилайла?

— Тук — обади се тя накъде отпред. — Аз...

Гласът ѝ прекъсна. Чух изстрел от голям пистолет. Разнесоха се писъци. Тълпата изведнъж се люшна към мен. Хората отпред се опитваха да избягат от стрелбата.

Втурнах се напред. В един миг всички се озоваха зад гърба ми. Тогава видях.

Ал Джиб някак беше успял да се промъкне зад Дилайла и ѝ беше отнел пистолета. Сега я беше хванал отзад през врата и притискаше дулото към слепоочието ѝ.

Спрях, извадих трийсет и осемкалибровия и го насочих към него с две ръце. Бяха на осем метра от мен. Още дишах трудно от гонитбата, а палубата на ферибота се клатушкаше от вълните. А Ал Джиб я държеше пред себе си като щит и се виждаше само част от главата му. Беше прекалено далеч, за да рискувам.

— Хвърли пистолета — изкрещя той. — Хвърли го или ще ѝ пръсна черепа, кълна се в Аллах!

— Недей — отвърнах колкото можах по-спокойно, — защото тогава аз ще пръсна твоя.

— Хвърли го! Хвърли го!

— Чуй ме — опитах се да надвикам вятъра, който бръснеше палубата. — Не те знам кой си. И не ме интересува. Имах работа с Мани и я свърших. Нямам нищо срещу теб и си свободен да си отидеш. Но не и ако нараниш дамата. Тогава ще се наложи да те убия, разбра ли?

Той ме погледна отчаяно, но видях, че мисли. Не можеше да застреля Дилайла. Ако го стореше, времето, за което щеше да насочи пистолета към мен, ми стигаше да го направя на кайма.

— Хайде да помислим — казах. — И да намерим начин всички да си отидем по живо, по здраво. Защо не свалиш малко пистолета? След това и аз ще сваля малко моя. А след това ще продължим.

Той се отпусна съвсем малко. Добре.

— Не! — изкрещя Дилайла. — Застреляй го!

„Дяволите да те вземат, точно това щях да направя, ако ми помагаше поне малко...“

Ал Джиб стегна хватката около врата ѝ.

— Хвърли пистолета! — изкрещя за пореден път.

Дилайла ме гледаше с невъобразима ярост и хъхреше:

— Застреляй го! Майка ти мръсна, застреляй го!

Ал Джиб я душеше, без да иска или нарочно. Разбрах, че изгубвам контрола над ситуацията. Беше толкова напрегнат, че можеше и неволно да натисне спусъка. Или да я застреля просто за да млъкне. Или да обърка каквото и да е друго.

— Хвърли проклетия пистолет! — изкрещя. — Кълна се...

С плавно движение Дилайла сведе глава и блъсна пистолета с дясната си ръка. Куршумът се заби в тавана. Бях толкова натъпкан с адреналин, че звукът ми се стори не по-силен от бенгалски огън.

Ал Джиб започна да навежда пистолета. Дилайла го хвана с две ръце. Втори изстрел.

Пристъпих напред. Дилайла беше помежду ни, точно пред тялото му, и освен това се движеше. Още бях прекалено далеч, за да стрелям.

Той пусна врата ѝ и се опита с две ръце да си възвърне пистолета. Не стана. Вдигна глава, видя как се насочвам към него и разбра, че е изгубил.

Пусна пистолета и се дръпна встрани. Но скоростта при изстрелване на куршума от трийсет и осемкалибров пистолет е двеста и петдесет метра в секунда. И тъй като вече бях на по-малко от седем метра от него, изстрелът го достигна за една четирийсета от секундата, плюс или минус някоя наносекунда. Доста по-бързо, отколкото той можеше да се отдръпне. Попадна право в лицето му. Той се олюля и залитна към релинга. Аз го последвах, фокусиран в тялото му, готов да го довърша.

Встрани от мен се разнесоха още два изстрела. Попаднаха в ръката и крака му. Дилайла мина покрай мен, хванала кимбъра с две ръце, неумолима като ангела на смъртта.

Ал Джиб се опита да се изправи. Ала тя не спря. Застреля го два пъти в главата. Арабинът разпери ръце и полетя през парапета в тъмните води отдолу.

В продължение на секунда само стоях и я гледах. Продължавах да държа пистолета в готовност за стрелба.

Тя се спря задъхана, отвърна на погледа ми, но не особено съсредоточено. След това свали кимбъра.

Поколебах се за миг, защото знаех, че беше повикала Гил. Ала нещо в погледа и в стойката ѝ взе решението вместо мен. Наведох пистолета надолу и го затъкнах в колана си.

Погледнах към носа на кораба. Светлините на „Цим Ша Цуи“ бяха на по-малко от минута разстояние.

Изминаха няколко секунди мълчание. Дилайла ми подаде кимбъра.

— Ето ти го. Аз и без това няма къде да го скрия, както сам каза. Може да ни потрябва.

Пъхнах и втория пистолет в колана си и я погледнах. Опитвах се да намеря думи.

— Трябваше да го направя — каза тя. — И заради теб.

— Защо пък заради мен?

— Някой ден Ал Джиб и другите като него ще взривят ядрено оръжие в някой град. Ще загинат половин милион души — семейства, деца, бебета. Но ако това се случи, няма да е защото съм могла да го предотвратя, но не съм. Ти също не би могъл да понесеш тази тежест. Нямахте да те оставя.

От страната на кораба, където пътниците щяха да слязат всеки момент, се чува крясъци, ставаше някаква суматоха. Досега бях твърде зает с Ал Джиб, за да забележа какво се случва.

Двамата с Дилайла се присъединихме към тълпата. Хората най-близо до нас ни разпознаха като участници в току-що разигралите се събития и ни направиха път. Колкото повече напредвахме обаче, толкова по-рядко ни оказваха подобна любезност. Онези най-близо до кърмата не бяха видели какво е станало. Не знаеха кои сме и не им пукаше. Бяха чули стрелба и крясъци и искаха да се махнат от ферибота веднага щом акостираше. Стигнахме до точка, в която тълпата беше толкова плътна, че се изгубихме в нея като още двама уплашени пътници. Не можехме да минем по-напред. Просто стояхме и чакахме като всички останали.

Акостирахме след няколко секунди. В мига, когато корабът спря, хората се изсипаха от него. Повечето крещяха на китайски, но не

разбирах какво казват. Знаех само, че трябва да се махнем оттук, преди някой да ни е посочил с пръст.

Излязохме от залата на пристана, минахме покрай часовниковата кула и се вляхме в тълпите по улиците и магазините. Минахме през подлеза на Солсбъри Роуд и поехме на изток към претъпканите с хора пазари около „Натан“. Азиатец и зашеметяваща блондинка — лесно щяха да ни намерят по описанието от ферибота, а преди това и от Китайския клуб. Но още не исках да се разделяме. Трябваше да приключа с това.

Стигнахме до югоизточния край на парка „Коулун“ и влязохме в него. Разположеният на хълм сред околните улици парк беше тъмен и, както можеше да се очаква в този час, безлюден. Минахме покрай скелетоподобните птичарници и силуетите на китайските градини покрай алеята на статуите и седнахме на стъпалата на малък амфитеатър до една от безмълвните скулптури. Извадих мобилния телефон с ваучера, включих го и се обадох на Докс. Той също имаше такъв. Докс вдигна моментално.

— Ей, готин. Надявах се да си ти. Не можах да не се усмихна.

— Аз съм. Ти добре ли си?

— Добре съм. На явката съм. Ти къде си?

— В парка „Коулун“.

— Извинявай, че питам, но това не е ли в грешна посока?

— За съжаление, да. С Дилайла последвахме Ал Джиб на ферибота.

— И какво стана?

— Мъртъв е.

— Е, звучи като щастлив край. Поредната победа на добрите и удар по силите на злото. Дилайла как е?

— Добре е. Заедно сме.

— Аха, ето защо сте се шумгунали в „Коулун“. Сигурен ли си, че имаме време за такива работи.

— Сигурен съм, че нямаме. Какво стана с Хилгър и Гил?

— Ако имаш предвид оня, който стреля по Хилгър, той е мъртъв.

— Как разбра?

— Хилгър го улучи, а когато Дилайла се втурна да му помогне, дъртият Али просто литна отгоре им и се понесе надолу по стълбите. След това Гил се представи много добре, като върна на противника си

изстрелите, както беше легнал на стълбите под него, но Хилгър го простреля още веднъж и повтори номера с левитацията на Али. Спря само колкото да се обърне и да застреля кучия син право в главата.

— Майка му стара, да бяхме намерили един пистолет и за теб.

— Да, щеше да ми хареса да го застрелям, а и имах възможност. Поне успях да метна един стол по него, докато слизаше по стълбите. Падна, но стана и продължи.

— Ти и твоите столове. Трябва да го патентоваш. „Стол-фунг-до“.

Докс се разсмя.

— Да, открил съм, че някоя и друга мебел от време на време влиза в работа. Както и да е, не успях да настигна Хилгър, а и той беше въоръжен и опасен, а аз — само опасен. Малко ми е трудно без пистолет в ръката. Не знам ти как се справяш.

— Няма значение. Хилгър го познават в клуба. Даже имаше резервация за тази вечер. Полицията със сигурност ще го прибере на топло. И ще разберем дали сме прави, че е провеждал собствена операция.

— Мислиш, че покровителите му ще се откажат от него, така ли? Поколебах се.

— Да, имам усещането, че той има... врагове. Хора, които биха били доволни да го видят отритнат.

— Кое ти дава това усещане?

— Не съм сигурен. Ще проверя нещо и ще ти кажа.

— Добре. Довърши си любовната среща и дай да се видим на летището. Градът на живота вече не ми се струва толкова гостоприемен, колкото сутринта.

— До един час съм там.

— Е, няма нужда да бързаш. Да не си помислиш, че половината хонконгска полиция търси някой с твоето описание.

— Добре, схванах намека — казах му откъде да вземе резервния пакет, който бях скрил на явката. Отговори ми, че го взема и тръгва.

Затворих и погледнах Дилайла.

— Гил е мъртъв — казах. — Докс видял Хилгър да го застрелва в главата.

Тя кимна със стиснати зъби и попита:

— Какво още?

Разказах и чутото току-що от Докс.

— Сега отивам да се срещна с него на летището. Ти идваш ли?

Тя поклати глава.

— Не още. Паспортът ми не е у мен.

Не казах нищо. Още бях бесен, че се беше обадила на Гил.

Опитвах се да се успокоя.

— Пък и трябва да докладвам на моите хора какво е станало. Ще има доста въпроси.

— Ще се справиш ли?

— Не знам. Смъртта на Ал Джиб определено ще ми е от полза. Това е голяма победа, голяма. Ако се беше измъкнал, не знам какво щеше да стане.

Говореше необичайно бързо. Забелязах, че ръцете ѝ треперят.

— Добре ли си? — попитах и я погледнах.

Тя кимна. Видях, че очите ѝ се пълнят със сълзи.

— Ти май никога... — започнах, поколебах се и продължих. — Беше ти за първи път, нали?

Тя отново кимна и сълзите ѝ рукаха. Разтрепери се.

Гневът ми изчезна. Прегърнах я и я притеглих към себе си.

— Направи каквото трябва — казах. — Точно както са те обучавали. Ще се справиш.

Тя поклати глава.

— Не знам какво ми става. Трябва да съм щастлива, да ликувам, че е мъртъв. Искам да кажа — ликувах, точно след това. Но сега...

Целунах я по главата.

— Съзнанието ти знае кое какво е. На инстинктите ще им трябва малко време да го догонят. Ще видиш.

Тя избърса очи и ме погледна.

— Толкова ме беше страх, че ще избяга. Искях да го застреляш. Когато ми опря пистолета в главата, реших, че ще умра, и исках ти да стреляш пръв, за да го видя как умира.

Кимнах.

— Когато човек е сигурен, че ще умре, но това не стане, после се чувства зле. Напомни ми някой път да ти разкажа какво ми се случи миналата година в Квай Чунг.

— Ти така и не ми разказа всичко.

— Е, ще ми дадеш ли възможност?

Тя се усмихна и докосна бузата ми.

— Дай да се срещнем някъде. Не искам всичко да свършва така... Искам... Искам да очаквам.

Свих рамене.

— Имам ти телефона. И имаме чатрума.

Ръката ѝ се плъзна по врата ми и ме погали, отсъстващо, нежно. Беше хубаво.

— Благодаря, че ми се довери — прошепна тя. — Исках да ти го кажа още на Пукет, но не го направих. Исках да ти кажа... колко много означава за мен.

Как можеше някой да ухае толкова хубаво, след като половин километър е преследвал терорист, едва не е загинал в хватката му и след това го е убил, беше за мен загадка, на която знаех, че винаги ще се възхищавам.

— Това, че на Пукет ти се доверих, май не беше най-умната постъпка в живота ми — казах.

Тя ме погледна с пламнал поглед.

— Беше. Колкото до това, че тази вечер повиках Гил...

Поклатих глава.

— Разбирам защо го направи.

— Налагаше се. Казах му, че трябва да убие Ал Джиб, а не теб, и че ти ни помагаш. Но той не ми повярва. И когато го видях да се цели в теб...

Осъзнах, че докосвам крака ѝ. Казах:

— Знаем, чух те...

Но тя ме придърпа и ме целуна.

Млъкнах. Целувката ѝ се нагорещи от нула до сто градуса за около две наносекунди. Там, където седяхме, беше много тъмно.

Какво пък, по дяволите, Докс също ме беше връзвал да го чакам.

Взех от станция „Коулун“ експресния влак до летището и се обадох на Докс, когато пристигнах. Той беше там. Срещнахме се в залата на заминаващи пред офиса на „Юнайтед Еърлайнс“. Той още беше в костюм и с по едно куфарче във всяка ръка.

Ухили ми се, когато се приближих към него.

— Това май е твоето — каза и ми подаде едното куфарче. — Видях го до контейнера за боклук, докато излизах от Китайската банка. Не вярвам да си искал да го изхвърлиш...

— Не, просто се отървах от баласта, за да преследвам Ал Джиб. Радвам се, че си го прибрал. Пътуването без багаж поражда подозрения.

— А ние всички знаем колко мразиш да пораждаш подозрения — Докс упорито се взираше във врата ми.

— Какво? — попитах.

Усмивката му се разшири до галактически размери.

— Готин, убеден съм, че това по яката ти е червило. Държал си се като лошо момче. А сме по средата на операция и прочие. Още малко и ще си оставиш телефона включен и ще започнеш да сваляш катой и да вършиш други такива недискретности. Ако продължаваш така, околните ще започнат да подозират, че си човек, и неприятното задължение да ги разубеждавам ще падне само върху моите плещи.

Ръката ми се вдигна към яката.

— Аз... аз само...

— Стига си се обяснявал. Знам, че след битка стават такива неща. Този път поне не ти е трябвала виагра, басирам се.

— Не, просто се сетих за Тиара.

Той се разсмя.

— Браво, върна ми го! Мамка му, сигурно цял живот ще ми го натякваш. Абе, мислиш ли, че израелците все пак ще ни платят?

— Според мен е по-добре да ни платят. Че и отгоре.

— Сигурен съм, че Дилайла ще защитава каузата ни от все сърце. Тя е сваятна дама.

— Не знам в момента точно какво ѝ е положението. Ще има да ѝ задават доста въпроси.

— Е, ако не ѝ се уредят нещата с нейните хора, лично аз бих бил щастлив да я поканя в нашата банда от свободни наемници. Както вече съм казвал, бъдещето е в нас. Държавите по цял свят просто ще възложат всичките си грижи по отбраната на външни лица, за да могат да гледат повече телевизия, ще видиш.

Поклатих глава.

— Не мисля, че Дилайла ще се чувства добре на свободна практика. Тя не е такава.

— Е, да се надяваме, че няма да ѝ се наложи да избира. Това не е щастлив момент от живота на войника, както сам знаеш.

— Не, не е.

— Е, сега накъде?

— Имам малко работа в Токио. На път за тук направих резервация за полета на „Азиана“ през Сеул. Излита в... — погледнах си часовника. — Дванайсет и половина през нощта. След два часа.

— Ами Рио? Не ти ли беше там къщата?

— Нещо такова. Сигурно ще се върна след Токио.

— Може да ти дойда там на гости. Тези бразилки... леле, не ми говори.

— Опитвам се.

Той се разсмя.

— Всъщност, ела — казах. — Ще се радвам да те видя. Може да посетим още някой бар за възрастни.

Той се разсмя отново.

— Ще ми е много приятно. Наистина.

Замълчахме.

— Ами ти? Къде отиваш? — попитах го.

— Ще мръдна до Щатите да видя нашите. Отдавна не съм им ходил на гости и ми липсват.

Кимнах и се опитах да си го представя. Бях изгубил родителите си преди толкова години, че самата идея за семейни събирания или изобщо срещи с близки ми се струваше извънземна. Но може би трябваше да я преосмисля.

— Родителите ти имат добър син — казах.

Докс грейна.

— Така е. И аз имам късмет с тях — погледна си часовника. — Имам билет за полета на „Пасифик Еървейс“, който излита за Лос Анджелис в двайсет и три и трийсет и пет. И по-добре да побързам.

Протегнах ръка. Той ме погледна.

— Синко, това, че наскоро за малко не ме приеха за член в Асоциацията на случайните любовчици на катой, не означава, че не ти е позволено да изразяваш чувствата си към мен.

О, Боже, помислих си. Но прегърнах едрото копеле наред залата на летището.

22.

Спах като мъртвец през цялото време до Сеул. Имаше петчасов престой, но оттам пътят до Токио беше кратък.

Зачудих се къде да отседна. Когато живеех тук, поддържах връзка с няколко хотела, които ми пазеха куфарите, докато съм „извън града“, ей така, за всеки случай. Но уговорките бяха много отдавнашни и не бях сигурен дали въпросните хотели още ми пазят нещата. А дори да ги пазеха, не знаех дали някой междувременно не беше открил тези уговорки. Реших, че ще е по-безопасно да намеря нещо ново.

Пристигнах на летище „Нарита“ в ранния следобед. Взех експресния влак до централната гара на Токио и отидох пеша, без никакъв друг багаж освен куфарчето, до „Четири сезона“ в Марунучи. Попитах имат ли свободни стаи. Само един апартамент, така казаха. Заявих, че апартаментът ме устройва.

От магазина с надути цени във фоайето си купих тъмнозелен панталон и тъмносин мериносов пуловер. В апартамента се изкъпах и се избърснах с любезно оставените от хотела самобръсначка и други принадлежности. Извиках камериерката и ѝ казах, че бих желал да се възползвам от услугата за гладене на дрехи до един час. Костюмът ми изглеждаше все едно съм живял в него.

Отидох в Гинза, за да си купя чисто бельо, риза и други необходими на един беглец вещи. Времето беше студено и ясно — любимото ми в Токио — и вятърът определено хапеше по зимному. Беше ми хубаво, че съм се върнал. Дори ми се струваше странно редно.

Докато вървах, се оглеждах, по-скоро да се насладя на околностите, а не за да гледам кой ми върви зад гърба. Пейзажът се беше променил малко от последното ми посещение. Някои магазини бяха различни, бяха изникнали нови сгради и „Старбъкс“ беше продължил кудзу инфилтрацията си в приземните части и фоайетата. Но духът на града си беше същият: начинът, по който можеш само с няколко крачки да преминеш от сумрака на подлеза на метрото в бляскавите магазини из Гинза; усещането за пари, които се печелят и

харчат, за осъществени и пропаднали мечти; красивите хора в магазините и бабичките с остри лакти по спирките на метрото; усещането, че всички, покрай които минаваш — зад витрините на скъпите ресторанти, по тесните тротоари, в усамотената тишина на малките храмове, — искат да са тук, в Токио, тук и никъде другаде.

Сетих се за Ямаото и се зачудих кога, ако изобщо някога, щеше да стане безопасно да се прибера в Токио. Колкото и да обичах Рио, не го чувствах като свой дом и докато вървах из Токио, подозирах, че никога няма да го почувствам.

Купих каквото ми трябваше и се прибрах. Съвършено изгладеният ми костюм вече висеше в просторния дрешник на апартамента. Преоблякох се, излязох от хотела и се отправих към магазин за мобилни телефони, където си взех апарат с ваучер. Използвах го да се обадя на Канезаки.

— Хай — отговори той.

Отвърнах му с обичайното „здрассти“. Настъпи пауза. След това той каза:

— Ти си в Токио.

Аха, безспирният марш на идентификацията на обаждания се и други такива сложни технологии.

— Да. Реших да те информирам какво открихме за онова в Манила. Освен това мисля, че и ти ми дължиш малко информация.

— Аз не успях да науча кой знае колко...

— Престани да ме будалкаш. Знаеш, че се вбесявам.

Поредната пауза.

— Къде си?

— В момента те наблюдавам.

— Наблюдаваш ли... какво искаш да кажеш?

Усмяхнах се и си го представих как се озърта през рамо или през прозореца на кабинета.

— Шегувам се. На една станция на метрото съм. На изхода към „Марунучи Юг“.

— Аз съм близо до посолството. Да се видим след десетина минути, какво ще кажеш?

— Става. Обади ми се, като дойдеш.

Затворих.

Не мислех, че ще е склонен да доведе компания. И определено не му бях оставил време. Но въпреки това пресякох улицата и заех позиция за наблюдение на изхода. Старите навици умират трудно.

След десет минути той слезе от едно такси, сам. Застана на тротоара, защото знаеше, че преди да дойда, ще искам да го видя.

Направих един кръг, като използвах за прикритие таксите и пешеходци, след което се приближих откъм сляпото петно в зрението му. Но той се обърна, преди да се приближа достатъчно и да кажа „та-да“. Браво на него.

— Здравсти — поздрави ме и се усмихна. Протегна ръка и се здрависахме.

— Дай да се махаме оттук — предложих. — Съмнявам се, че правителството си губи времето да ви следи вас, шпионите, но все пак.

През следващия половин час проверявахме дали сме сами, след което влязохме в „Цута“ — кафене на „Минами Аояма“, в което обичах да ходя. Последния път бях тук с Мидори. Бяхме изкарали прекрасен следобед, странен предвид обстоятелствата, но пълен с безумни и глупави надежди. И беше много отдавна.

Седнахме един срещу друг на една от двете маси и си поръчахме еспreso. Вдигнах поглед към него. За последно се бяхме видели преди година и сега ми се стори остарял и помъдрял. Беше придобил някаква липсваща преди увереност, нова плътност, някаква тежест. Осъзнах, че Канезаки вече не е хлапе. Занимаваше се със сериозни неща и те на свой ред го бяха оформили. Както казваше любимият философ на Докс, когато погледнеш в бездната, бездната също поглежда в теб.

Известно време си бърбихме за незначителни неща. На другата маса седяха две възрастни дами. Съмнявах се, че разбират английския, на който разговаряхме с Канезаки — съмнявах се, че дори ни чуват, — но през цялото време говорехме много тихо.

След като кафетата пристигнаха, рекох:

— Мисля, че е време да си разчистим сметките.

Той отпи от чашката си, кимна одобрително и отвърна:

— Нямам представа какво искаш да кажеш.

Знаех, че в крайна сметка ще ми каже. Давах си сметка, че ще ме накара да изкопчвам информацията, за да почувствам, че съм спечелил нещо и че придобитите сведения са ценни. Щеше ми се да пропуснем началните стъпки на този танц, но Канезаки винаги го играеше.

Е, сигурно имаше начин да ускоря нещата.

— Може да е съвпадение — подхвърлих, — но всеки път, когато се чуехме или си пишехме през последните дни, нещата, които ти казвах, моментално излизаха във „Вашингтон Пост“.

Той не отговори нищо, но по устните му плъзна едва доловима усмивка.

— Е, ако искаш да научиш какво стана в Манила и току-що в Хонконг, ще трябва ти да започнеш пръв.

Взех чашката си и се облегнах на стола. За момент оставих аромата да витае покрай лицето ми, след което отпих малка глътка. О, много добро кафе. Силно, но не натрапчиво; горчиво, но не прекалено екстрахирано; леко, но с плътността на букета от аромати. Пил съм кафе в Париж, Рим и Рио, По дяволите, даже в Сиатъл съм пил, където напитката е местната религия. Но по мое мнение нищо не може да се сравни с кафето на „Цута“.

Канезаки изчака доста време, за да ме убеди, че говори само защото съм го притиснал. Бях изпил половината си еспресо, когато наруши мълчанието.

— Откъде знаеш за Хонконг?

Сигурен бях, че ще се пречупи, и не успях да сдържа усмивката си.

— Защото идвам оттам.

Канезаки вдигна поглед.

— Мама му стара.

— Е? Този път започваш ти.

Той въздъхна.

— Добре. Хилгър е провеждал частна операция.

— Какво означава „частна“?

— Не се изразих правилно. Получастна. Нали се сещаш — като пощите: частни са, но ги субсидира държавата.

Канезаки отпи от чашата си.

— Какво е разузнаването за политиците? Продукт. Дори ние в общността му викаме така. Политиците наричаме „консуматори“. А какво искат всички консуматори?

— Ниски цени — изказах предположение.

Той се изхили.

— А ако консуматорът е толкова богат, че цената не го интересува?

— Тогава богат избор.

Той кимна.

— Точно така. И ако не ти харесва какво предлагат в един магазин, похарчваш парите си в друг. Виж какво направиха Щатите в Ирак. Не им хареса какво им казват от ЦРУ, пратиха там отряд от Пентагона и напазаруваха от тях.

— Значи Хилгър...

— Погледни на нещата по следния начин: съществува основа за конкурентен свободен пазар на разузнавателна информация. Независимо от съществуващата по закон структура, политиците винаги търсят разни други възможности, които да удовлетворят изискванията им, а ако не съществуват, да си ги създават.

Отпих от еспресото.

— Хилгър такава възможност ли е?

Той кимна.

— Вече почти десет години Хилгър гради собствена мрежа. В известен смисъл създаде частна разузнавателна агенция и продуктът му е добър. Доста политици разчитат на него.

— И какво стана? ЦРУ да не изревнува?

— Не е там работата. Много е ясно, че той може да прави неща, които Управлението не може — най-малкото при него няма правителствен надзор. Но не в това е проблемът. Той си е лична неправителствена институция.

— А ти какво правиш тук с мен?

Канезаки замълча. След това отговори:

— Хилгър беше покварен. Нямам предвид само двата милиона долара, които взе миналата година в Квай Чунг. Нещата са доста по-лоши. Помниш ли онзи щатски дипломат, когото убиха преди няколко години в Аман?

Кимнах.

— Направи го Хилгър, който си градеше легенда.

Това потвърждаваше чутото от разговора в Китайския клуб. Кимнах отново.

— Виж сега — продължи той, — според теб защо ни е толкова трудно да проникнем в терористичните мрежи? Защото има един прост

тест за прием: убийство на високопоставен американски служител или друга жестокост. Ако можеш, значи си вътре. Е, ЦРУ не може.

— Но Хилгър очевидно може.

— Може и го направи. Той получи достъп до терористите, като сам стана терорист. Убийството в Йордания, сделките с Белгази, когато ти ликвидира миналата година, черен пазар на оръжие, пране на пари... Имам доказателства, че е знаел предварително за взрива в Бали. Двеста души загинаха там. За двете бомби в Джакарта също. И след всичко това мислиш ли, че изобщо си спомня кой е и какво прави?

— Не знам.

— Това е като „теорията за лудия“ на Никсън. Ако искаш хората да те мислят за луд, започваш да правиш луди неща. Кое по нищо не те отличава от лудите. Каква е разликата?

— Кажеш защо подаваш информация на „Пост“?

Той сви рамене.

— Трябваше да окажа натиск върху мрежата на Хилгър. Публичността е натиск.

— В първата статия се твърдеше, че онези двамата са действащи агенти, а не бивши.

— Както вече ти казах, бяха бивши агенти. Но ако в статията се напише, че са настоящи, в Ленгли щяха да се изправят пред повече въпроси и на Хилгър щеше да му стане по-напечено.

— Значи „добре осведомените източници“, за които се споменава в статията...

— Да, с него говориш.

Кимнах одобрително.

— Ами „Гирд Ентърпрайзис“?

— Една от основните компании на Хилгър, така си мисля. Скоро ще разберем. Медиите се нахвърлиха като лешояди.

— След като ти им го подхвърли.

— Разбира се — отвърна и за момент доста ми заприлича на Тацу.

— Сигурен ли си, че дискредитирането на Хилгър е правилно?
— попитах. — Той доста се беше доближил до онзи Ал Джиб...

— Али Ал Джиб ли? — възкликна и очите му се разшириха.

— Да познаваш друг?

— Откъде знаеш?

— От срещата им в Китайския клуб в Хонконг снощи.
— Среща... мамка му! Ал Джиб сега къде е?
— Според мен вече са извадили трупа му от пристанище „Виктория“. Освен ако не е доплувал до брега с пет куршума в тялото.
Канезаки невярващо поклати глава.
— Значи ти си бил в Китайския клуб?
Свих рамене.
Той отново поклати глава.
— Някой трябва да ти даде медал.
— Ще се задоволя и с пари. А ти откъде знаеш, че Хилгър не е разработвал Ал Джиб и че не се е опитвал да го вербува? Ал Джиб можеше да го отведе до други източници.
Канезаки си пое въздух и го изпусна.
— Кой може да каже какво Хилгър е възнамерявал да прави с Ал Джиб? Този човек е мръсник.
Отпих от чашката.
— И сега какво ще стане с него?
Той сви рамене.
— Не мисля, че има големи шансове, но още не разполагам с цялата информация. Какво се случи в Китайския клуб?
Разказах му, като изпуснах участието на Докс и Дилайла.
Той не продума нищо, докато говорех, само невярващо клатеше глава. Когато свърших, каза:
— Значи си очистил и Мани. Не мога да повярвам. Настина трябва да ти дадат медал.
— Как не ми хрумна преди седмица да те питам какво даваш, ако ги очистят? Сигурно бих могъл да се пенсионирам.
— Това ще бъде тежка загуба. Навярно не е редно да те питам този път за кого си работил?
— Навярно.
— Добре. Мога и сам да се сетя.
— Сещай се каквото искаш.
— Е, от разказа ти съдя, че Хилгър едва ли ще оцелее. Всичките му покровители ще се изпокрият за нула време.
— Не знам. Този тип умее да оцелява. Виж как извъртя нещата в Квай Чунг миналата година, а освен това пипна и два милиона долара. Не бих го подценявал.

— Не го подценявам.

Допих си еспресото и оставих чашката на масата.

— Продължаваш ли да поддържаш връзка с Тацу? — попитах.

— От време на време — отвърна предпазливо и аз разбрах, че е доста често.

Кимнах.

— Общувай повече с него. Той е извървял тясната пътека, по която ти преди известно време пое, и е успял да не падне. Това е рядък случай. Няма да ти навреди, ако научиш тайната му.

— За каква пътека говориш?

— Тази, в чийто край целта оправдава средствата.

Той кимна.

— Е — изправих се аз, — след като току-що съм елиминирал две позиции от несъществуващия списък с терористи на Чичо Сам, предполагам, че мога да разчитам ти да платиш кафето.

Той стана и се усмихна.

— За мен ще е удоволствие.

Погледнах го.

— От собствения си джоб ли ще го платиш? Или ще се бръкне правителството?

— Аз ще платя.

Протегнах ръка и стиснах неговата.

— *Кио цукеро йо* — казах. Пази се.

— *Со шимацу* — отвърна той. Ще се пазя.

23.

Хилгър седеше в залата за заминаващи пътници на международното летище на Хонконг и чакаше полета си до Шанхай. Слънцето беше изгряло. Чувстваше се изморен.

Нощта се оказа дълга. Унищожаването на досиетата не му отне много време. В крайна сметка бяха електронни. Събирането на най-важната техника също не беше проблем, тъй като по-голямата част от нея бе прибрана в чанта — цивилен еквивалент на комплекта, който ги бяха учили да поддържат в готовност в армията. Но в мрежата му имаше хора, които трябваше да бъдат предупредени. Имаше роднини, които трябваше да бъдат подготвени. А също и политици, които трябваше да бъдат отказани да си врат носовете. И всяка поредица от обаждания беше по-трудна от предишната.

Не се тревожеше за себе си. Беше подготвен за този ден и предпазната му система се включи безотказно. Но дори и да не беше, ударът нямаше да е фатален. Не можеше обаче да преглътне пълния провал на операцията си. Беше толкова близо до огромно постижение. Америка беше в смъртна опасност, а той не можеше да стори нищо, за да я предпази. След като бяха смазали операцията му, най-лошото беше неизбежно.

Веднъж прочете една статия за степните пожари, които пламват на всеки няколко години в Южна Калифорния. Някакъв специалист обясняваше, че поради застрояването на крайградските региони малките пожари, чрез които природата прочиствала тревата и ниската растителност, вече не били допускани. Вследствие на това година след година тревата ставала все по-гъста и суха, и по-податлива на запалване. Според експерта рано или късно нещо подпалвало треволяка. Статистиката била неумолима.

Хилгър гледеше почти по същия начин на нападението над Америка с оръжия за масово унищожение. По света се търгуваше толкова много ядрен материал от постсъветската епоха и толкова много фанатици желаеха да го използват, че беше само въпрос на време. Но никой не искаше да приеме този факт, също както

собствениците на къщи в предградията на Лос Анджелис не желяеха да повярват, че малко сажди по дърветата всяка година са нищожна цена в сравнение с шибания огнен ад. Така беше устроено човешкото съзнание. И нищо не можеше да се направи.

Той отвратено поклати глава. Този начин на мислене му напомняше за принципа, по който общините поставяха светофари. След определен брой катастрофи на някое кръстовище някой политик се почесваше по главата и заявяваше: „Тук не трябва ли да се постави светофар?“ И тъкмо с това щяха да се занимават, докато Ню Йорк изчезваше под атомната гъба.

А дали нямаше прекалено високо мнение за тези идиоти? Е, Ню Йорк е изпепелен... може да поспрат за малко, след което пак ще се заемат да измислят американско име на френските пържени картофки и да забраняват гей браковете и други животрептящи проблеми.

Да, политиците бяха роби на Нефта с главна буква или бяха безмозъчни, или и двете. Ако някой можеше да предотврати катаклизма, това беше Хилгър и екипът, който беше изградил.

Въздъхна. Ал Джиб беше много важен обект. Ако беше успял да научи поне малко за контактите му и за това, къде е посял знанието си, можеше наистина да успеят да набутат поне част от шибания дух обратно в бутилката. Но вече не. Ал Джиб сигурно нямаше да иска и да чуе за Хилгър след всичко, което стана. Ако още беше жив, разбира се. Онази блондинка в Китайския клуб, която и да беше тя, се бе понесла подире му като гладна лъвица след газела.

Е, имаше и добри новини. Когато попиканият тип, с когото контактуваше в Съвета за национална сигурност, беше започнал да се дърпа след въпроса дали Белият дом ще подкрепи Хилгър в поредната каша, наложи се да му каже, че ще избухне голям скандал, когато списъкът с неговите, на Хилгър, клиенти излезе на бял свят. Там фигурираше както името на въпросния господин, така и имената на доста други важни политически персони. Последвалото безпомощно мълчание беше един от най-приятните звуци, които Хилгър беше чувал. Планът на важната клечка само да казва: „Нямам спомен за това събитие, сенаторе“ и „Не си спомням за тази среща, сенаторе“, и „Не бих си представил да извърша такова нещо, сенаторе, защото не би било редно“, просто нямаше да е адекватен и онова лайно го знаеше.

Хилгър се беше потрудил да му обясни, че не е Едуин Уилсън. Ако тръгнеше към дъното, щеше да завлече със себе си доста хора, първият от които господин Връзкаря от СНС. Трябваше ли да обяснява още? Не, беше отвърнал онзи с тъничък писклив гласец. Било му станало напълно ясно.

Уилсън беше служител на ЦРУ, предполагаемо уволнен през 1971-ва, но продължил дейността си като шпионин и след това, извършвал убийства, прал пари и продавал пластични експлозиви на държави като Либия, докато не бил окошарен през 1983-та. Уилсън твърдял, че изобщо не е напуснал Управлението и че е действал в одобрена операция; правителството, както и трябваше да се предполага, твърдяло, че той лъже. Хилгър не знаеше истината — информацията се пазеше доста зорко, както и тази за него, — но подозираше, че наистина е било операция. Как се става приближен на Кадафи? Като му продаваш каквото иска. И тогава е имало хора, които са разбирали този принцип, както ги имаше и днес, и Хилгър беше един от тях.

Грешката на Уилсън беше, че не бе събрал доказателства, уличаващи работодателя му. Хилгър се беше подготвил по-добре. Онези, които бяха достатъчно алчни да инвестират парите си при него, бяха и глупави. Служителите на СНС нямаше как да обяснят присъствието си в един и същ списък с мерзавци като Мани. Щеше да им се наложи да подкрепят Хилгър или да се провалят заедно с него.

Колкото до Управлението, последното, което му трябваше, беше още един Уилсън. Дори да се отрекат от Хилгър, пресата щеше да пощурее от втори такъв скандал. Разните му комисии от Конгреса, разпитите под клетва, разследването на финансите, новите нива на надзор... никой не искаше нищо подобно, имаше толкова много по-важна работа за вършене. Пък и хората на Хилгър вече разпространяваха слуха, че лично той стои зад отстраняването на Мани. А ако се окажеше, че и Ал Джиб се е споминал, Хилгър щеше да си припише и него. Естествено, със знанието, че новият директор ще си присвои каквито си иска заслуги за операцията. Политиците устояваха на подобни изкушения колкото наркоманите на порция качествена дрога. По същия начин щеше да купи хонконгската полиция и връзката си в Хонконг. С правилната комбинация от увещания и стимули цялата работа щеше да утихне съвсем скоро.

Разбира се, прикритието на Джим Хилгър беше окончателно съсипано и като начало покровителите му сред хонконгските китайци щяха да го обявят за персона нон грата и да го изритат от града. Хилгър беше решил да им спести труда. Отдавна си подготвяше внимателно самоличност и жителство в Шанхай. Когато властите се появят в хонконгския му апартамент или в офиса му, което може би се случваше точно в този момент, няма да го заварят там, за да ги посрещне.

Щеше обаче да му липсва гледката от кулите на Международния финансов център. Е, не че в Шанхай нямаше небостъргачи. Градът се разрастваше толкова бързо и имаше толкова много чужденци, че едва ли щеше да е проблем да се впише в него и да се издигне отново.

В един момент се сети за Рейн и усети как лицето му се сгърчва от яд. Удиви се на реакцията си. В крайна сметка Рейн не беше действал умишлено в негова вреда. Бяха го наели за поръчка и той я беше изпълнил. Хилгър постоянно използваше такива хора; нищо лично. Защо тогава го приемаше лично в момента? Беше глупаво. Вярно, Рейн беше провалил всичко. Бе сринал години усилия на Хилгър и без да знае, беше поставил в опасност живота на милиони невинни хора. Но не беше го искал, нито е бил осведомен. Хилгър просто трябваше да си даде време да му мине.

Или пък да намери копелето и да го застреля в главата. Нямаше да е оправдано, нямаше дори да е постъпка на зрял човек, но сигурно щеше да спи по-добре.

И онзи скапан Докс, него също. Някой го беше повалил със стол, докато се спасяваше по стълбите на Китайския клуб, и имаше доста добра представа кой би могъл да бъде. На гърба му имаше оток с размера и цвета на патладжан.

Едно по едно, помисли си. Първо Шанхай. След това засилване на контрола. После спасяване на остатъците от операцията.

След което щеше да дойде ред на Рейн и Докс. И Господ да им е на помощ тогава.

24.

След като оставих Канезаки в „Цута“, се обадох на Тацу. Попитах го дали иска да излезем на ранна вечеря. Отвърна ми, че нямам нищо против. Определих му среща в „Цукумо Рамен“ — един от най-добрите ресторанти за юфка в града. Кухнята на Рио е превъзходна, но за мен *рамен* е храна за душата, а „Цукумо“ е от най-добрите. Липсваше ми и бях доволен, че имам възможност да се върна.

По път минах през едно интернет кафе в Аояма. Очакваше ме съобщение от Дилайла. То гласеше:

„Докс беше прав, Гил е мъртъв. Никога не ми е бил приятен, но въпреки това ми е много тъжно. Не знам какво ще стане със света, ако няма хора като него. Моето правителство няма да признае, че е бил агент от службите му, разбира се. Но поне семейството му ще може да го погребее и да го оплаче както трябва. Надявам се някой ден да мога да им кажа какво е станало. Близките му трябва да знаят, че е герой.

Моите хора преведоха парите ти в съответствие с инструкциите, които си им дал. Плащат ти изцяло за Лави. Освен това ти плащат още толкова и за Ал Джиб. Има и премия.

Сега не знам какво следва. Текат доста срещи, като обектът съм аз. През повечето време не ми пука изобщо.

Ще ми се да те видя отново. Надявам се да е скоро.

Д.“

Проверих чатрума с Боаз и Гил. Имаше съобщение. Приличаше на фактура и съвпаднаше с казаното от Дилайла. До сумата, която тя беше определила като „премия“, пишеше:

„Без лоши чувства.“

И електронна усмивка. Едва сдържах смеха си. Сигурно беше Боаз.

Проверих сметката, която им бях дал. Всичките пари бяха там. Преведох на Докс половината, след което поех към срещата с Тацу. Щях да отговоря на Дилайла по-късно.

Взех такси до „Хиро“ и повървах пеша. Тацу вече седеше на бара. Той стана, обърна се и пое ръката ми. Усмиваше се широко и на мен ми стана приятно, че някой е толкова щастлив да ме види. След това осъзнах, че и аз се усмихвам също толкова широко.

Беше доста рано и успяхме да си намерим маса. Поръчахме си *марукуй рамен*, приготвени с пресни спагети и домашна *моцарела* от Хокайдо, върху основа от *мисо*, както и две бири „Йебуцу“. Докато се хранехме, говорехме за незначителни неща, точно както си бяхме обещали, и аз почти се разтревожих от приятното усещане. Започвах да се пристрастявам към вечерята в компания.

След като свършихме с ястието и си поръчахме по още една бира, попитах:

— Всичко наред ли е?

— Кое да е наред?

— Каза, че искаш да говорим за нещо лично. Което, както всички знаят, не е типично за теб.

Той се усмихна.

— Всичко е наред, благодаря ти.

— Семейството? Дъщерите?

— Всички са добре, много добре. Вече съм дядо, нали знаеш. Най-голямата ми дъщеря.

— Да, последния път, като говорихме, ти спомена, че е бременна. Момче, нали?

Той кимна и за миг не видях в очите му и следа от обичайната тъга.

— Прекрасно малко момченце — каза и лицето му грейна.

Сведох глава в поклон.

— Честито, приятелю. Радвам се за теб.

Той отново кимна.

— Благодаря. Но личният въпрос не се отнася до мен. А до теб.
Поклатих неразбиращо глава.

Той отвори очуканото си куфарче, извади хартиен плик и ми го подаде. Бръкнах вътре и намерих една черно-бяла снимка. Още преди мисълта ми да схване изображението, забелязах обстановката: от леко размазания фон, скъсената перспектива и малката дълбочина на фокуса разбрах, че е направена от разстояние с телеобектив.

На снимката Мидори седеше на маса в някакъв ресторант на открито, мястото приличаше на Америка, може би Ню Йорк. До нея имаше детска количка. Малко японче, почти бебе, седеше в скута ѝ с лице към нея. Мидори му правеше муцка — със свити устни и издути бузи, — а детето посягаше към носа ѝ и се смееше.

Сърцето ми заби като барабан. Винаги става така, когато наистина посмея да си я представя и да се порадвам на образите с острота на бръснач от моментите ни заедно. Но тази снимка, буквално стопкадър от живота, който тя живееше на другия край на света, засили реакцията. Опитах се да не го показвам.

— Тя се е... омъжила? — попитах, обзет от смесени чувства.

— Не. Не се е омъжила.

— Тогава...

Вдигнах поглед към него. Той кимна и се усмихна с дълбоко и странно мило съчувствие.

Моите инстинкти, така фино настроени за насилие, са направо смешно безполезни, когато стане въпрос за душата. Бумтенето в гърдите ми се усили, тялото ми напълно разбра, докато съзнанието ми се мъчеше да го догони. Извърнах глава, защото не исках да вижда лицето ми.

Припомних си последната ни нощ заедно в стаята в „Парк Хаят“ в Токио преди две години. Бяхме правили любов трескаво, макар Мидори вече да знаеше кой съм и какво съм сторил с баща ѝ; макар да разбирахме, че това ще е последната ни среща; макар да знаехме цената.

Не знаех какво да кажа, по дяволите. От устата ми май излезе нещо като „Господи“.

Опитах се да се съвзема, но не ми се удаде. Накрая успях да се хвана за някакъв оперативен недостатък.

— Кой я е снимал? Ти ли?

След кратко мълчание Тацу отговори:

— Не. Хората на Ямаото.

Погледнах го. Лицето ми отново беше безизразно. Мисълта за Ямаото ми помогна да се съсредоточа. С нея отново бях на позната територия.

— Защо?

— Тя е единствената известна нишка, която води към теб. Ямаото е пратил хора да я наблюдават от разстояние, в случай че отново се появиш в живота ѝ.

— Този негодник има нужда от психиатър.

— Ти го победи два пъти. Първо, като му взе диска. Второ, като ликвидира адютанта му Мураками. Той е горделив и злопаметен.

— Тя... те в опасност ли са?

— Не мисля. Той се интересува от нея само като от средство да се докопа до теб.

— Как се сдобих със снимката?

— Чрез претърсване на вещите на един негов приближен.

— Законно претърсване?

Тацу поклати глава.

— Не съвсем.

— Значи има шанс приближеният да не знае, че снимката липсва.

— Уверявам те, че дори не подозира. Моите хора изтеглиха съдържанието на цифровия му фотоапарат, но не са го насилвали по никакъв начин. Няма как да разбере, че сме претърсили вещите му. Невъзможно е Ямаото да узнае, че си открил съществуването на... сина си.

Имаше някаква странна вещественост в тези последни думи. Те сякаш увиснаха във въздуха.

Син, помислих си. Нямах смисъл в тази дума. Баща ми имаше син. Но аз нямах.

— То... момче ли е?

Тацу кимна.

— Поразпитах дискретно тук и там. Нарекла го е Коичиро. Кочан.

— Откъде знаеш... откъде си сигурен, че е мой?

Той сви рамене.

— Не виждаш ли, че прилича на тебе.

Това дори не ми го побираше умът. Бях объркан и осъзнавах, че съм в нещо като шок.

— Защо ми показва тази снимка? — попитах с усещането, че вървя опипом в пълен мрак. Защото си бях подредил мислите. Всичко беше свършило. Все едно беше мъртва, утешавах се със спомените.

Искаш да кажеш, измъчваше се.

— Предпочиташ да не ти я бях показал ли?

— Какъв е смисълът? Дори да исках, дори тя да искаше, не мога да се видя с нея, докато Ямаото ме търси.

Млъкнах и усетих прилив на гняв. Погледнах го.

— Затова ли ми каза?

Той сви рамене.

— Някои от мотивите ми определено са себични. Други не са. Знаеш не по-зле от мен, че ти трябва някаква връзка със света, нещо, което да те отклони от нихилистичния път, по който вървиш. Съдбата явно е решила да се намеси.

— Точно така. За да се махна от бизнеса с убийствата, трябва само да убия още няколко души.

— Изречено по този начин, звучи парадоксално. Но все пак описа правилно същността на въпроса.

Поклатих глава. Опитвах се да проумея.

— Няма никога да мога да ги видя, ако първо не убия Ямаото.

— Да.

— А Ямаото е умен. Разбира, че нещата се променят. Което означава, че е много вероятно да подсили охраната си.

— Най-вероятно точно това ще направи.

Погледнах го.

— За Бога, защо просто не го арестувате? За какво ви плащат?

— Ямаото е виден политик с много покровители и ти го знаеш. Ако направя опит да го арестувам, просто ще ме уволнят. Той е недосегаем за обичайните способности.

— Аз дори не знам дали тя ще поиска да ме види. Защо не ми се е обадила?

— Има ли ти адреса?

— Не. Но е можела да се свърже с теб.

Той сви рамене.

— Може би се колебае. И кой не би се колебал? Вярно, че не ти се е обадила. Но от друга страна, е родила детето ти. Тя е майка на сина ти.

— Господи — повторих. Зави ми се свят.

— Странно нещо е да имаш дете. Променя напълно най-фундаменталните ти приоритети. Когато се роди най-голямата ми дъщеря, осъзнах, че ще направя всичко — всичко, — за да я защитя. Ако се наложеше да се подпаля, за да я спася от нещо, щях да го сторя с огромно облекчение и благодарност. Това е нещо невероятно, огромна привилегия да обичаш някого толкова много, че той да промени цената на собствения ти живот.

— Не знам дали съм готов за това — имах чувството, че съм излязъл от тялото си и вместо мен говори някой друг.

— Естествено, че не си. Никой никога не е готов. Защото тази привилегия идва с отговорност — той прехапа устните си. — Когато синът ми почина, не можах да направя нищо, за да го спася. Всичко, което бих сторил, при това с най-голяма радост, нямаше никакъв смисъл. Не можеш да си представиш какъв удар е да знаеш, че най-ценното, върху което имаш власт — собственият ти живот, — няма никаква стойност като разменна монета или подкуп, за да спасиш живота на детето си.

Тацу отпи от халбата.

— Ето виждаш ли, през целия си живот си вярвал, че слънцето се върти около земята. Сега ще откриеш, че е обратното. С всички последствия.

Не намирах думи. Главата ми се беше замаяла, но поръчах по още една бира.

Известно време пихме в мълчание. В един момент Тацу попита дали искам да остана сам. Отвърнах му, че не искам, че предпочитам да остане с мен, че се нуждая от компанията му. И че просто искам да помисля.

След още три бири казах:

— Не мога да го осмисля още. Не и за една вечер. Но ще направя едно нещо. И искам ти да ми помогнеш.

25.

На Тацу му отне няколко дни, за да се справи, но накрая успя да разбере къде да намеря филипинската съпруга на Мани. Имах предчувствието, че след онова, което за малко не го беше сполетяло в Манила, Мани я е изпратил при родителите ѝ извън града, и се оказах прав.

Докато изчаквах информацията, останах в апартамента си в „Четири сезона“. Хотелът беше прекрасен и беше добра база, от която да извършвам посещенията си на разните места из града, които толкова ми липсваха в доскорошното ми изгнание. Избягвах местата, които бях посещавал често и където можеха да ме познаят, защото по никакъв начин не исках да ме засече радарът на Ямаото. Но имаше и много инцидентни спирки, където можех да се връщам без опасност да ме разпознаят: барове като „Тейзе“ и „Бо Соно Ни“ в Ниши Азабу; храмове като „Томиока Хачимангу“, където глицинията скоро щеше да цъфне; ярко, осветени булеварди като „Чуо-дори“ в Гинза и сумрачни алеи и задни улички, които дори нямаха имена.

Разбрах, че Тацу е прав за земята и слънцето. Всичко, което виждах, се съизмерваше правилно с шаблона в паметта ми, но въпреки това контурите бяха едва доловимо и необяснимо различни. Мисълта, че съм станал баща, надделяваше над всички останали. Бях видял детето си само на някаква долнокачествена шпионска снимка, допреди няколко дни не бях подозирал за съществуването му и въпреки това неочаквано се чувствах свързан с едно възможно бъдеще по начин, който не си бях и представял. Не само аз имах син, покойните ми родители се бяха сдобили с внук. А връзката, която детето ми даваше с Мидори, бе нещо, което интуитивно долавях, че никога няма да бъде отречено, та дори и след това, което бях сторил с баща ѝ. Не знаех дали новият живот компенсира сделката за смърт от миналото, но си помислих, че има вероятност, и тя ме изпълваше с плашеща надежда.

Отговорих на съобщението на Дилайла и ѝ писах, че се нуждая от почивка както никога през живота си. Че през следващите дни има някои неща, за които трябва да се погрижа, но след това бихме могли

да се видим където тя каже. Попита ме дали съм ходил в Барселона. Отвърнах, че не съм, но че винаги съм искал да отида. Разбрахме се да държим връзка през следващите седмици, докато ситуацията се нормализира и се погрижа за неуредените въпроси.

Всеки ден проверявах няколко сайта и най-вече този на „Вашингтон Пост“. Надявах се да видя името на Хилгър във вестниците. Както спомена Канезаки, публичността щеше да извади Хилгър от бизнеса и дори да накара покровителите му да се обърнат срещу него. Но засега нямаше нищо и ми се струваше, че няма и да има. Хилгър беше прекалено умен.

На стрелбата в Китайския клуб и на ферибота беше отделено доста внимание в „Саут Чайна Морнинг Пост“ и в някои други местни вестници на английски. Очевидците бяха дали описание на участниците, но досега единственият „арестуван“ беше бял — Гил, — който умрял от огнестрелните си рани, преди да бъде разпитан. Тялото на Мани било идентифицирано. Отървалият се само с ужасен махмурлук от конската доза приспивателно и с огромна цицина на главата бодигард идентифицирал покойния си клиент в полицията. И от мръсните води на пристанище „Виктория“ бил изваден някакъв труп. Полицията проверявала зъбните му отпечатъци и ДНК, но още не знаели кой е мъртвецът.

Една вечер седях в едно интернет кафе в един от любимите ми квартали в Токио — Минами Азабу, когато дойде съобщението на Тацу. Беше кратко: адрес в Батангас, на два часа път с кола южно от Манила. Както обикновено не питаше защо ми е необходима тази информация, но краткият послепис разкриваше, че вече знае.

„Беше ми много приятно да те видя онази вечер. Мисля, че трябва да се срещаме по-често. И двамата няма да ставаме по-млади.

Кажи как смяташ да процедираме по въпросите, за които говорихме. Бъди сигурен, че ще разполагаш с всички мои ресурси, които могат да ти бъдат от полза.

Късмет с това, което трябва да направиш първо.“

„Всички мои ресурси, които могат да ти бъдат от полза.“ Е, това беше показателно. Не ставаше въпрос само за ранга му в японското ФБР — Кейсацучо. Това беше най-малкото. Тацу разполагаше с лоялни кадри, както и с други активи, заради които на всеки закоравял шпионин биха му потекли лигите. Трябваше да помисля по въпроса. Но първо най-важното.

Уредих си пътуването по интернет, прехвърлих пари от една офшорна сметка в друга, след което се отбих в „Ситибанк“ за да изтегля голяма сума пари — пълния размер на възнаграждението за Мани. Взех банкнотите от по петстотин йени — общо четири пачки — и ги сложих в куфарчето.

Излязох и напазарувах някои неща наоколо: традиционни японски сладкиши като дайфуку, сакура-мочи и кашива-мочи; кимоно и чехли гета; няколко пакета висококачествена хартия за калиграфско писмо. Във всички магазини увиха покупките ми естетично и старателно — очевидно бяха подаръци, нали така — и ги сложиха в красиви торбички.

След като приключих с пазаруването, се отбих в „Кинко“, където изрязах съдържанието на единия пакет калиграфска хартия така, че да приюти пачките банкноти. Опаковах отново пакета и го поставих в съответната торбичка.

Напуснах хотела рано на следващата сутрин и взех полет до Манила. Пристигнах в девет и половина и безпроблемно минах през митницата заедно с още десетина токийски бизнесмени, всички понесли традиционни подаръци от екзотична Япония. Взех такси до „Мандарин Ориентал“ на „Макати“. Обясних, че не съм гост на хотела, но имам работа в града и бих желал да наема за половин ден кола с шофьор. Естествено, плащах в брой. Казаха, че няма проблем и незабавно ми осигуриха „Мерцедес“ Е230. Дадох на шофьора адреса и потеглихме.

Времето беше обичайното за региона — горещо и влажно, а смогът направо молеше да бъде издухан от поредния ураган. По пътя подмених безобидното съдържание на куфарчето с четирите пачки.

По някое време възелът в центъра на Манила се разплете и скоро поехме покрай оризища и палмови плантации. Бях видял същия пейзаж само преди няколко дни, но днес ми се стори различен. Понегостоприеман. Може би непростиващ.

Загледах се в нивите и фермите и се зачудих дали жената е научила за смъртта на Мани. Бяха минали само няколко дни и реших, че не е невъзможно новините още да не са стигнали до нея.

Пътят се стесни и се осея с дупки. На два пъти се наложи шофьорът да спира и да пита за посоката. Но накрая се озовахме пред ниска паянтова постройка в края на разкалян път, целия в локви. Няколко мършави крави размахваха опашки около къщата. Пилета и кучета се разхождаха във всички посоки. Отпред на пластмасови столове бяха насядали десетина души. Голямо семейство, няма спор, но нямаше начин всички да се побират в малката къща. Нещо се беше случило, някаква трагедия, и бяха дошли да окажат подкрепа, да помогнат на опечалените да преживеят загубата.

Видях жената на Мани да седи срещу две други млади жени, които бе възможно да са й сестри. Момчето апатично се бе отпуснало в скута на възрастна жена, която сигурно беше баба му. Сцената ми беше до болка позната и за миг решителността ми се разклати. След това по ирония на съдбата същите ледени щори, които се бяха спуснали, за да ми позволят да убия Мани, започнаха да се спускат отново, за да ми позволят и този път да направя някакво движение.

Излязох от колата. Забелязах, че разговорите секнаха. Събралите се хора ме оглеждаха любопитно. Взех куфарчето и пристъпих уверено към жената на Мани. Сведох глава в поклон, преди да проговоря.

— Адвокат съм и изпълнявам завещанието на Манхайм Лави — обърнах се към нея. С костюма и с куфарчето в ръка изглеждах точно такъв. И ако типичният адвокат се държи сковано в моменти като този, значи ролята ми се удаваше без усилие, защото ми бе трудно дори само да я погледна в очите.

Тя се изправи. Беше дребна и много красива, и като повечето филипинки изглеждаше доста по-млада, отколкото навярно беше.

— Кажете — проговори на английски с лек акцент.

— Господин Лави остави точни инструкции на моята фирма, които да бъдат изпълнени в случай на негова смърт. Според тях известна сума пари трябва да бъде преведена на вас в полза на... сина ви.

Предполагах, че Мани вече се е погрижил за тях. Но тъй като имаше семейство в Йоханесбург, може и да не беше. Не ме интересуваше. Не беше в това работата.

Момчето скочи от скута на баба си и дотича при жената. Сигурно се притесни, че майка му разговаря с непознат. Протегна ръчички и завика:

— Мамо, мамо.

Жената го вдигна с известно усилие и то се вкопчи здраво във врата ѝ. Стори ми се унило от травмиращите новини, които току-що беше научило. Това е нормално, казах си. Нормално е.

Жената поклати глава.

— Пари ли?

Прокашлях се.

— Да, от завещанието на господин Лави. Ето ги.

Подадох ѝ куфарчето, но тя нямаше как да го вземе с момчето на ръце. Зави ми се свят. Може би от жегата и влагата.

— Това е за вас — казах и оставих куфарчето пред краката ѝ. Прокашлях се отново. — Надявам се... моята фирма се надява, че ще ви помогнат. И много съжалявам за загубата ви.

Момчето се разплака тихичко. Жената го погали по гърба. Аз преглътнах, поклоних се отново и поех обратно към колата.

Господи, повръщаше ми се. Да, трябва да беше от жегата. Влязох в колата. Шофьорът подкара, а аз погледнах назад. Всички бяха вперили очи в мен.

Минахме през локвите покрай безразличните домашни животни. Бях се отпуснал на седалката като парцал. В главата ми момчето викаше „Мамо, мамо“ и не спираше, а аз си мислех, че цял живот ще чувам гласа му.

Карахме по селския път. Дупките бяха като кратери.

— Спри — казах на шофьора. — Спри колата.

Той отби встрани от калния път. Отворих вратата и едва успях да изляза навреме. Сграбчих ръба ѝ, наведох се и изкарах от себе си всичко, всичко. По лицето ми се лееха сълзи, от носа ми се стичаха сополи, стомахът ми искаше да се изтръгне от тялото ми и да се разпилее на изровения път.

Накрая ми мина. Подишах още малко, избърсах си лицето, изплюх се и влязох обратно в колата. Шофьорът ме попита дали съм добре. Кимнах. От климата е, така казах. Човек си мисли, че ще свикне, но не става.

Поисках да ме остави на летището. Не знаех накъде ще поема оттам. Накъдето и да тръгнеш, знаех, че всичко, което съм направил, ще дойде заедно с мен.

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Местата в Манила, Банкок, Пукет, Хонконг, Коулун, Токио и Батангас в тази книга са описани, както винаги, такива, каквито съм ги видял. Историята на А. К. Хан и ЦРУ е истинска.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.